MOARTEA VINE PRIN POȘTĂ

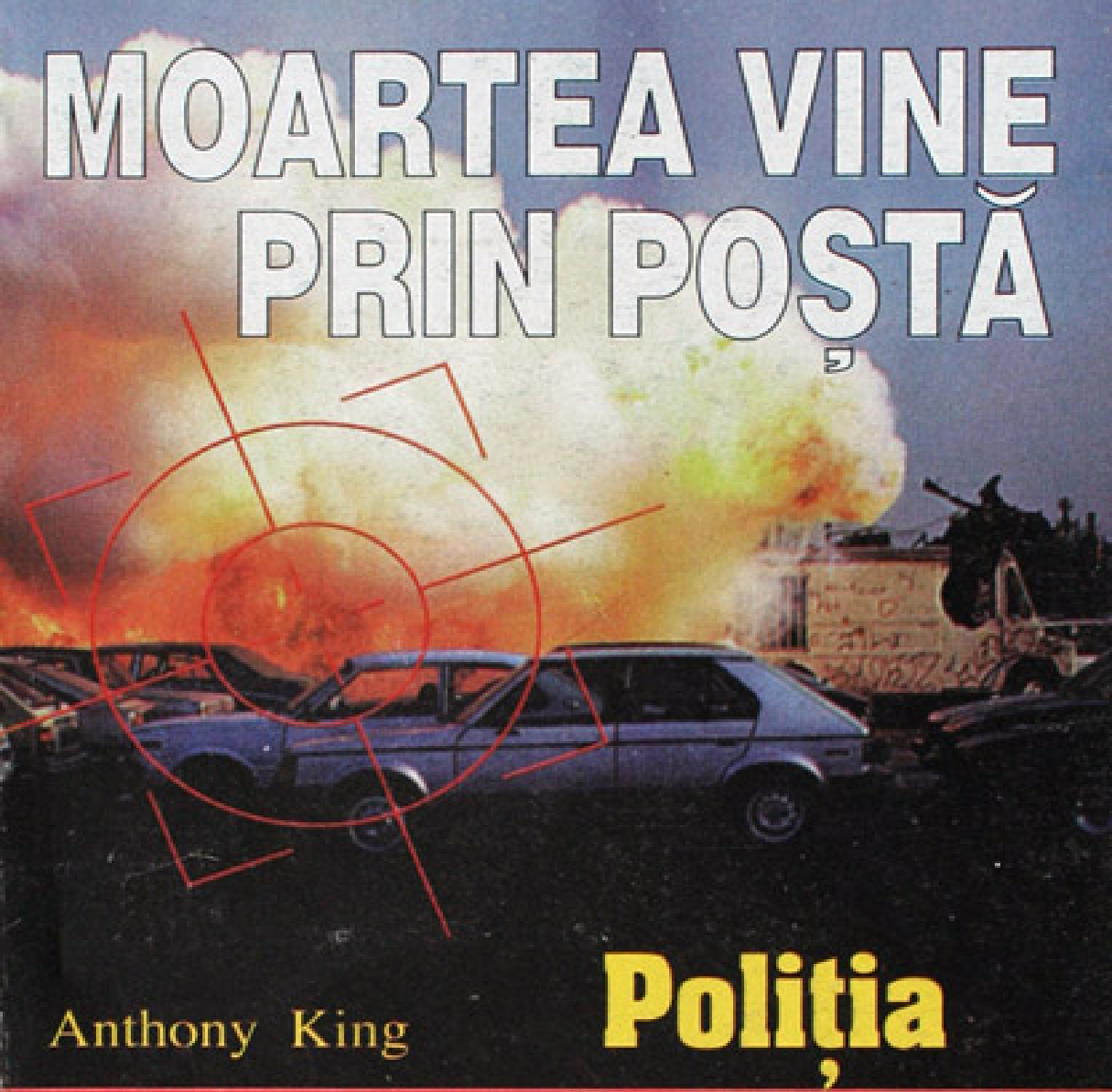

Anthony King

Poliția criminală

11

Cazuri Speciale

ANTHONY KING

MOARTEA VINE PRIN POȘTĂ

POLIȚIA CRIMINALĂ
„CAZURI SPECIALE”
NR. 11

www.virtual-project.eu

Editura NAȚIONAL
2000

CAPITOLUL I

— Bună dimineaţa, domnule judecător! îl întâmpină secretara pe onorabilul Gabriel Hanson, şeful ei, cu zâmbetul pe buze.

— Hello, Ursula! Ce e nou?

— Nimic deosebit. Vă aduc imediat cafeaua!

Bărbatul trecut de 60 de ani intră calm în biroul *s*ău, cu care se obişnuise aşa de mult încât se simţea ca acasă, şi se instală în fotoliul ce i se potrivea perfect. Ocupa funcţia de judecător de peste 20 de ani şi se putea mândri cu o carieră strălucită. Era apreciat pentru cinstea lui şi asta îl făcea să se considere un mic dumnezeu local.

La scurt timp îşi făcu apariţia şi frumoasa blondă, cu o ceaşcă de cafea aburindă în mână şi un pachet la subraţ.

— Aveţi aici ziarele de dimineaţă şi un colet, domnule judecător!

— Un colet? Dar de ce nu l-ai deschis tu? Nu te mai ocupi de corespondenţa mea?

— Ba da, domnule, se îmbujoră ea la faţă, însă pe pachet scrie „strict personal”. Aşa că nu mi-am permis să… cred că este un manuscris, apreciind după greutate.

— Bine, lasă-l aici.

Într-adevăr, pachetul avea dimensiunile unei foi de hârtie de format A4 şi o înălţime de aproximativ zece centimetri.

Mai întâi voi citi liniştit ziarele şi îmi voi bea cafeaua, îşi spuse judecătorul făcându-şi un plan în minte pentru începutul acelei zile. Manuscrisul mai poate aştepta, atâta vreme cât a venit prin poştă. Dacă mi l-ar fi adus cineva personal, ar fi fost cu totul altceva. Da, da, ar fi fost’ cu totul altceva! îşi întări el gândurile pentru a se convinge că proceda corect.

Răsfoirea presei şi savurarea cafelei îi luară ceva mai mult de o oră, după care trase coletul în faţa sa şi studie ce era scris pe plic.

Noel Randolph, silabisi onorabilul. Hm… n-am auzit de această persoană, ia să vedem de unde vine. Aha, din Montgomery, Alabama!

Fără niciun pic de grabă, Gabriel Hanson cântări încă o dată. Manuscrisul, după care începu să desfacă ambalajul. În momentul în care trase conţinutul din plic, se auzi un declic abia perceptibil, urmat de o explozie îngrozitoare, care spulberă tot ce se afla pe birou şi făcu geamurile să se spargă în mii de cioburi. Totodată, zeci de bile de rulment minuscule se înfipseră în trupul judecătorului, în pereţi, în cărţile din bibliotecă şi în mobilier, proiectate de forţa considerabilă a deflagraţiei.

Secretara intră ca o furtună în birou dar, înspăimântată, nu putu articula nici măcar un sunet.

Îşi duse în cele din urmă o mână la gură şi începu să plângă convulsiv, cu ochii holbaţi la dezastrul din faţa ei.

Onorabilul judecător Gabriel Hanson se răsturnase cu tot cu fotoliu, având pieptul sfârtecat în totalitate. Bucăţi de carne din trupul său erau împrăştiate care-ncotro. De asemenea, pe faţa şi pe membrele superioare ale victimei se puteau distinge numeroase răni, care semănau cu plăgile produse de nişte gloanţe de calibru mic. Hainele şi o mare parte a pielii sale fumegau mocnit. În jur plutea un miros greţos de sânge amestecat cu carne arsă şi exploziv plastic, după cum avea să afle secretara puţin mai târziu.

Domnişoara Ursula Stillman, oripilată, simţi că greaţa şi tremurul picioarelor o vor pune la pământ dintr-un moment într-altul, însă nu se întâmplă aşa.

Împleticindu-se şi sprijinindu-se de mobilele pe lângă care trecea, reuşi să ajungă cu greutate la locul ei de muncă şi să ridice receptorul, formând 911.

*

— Cât a trecut, prietene, de la ultima ta ispravă?

— Un an încheiat, *efendi.*

— Cred că a venit din nou timpul să ieşi din umbră şi să le faci viaţa insuportabilă câinilor ălora de americani! Ţi-ai pierdut urma, nu-i aşa?

— Da, *efendi.* Acum locuiesc la Los Angeles şi trec drept, un american naturalizat foarte cumsecade, însurat, la casa lui şi cu o slujbă destul de bună în domeniul computerelor. Nimeni nu

bănuieşte adevărata mea identitate. Acum mă aflu într-un binemeritat concediu de odihnă.

— Cine mai ştie în afară de noi despre misiunile tale de pedepsire a yankeilor?

— Nimeni, cu excepţia agentei pe care mi-aţi trimis-o ca să-mi fie soţie şi cu care locuiesc în permanenţă.

— Foarte bine. Prietene, ţara şi credinţa noastră au din nou nevoie de tine!

— *La ilaha illa Allahu va Muhammadum rasulullahi!*[{1}], răspunse bărbatul îmbrăcat în galabie, după portul naţional arab.

— Ai perfectă dreptate! Asta înseamnă că eşti pregătit pentru misiunile următoare. Începând de astăzi te vei ocupa de nişte persoane care defăimează credinţa islamului şi Cartea Sfântă care este Coranul.

— Moarte duşmanilor lui Allah, stăpâne!

— Comenzile pentru execuţii le vei primi acasă, prin Internet. După ce memorezi tot ce-ţi voi transmite, arunci toate informaţiile fără să păstrezi absolut nimic. În fiecare text voi comite trei greşeli în mod intenţionat, ca tu să fii sigur că mesajele primite provin de la mine. După a 22-a literă a textului va fi un punct, după a 3l-a literă, o virgulă, iar cu trei semne înainte de sfârşitul mesajului vei găsi o cratimă care n-are ce căuta în acel loc. Ai reţinut?

— Da, stăpâne! În ce limbă vor fi redactate ordinele?

— În engleză, bineînţeles. N-avem cum să fim interceptaţi, căci numai eu îţi voi cunoaşte e-mail-ul. Ar fi bine ca nici „soţia” ta să nu ştie prea multe despre modul în care primeşti instrucţiunile din ţară. E mai sigur aşa şi pentru ea şi pentru noi.

— Am înţeles, dar…

— Există o problemă? Spune-mi-o!

— *Efendi,* este vorba despre legătura mea cu agenta trimisă. Ştiţi că, trăind împreună cu ea sub acelaşi acoperiş, fără să fim căsătoriţi, încalc câteva dintre cele 6666 de sure ale Coranului.

— Nu-ţi face griji în această privinţă. Allah e mare şi te va ierta pentru păcatul tău. Noi toţi ne vom ruga pentru asta, căci una e să te abaţi de la învăţăturile şi poruncile Sfintei Cărţi pentru a ajuta Islamul şi alta să greşeşti cu rea credinţă. Tu şi Tavad Zubair veţi fi

absolviţi de orice vinovăţie, adăugă vorbitorul. Acum, ia banii ăştia şi du-te în America pentru a-i pedepsi pe duşmanii care ne hulesc!

Şi zicând acestea, îi înmână lui Rahman El-Aşari un voluminos pachet conţinând bani ai diavolului, adică bancnote de 100$.

*

Criminaliştii sosiţi la faţa locului erau îngroziţi de macabrul tablou ce li se înfăţişa privirilor.

De multă vreme nu le mai fusese dat poliţiştilor să vadă aşa ceva. Din încăperea alăturată încă răzbătea până la ei plânsul înăbuşit al secretarei Ursula Stillman.

Suflul exploziei izbise pieptul judecătorului cu o viteză de câteva ori mai mare decât a luminii, provocându-i moartea instantaneu. Magistratul nu apucase să zică nici „pâs” înainte de a ajunge în lumea celor drepţi.

— Este clar că avem de-a face cu o bombă artizanală judecând după urmele pe care le vedem pe corpul victimei, pe mobilier şi pereţi, aprecie unul dintre criminaliştii prezenţi.

— Da, fu de acord colegul său. Se pare că aceasta se afla chiar pe biroul onorabilului, iar el a detonat-o fără nicio bănuială. Ca proiectile s-au folosit bile de rulment cu diametrul de 2 milimetri.

— Dacă în birou ar fi fost mai multe persoane, cu siguranţă că am fi avut de-a face cu un adevărat măcel.

— Mi-e teamă că acest caz ne cam depăşeşte. Vreau să spun că nu pare a fi de competenţa noastră.

— Sincer să fiu, nici n-aş vrea să fie. Hai mai bine să anunţăm Biroul Federal de Investigaţii (F.B.I.) şi să ne spălăm pe mâini!

— Mai bine să-l informăm pe şeful nostru direct despre caz, sugerându-i să-l sune pe directorul Departamentului Poliţiei Los Angeles (D.P.L.A.), Larry Tillman. E treaba lui dacă anunţă Internele, F.B.I.-ul, Pentagonul sau îşi pune la treabă propria divizie..

— Ai dreptate! Hai să sigilăm locul şi să plecăm naibii de-aici! Pentru orice eventualitate lăsăm şi un poliţist de pază, ca să nu se distrugă probele.

— Şi cu secretara ce facem?

— Să-i comunice poliţistului adresa ei şi să se ducă acasă. Acum nu e de niciun folos nimănui.

CAPITOLUL II

— Tavad, eşti acasă?

— Da, Rahman! Mă bucur că te-ai întors! Ce mai e prin ţară?

— La fel cum ştii. Lucrurile merg înainte, ca şi până acum. Ne descurcăm, ce altceva avem de făcut?

Bărbatul îşi lăsă bagajele la uşă şi începu să se dezbrace, cu intenţia de a face un duş.

— Cred că voi dormi vreo două-trei ore. Drumul m-a obosit foarte tare.

— Poate vrei să mănânci mai întâi?

— Nu cred. Dar vom sta puţin de vorbă, dacă eşti de acord.

— Despre ce? îl întrebă femeia, curioasă.

— Despre noile misiuni ce ni se vor încredinţa. De aici înainte vom putea trăi şi în intimitate ca nişte americani get-beget.

— Dar asta nu constituie un păcat de moarte după legile Coranului?

— Ba da, însă vom fi absolviţi de păcate. Am să-ţi spun totul mai pe larg după ce mă spăl.

Bărbatul se întoarse din camera de baie după un sfert de oră, înfăşurat într-un prosop imens. Tavad îl privi mai insistent decât s-ar fi cuvenit, după care lăsă ruşinată ochii în jos. El observă gestul şi îi vorbi, aşezându-se pe un fotoliu:

— După cum am fost instruit, de acum înainte trebuie să ne purtăm exact ca nişte americani.

Aşa că niciuna dintre învăţăturile pe care le-am primit nu va mai fi valabilă.

— Dar cum crezi că voi putea eu să fac aşa ceva, Rahman? Doar am fost crescută şi educată în credinţă şi cinste!

— Nu ştiu. Ne vom ajuta unul pe celălalt şi vom reuşi. Este obligatoriu să procedăm aşa, altfel misiunea noastră printre duşmani va fi periclitată, înţelegi? Dacă vom ajunge să fim bănuiţi măcar că ne prefacem a fi soţ şi soţie, americanii ne vor lua la ochi, iar zilele noastre vor fi numărate.

— Nu de moarte mi-e frică mie zise mândră Tavad Zubair, ci de faptul că nu voi putea sluji Islamul cât mai mult timp posibil.

— Păi, vezi! Tocmai de aceea trebuie să învăţăm să… păcătuim. Acum am să mă întind puţin, zise Rahman, ridicându-se în picioare.

În acelaşi moment, privindu-şi partenera mai atent, îi veni un gând. Se apropie de ea, îi desfăcu baticul ce-i ascundea părul şi făcu astfel încât pletele ei negre ca abanosul să i se reverse pe umeri.

Puteau începe chiar din acel moment să se comporte ca nişte americani veritabili…

E într-adevăr frumoasă femeia asta! îşi zise el admirându-i figura, după care privirea îi alunecă pe sânii ei. Nu e deloc de lepădat..

— Ridică-te! îi porunci prinzând-o de umeri. Putem să începem chiar acum cu prima lecţie, adăugă arabul, sărutând-o cu putere pe gură.

Primul instinct al lui Tavad fu acela de a se împotrivi, însă renunţă imediat, lăsându-se în voia „soţului” ei. Rahman era bărbat şi ştia mult mai bine decât ea ce trebuie să facă pentru a-i mulţumi pe superiorii lor de la centru.

El o îmbrăţişă, simţindu-i pieptul tare cum se lipea de abdomenul său. Era aproape cu un cap mai înalt decât ea, însă acesta nu constituia un inconvenient pentru misiunea pe care o aveau pe pământul american.

— Rahman, chiar crezi că e bine ceea ce facem?

— Nu înţelegi că aşa am primit poruncă? o apostrofă el în loc de răspuns. Dacă ai de gând să te împotriveşti, mai bine spune-o acum. Nu mă lăsa să-mi pierd timpul cu tine de pomană!

Şi cum fata tăcu, arabul îşi continuă seria asalturilor. O prinse cu o mână de ceafă pentru a o putea săruta şi mai cu foc, iar cu cealaltă îi mângâie fesele suple şi încordate, care parcă tremurau în palma lui. Apoi o împinse uşor către dormitor, arzând de dorinţă să pună în aplicare o intenţie ce îl încercase de mai multe ori până atunci.

Tavad era şi ea mistuită de pasiune, cu toate că n-ar fi recunoscut în ruptul capului acest lucru.

De când soţul ei fusese ucis de conducerea statului, nu mai avusese niciun bărbat. Ea însăşi scăpase cu viaţă numai pentru că acceptase să devină agent secret în slujba ţării sale. Proaspătă

absolventă a unei facultăţi de engleză din Europa, se întorsese în ţară pentru a se căsători, însă fericirea ei fu de scurtă durată. Suspectat că ar avea păreri şi simpatii proamericane, soţul ei a fost spânzurat la doar două luni de la căsătorie, spre disperarea familiei sale, a soţiei şi a părinţilor acesteia.

Tânăra văduvă se întoarse cu spatele la Rahman, se aplecă în faţă pentru a-şi apuca poalele rochiei, după care şi le ridică până la nivelul coapselor.

Văzându-i pielea măslinie, Rahman nu se putu abţine să nu îi mângâie picioarele:

Considerând că acesta era un semn din partea lui, Tavad îşi scoase încetişor şi chiloţii, rămânând aplecată în faţă. El atât aştepta.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, să ştii!

Arabul îşi îndoi genunchii, îi ridică complet rochia şi îi admiră cu încântare fesele superbe ce se arcuiau provocatoare spre el. Dintr-o singură mişcare, se debarasă de prosopul ce-i acoperea trupul şi căută locul acela secret pe care trebuia neapărat să-l subjuge.

Fata se dezlănţui cu o patimă de care nici ea nu se ştia în stare, lăsând la o parte orice fel de prejudecăţi.

— Hai, fă-mă să pot sluji cât mai bine cauza Islamului! rosti ea, cambrându-se şi mai mult înapoi.

Pătrunderea lui violentă o făcu să ofteze de plăcere şi să se proptească cu braţele în peretele din faţa ei.

— Aşa!!! exclamă Rahman încântat când reuşi să pătrundă până la capăt.

Apoi începu să o penetreze ritmic şi cu forţă, de parcă fiecare avans al său ar fi fost şi cel din urmă.

Ea rezista cu un stoicism de invidiat şi icnea sub loviturile lui ca şi cum ar fi durut-o. În realitate, lucrurile nu stăteau deloc aşa. O plăcere imensă îi invadase întreaga fiinţă, făcând-o să se umezească de-a binelea în acel loc secret dintre picioare. Fata zvâcnea scurt din coapse şi gemea la fiecare penetrare din adâncul pieptului. În sufletu-i încercat de pasiune ar fi dorit ca acel păcat să nu se sfârşească niciodată…

Bărbatul se arcui peste ea pentru a-i frământa sânii şi pentru a-i ciupi sfârcurile, ce îşi făcură semnalată excitarea în ciuda veşmintelor cu care erau acoperite. Locul ales pentru desfăşurarea primei reprize de sex îl excita şi mai tare pe arab, care începuse să transpire din cauza efortului depus. Nu-i mai păsa de absolut nimic în afară de scenele erotice la care se deda împreună cu femeia ce-i fusese repartizată drept „soţie”.

Ea gâfâia şi gemea fără întrerupere, mişcându-şi bazinul în toate sensurile pentru a spori plăcerea bărbatului care îi făcea atâta bine. La un moment dat, fu străbătută de câteva spasme puternice şi constată cu încântare că juisase. Dar nu cedă deloc atacurilor venite din spate, ştiind foarte bine că aceasta nu va fi singura voluptate pe care o trăia până când el avea să termine. Şi, de fapt, nici nu-şi dorea aşa ceva...

Rahman îi abandonă sânii pentru a-şi înfige degetele puternice în şoldurile ei bine conturate şi totuşi suple, după care începu să o tragă cu şi mai mare forţă spre el. Un arbitru ar fi putut crede că intenţiona s-o despice cu mădularul său, dar lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Tavad zâmbi fără să fie văzută, recunoscând în sinea ei că modul în care era „luată” o umplea de încântare. Cel ce intra şi ieşea din ea fără încetare, înverşunat şi cu multă forţă, părea a fi o cătană venită acasă în permisie după şase luni de armată. Îşi ridică puţin un picior de la pământ, făcu faţă în această poziţie la cinci atacuri succesive, după care îl puse în pardoseală, ridicându-l pe celălalt. Acest procedeu la care recursese din instinct spori plăcerea amândurora şi, după respiraţia mult îngreunată a bărbatului, era clar că „sfârşitul” său se apropia.

— Vino, dragul meu! îndrăzni ea să-l incite pentru a-l face şi mai fericit! Dă-mi tot ce vrei tu, nu-ţi fie milă de mine!

Maxilarele lui Rahman se încleştară, în vreme ce simţea că sângele începea să-i clocotească în vine. Se împingea în ea cu disperare, încercând să intre şi mai adânc în sublima feminitate de care dispunea în acele clipe, cu toate că acest lucru era imposibil, În clipa în care începu să ejaculeze, scoase un sunet prelung din piept, care încetă abia după ce termină de tot.

Golit de gânduri şi prejudecăţi, precum şi de lichid seminal, arabul zăbovi înăuntrul ei câteva secunde bune, devastat de voluptatea trăită.

Nici Tavad nu se simţea prea rău. Tocmai din acest motiv nu îndrăznea să facă nicio mişcare stângace care ar fi putut diminua sublimul ce pusese stăpânire pe trupurile şi pe fiinţelor lor, aflate încă în contact direct.

Când Rahman El-Aşari îşi recăpătă suflul, se extrase cu precauţie din interiorul ei, aplecându-se pentru a-şi recupera prosopul.

În timp ce se ştergea din mers, îndreptându-se spre dormitor în tăcere, fata îşi duse o mână pâlnie între picioare şi se deplasă spre camera de baie, pentru a se curăţa de urmele iubirii lui.

Nu e chiar atât de rău să fi agentă secretă şi, pe deasupra, o musulmană absolvită de păcate de mai marii bisericii din ţara ta! se gândi Tavad, zâmbind în colţul gurii. Iar Rahman nu era deloc un mascul de lepădat..

CAPITOLUL III

În biroul diviziei „Cazuri Speciale”, din cadrul Departamentului Poliţiei Los Angeles, subalternii aşteptau în tăcere sosirea directorului acestei prestigioase instituţii. Era o dimineaţă plăcută de toamnă, iar soarele strălucea după trei zile de vreme mohorâtă, când plouase aproape încontinuu. Singurul care nu-şi putea stăpâni nerăbdarea era căpitanul Corky West, comandantul diviziei, ce se plimba de colo-colo ca un leu în cuşcă.

Secretara acestuia, frumoasa Melanie Pullman, băgă capul pe uşă şi îşi întrebă superiorul:

— Să-l invit şi pe dr. Butch Harrison, care tocmai a sosit?

— Da, răspunse West monosilabic, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Când în birou îşi făcu apariţia şi doctorul, supranumit de colegi „Specialistul” pentru competenţa sa recunoscută în domeniile criminalisticii, al medicinei legale şi al cercetării comparate a fenomenelor criminologice, echipa fu completă.

— Bună dimineaţa! rosti noul venit cu jumătate de gură.

Răspunsurile primite semănară mai mult cu un soi de mormăit prelung, urmat de foiala pe scaune a poliţiştilor, care încercau astfel să mai scape de încordarea momentului. Apoi liniştea se aşternu din nou.

În cele din urmă îşi făcu apariţia şi directorul Tillman, cu mai multe dosare voluminoase în braţe.

— Tocmai vin de la Ministerul de Interne, zise acesta în loc de bună ziua. Începând din această clipă, vom avea de-a face cu un caz extrem de complicat, cu care F.B.I.-ul s-a zbătut inutil timp de nouă ani. Însăşi Casa Albă va fi cu ochii pe noi.

Poliţiştii îl ascultau încordaţi şi aşteptau ca şeful cel mare să continue.

— Este vorba despre teroristul care a înspăimântat întreaga Americă cu bombele lui artizanale trimise prin intermediul poştei, dacă vă amintiţi.

— Dar, din câte ştiu eu vorbi căpitanul, atentatele încetaseră de ceva timp.

— Aşa e! Circa un an şi jumătate a fost linişte, iar cei care se ocupau de caz crezuseră ori că teroristul şi-a încetat activitatea ori că a fost arestat şi condamnat pentru vreo altă faptă ce îl ţine o vreme în spatele gratiilor. Dar acum a reînceput calvarul chiar aici, în L.A.

— Este vorba despre asasinarea judecătorului Gabriel Hanson? întrebă criminalistul Brian Benett, care părea destul de îngrijorat.

— Exact. Secretara sa i-a înmânat ieri dimineaţă un plic voluminos, în care presupunea că se afla un manuscris, iar onorabilul l-a desfăcut fără grijă imediat după ce şi-a băut cafeaua. Moartea a fost instantanee, forţa exploziei distrugând întregul birou.

— Ce fel de exploziv s-a folosit?

— Deocamdată nu cunoaştem prea multe amănunte. Echipa de criminalişti sosită la faţa locului a decis să sigileze locul şi să nu se atingă de nimic. Oamenii au intuit că este vorba despre un caz foarte complicat şi m-au anunţat imediat despre grozăvie. La rândul meu, am informat ministerul, iar cazul ne-a fost repartizat nouă.

— De ce nu F.B.I.-ului? se arătă extrem de contrariată poliţista Jane Heron.

— Din cauza faptului că ei n-au reuşit să facă mare brânză atâţia ani, răspunse directorul puţin răutăcios. Acum trebuie să ne spargem noi capetele cu prinderea acestui terorist extrem de periculos!

— Şi să ne punem „biroul” în cap, nu-i aşa? întrebă partenerul lui Heron, detectivul Eric Black.

— Ca de obicei, tinere... Ca de obicei, răspunse Tillman pe gânduri. Oricum, ne vom bucura de tot sprijinul lor dacă îi vom solicita. Deocamdată, ne-au pus la dispoziţie copii după toate datele pe care au reuşit să le adune în atâţia ani. O parte dintre acestea am adus-o eu, iar restul probelor va veni mai târziu.

— Mă îndoiesc! îndrăzni poliţista să îşi exprime părerea. F.B.I.-ul nu spune niciodată tot ceea ce ştie, ba mai mult, nu colaborează cu nimeni de bună voie.

— Ai perfectă dreptate! o aprobă directorul departamentului, însă de data asta ni s-a dat mână liberă. Nu trebuie să mai dăm nimănui socoteală despre ceea ce facem şi cum facem, iar ancheta pe care am deschis-o este cât se poate de… oficială.

— Asta înseamnă că nu va mai trebui să ne purtăm cu mănuşi faţă de nimeni, se arătă deosebit de încântat detectivul Black. Îmi voi nota această zi în calendar ca să nu uit s-o sărbătoresc în fiecare an de-aici înainte!

Deşi glumele poliţistului erau de obicei savurate de colegii săi, de astă dată nu râse nimeni.

— Deci, cu ce sugeraţi să începem? îl întrebă căpitanul West pe director.

— Veţi forma o echipă de criminalişti pentru prelevarea probelor de la locul faptei. Dar mai întâi să trecem în revistă ceea ce avem aici, zise Tillman, punându-şi palma pe vraful de documente cu care venise. Restul de probe adunate de-a lungul timpului va fi adus către ora prânzului. E vorba despre un camion plin. Cu tot felul de obiecte.

— Şi unde le vom depozita? întrebă „Specialistul” îngrozit.

— Mi-e teamă că în laboratorul tău, doctore.

— În acest caz, autopsia cadavrului o voi efectua în biroul căpitanului West, nu-i aşa? Poate că îmi va da chiar o mână de ajutor…

Şefii se abţinură să-i răspundă în vreun fel, considerând îndreptăţită supărarea legistului.

— Deci, să vorbim despre abominabilele atentate ale acestui monstru, în număr de 32, înfăptuite pe întregul teritoriu al Statelor Unite din 199l încoace şi soldate cu 27 de morţi şi 5 persoane grav rănite.

*

Rahman El-Aşari îşi deschise computerul, se conectă la Internet şi accesă site-ul personal, pe care nu-l cunoştea decât marele său stăpân de la Bagdad. O dată cu introducerea programului Windows 2000, transmisiile deveniseră mult mai rapide şi mai sigure. Bărbatul dădu semnalul convenit şi aşteptă încordat mesajul ce avea să urmeze şi pe care trebuia să-l memoreze într-un timp record.

Nu avu mult de aşteptat. De asemenea, îi fură suficiente doar două lecturări rapide ale mesajului pentru a-l putea reţine integral. Acesta suna cam aşa:

Zeke-Herbert Rapelian, director gene, ral al postului local KCMJ Radio Tower, Witmer Street nr. 121. Omul de legătură care îţi va furniza tot ce ai nevoie se numeşte Zeid Abu Vakkâs. Te va căuta el. Peste două zile, la aceeaşi oră, vei primi un manifest ce va trebui să fie publicat într-un cotidian de mare ti-raj.

El-Aşari şterse mesajul după ce verifică originalitatea acestuia. Greşelile convenite cu cel de la care primea ordine se aflau în locurile indicate. Deci, din acel moment putea acţiona, urmând să ia din nou legătura cu centrul abia după executarea misiunii.

Mulţumit, arabul stinse computerul şi îşi strigă femeia:

— Tavad, am primit o nouă misiune. Vom începe chiar de astăzi să adunăm informaţiile necesare.

— Mă bucur, Rahman, că îmi pot servi ţara şi religia în numele lui Allah cel milostiv, îndurat! Spune-mi ce am de făcut!

— Deocamdată, te vei duce să cauţi postul de radio KCMJ. Trebuie să fie undeva pe Witmer Street. Încearcă să memorezi cât mai multe detalii, de la numărul locurilor din parcare până la cel al bodyguarzilor. Doar te pricepi la aşa ceva.

— Nu-ţi face probleme în privinţa mea. Mă voi descurca. Altceva?

— Atât. Pe urmă vii acasă şi-mi povesteşti ce-ai văzut. Nu îţi notezi absolut nimic şi nu atragi atenţia asupra ta! Ne-am înţeles?

CAPITOLUL IV

— Din câte îmi amintesc zise sergentul Steve Mann agenţii speciali ai F.B.I.-ului ajunseseră la concluzia că au de-a face cu un fanatic musulman, fiindcă toate victimele sau, mai bine-zis, majoritatea acestora avuseseră tangenţă cu lumea arabă şi cu Islamul.

— Aşa e! confirmă căpitanul West. Şi, din câte se pare, „asasinul prin corespondenţă" acţiona numai de unul singur. Pe lângă pregătirea de specialitate, dacă mă pot exprima aşa, faptul că era un singuratic a făcut imposibilă prinderea lui.

— Haideţi să revedem faptele! îi întrerupse directorul Tillman, deschizând dosarul pe care-l avea în faţă. În noiembrie 199l, predicatorul celei mai importante biserici baptiste din St Paul, Wisconsin, Phillip Swan, a intrat în casa de rugăciune cu un pachet voluminos sub braţ. La cinci minute după aceea coletul sărea în aer, trimiţându-l pe om în lumea celor sfinţi. Singurul suspect fusese poştaşul care-i înmânase bomba, însă acesta a fost scos din cauză deoarece se afla în funcţie de douăzeci de ani şi era prieten de familie cu predicatorul. La data de 10 decembrie a aceluiaşi an, a avut loc un al doilea incident, în avionul ce efectua cursa regulată Chicago-Washington. Interiorul Boeing-ului 727 s-a umplut de fum după numai zece minute de la decolare. În el se aflau câţiva reprezentanţi ai Bisericii Catolice, care se îndreptau spre o importantă conferinţă ce urma să aibă loc în capitală. O singură persoană a avut de suferit, fiind internată în spital pentru două săptămâni.

— Bomba artizanală era defectă, din câte îmi amintesc, interveni dr. Butch Harrison. Ăsta a fost norocul pasagerilor.

— Exact, dar să mergem mai departe! Pe 3 martie 1992, patru dintre juraţii desemnaţi într-un proces de terorism ce a avut loc la New York, în care urma să fie condamnaţi nişte musulmani, au primit prin poştă câte un mic colet. Oscar Beck şi Alicia Ryan au fost

deosebit de curioşi, astfel că au sărit în aer, iar ceilalţi doi au avut mai mult noroc, unul alegându-se doar cu câteva răni uşoare.

La 25 iunie, în acelaşi an, şi-a pierdut viaţa într-un mod asemănător senatorul american Harry-Brad Feldman, care se pronunţase vehement în favoarea războiului contra Irakului.

— Domnule director, pierdem prea mult timp cu parcurgerea dosarului, obiectă căpitanul.

N-ar fi mai bine să-i punem pe băieţi la treabă? Când vor avea ceva timp liber, vor lua cunoştinţă despre toate datele problemei.

— Ai dreptate, Corky! Hai să o vedem pe ultima şi ne oprim. La data de 13 decembrie 1998, a fost ucis scriitorul american de culoare Gordon Holloway, după ce a publicat cartea „Adevărul despre Islam şi fanatism". De astă dată s-a folosit o bombă mult mai puternică şi mai eficace, pe bază de plastic. Deci, cine pleacă la judecătoria de pe North Temple Street?

— Dr. Harrison, Brian Benett şi Brian Fredericks, desemnă căpitanul echipa de criminalişti în cea mai competentă formaţie posibilă. Cu ceilalţi voi mai sta puţin de vorbă, după care se vor duce şi ei la locul faptei, încercând să adune declaraţii de la eventualii martori.

— În acest caz, prezenţa mea nu cred că mai este necesară, aprecie Larry Tillman. Vă las să vă faceţi treaba, însă vă cer tuturor să mă ţineţi în permanenţă la curent cu desfăşurarea anchetei. În rest, aveţi mână liberă să procedaţi aşa cum credeţi de cuviinţă. Succes la vânătoare!

Chiar că urmează să fie o vânătoare… se gândi Jane Heron, trăgându-i un ghiont partenerului ei, Eric Black.

Acesta uitând unde se afla tocmai era pe cale să-şi aprindă cu gesturi mecanice un Camel fără filtru, ţigara sa favorită.

— *No smoking!* Ce, ai uitat? îi şopti ea la ureche. Sau vrei să-l auzi pe şefu' ţipând la tine?

— Mersi că m-ai făcut atent! Eram cu gândul aiurea…

— La vreuna dintre pipiţele tale ramolite?

— Nu, la o splendoare de 19 ani pe care am cunoscut-o abia aseară. Dar, cu balamucul în care am intrat, nu cred că voi mai avea eu timp de dragoste la prima vedere.

— Vrei să spui la... A doua vedere.

— Mă rog, cum zici tu, consimţi detectivul, vârându-şi la loc ţigara în pachetul de curând început.

— Sergent Mann, spuse West, încearcă să-ţi contactezi sursele din F.B.I. Şi vezi ce noutăţi poţi afla. Dar mai întâi ia acest dosar, dă-i-l lui Melanie ca să-l introducă în computer. Apoi studiază toate atentatele ca să ştii despre ce este vorba.

— În regulă, domnule căpitan!

— Voi doi încercaţi să vorbiţi cu eventualii martori şi cu secretara judecătorului, li se adresă el apoi detectivilor săi favoriţi. Nu pierdeţi vremea de pomană, căci timpul ne presează!

— Cu ce maşină ne vom deplasa, şefu'? se interesă Eric Black.

— De ce mă întrebi, ţi-a fost suspendat cumva permisul auto?

— Nu, da' nu mai am benzină!

— Şi nu poţi să-ţi cumperi? se răsti căpitanul la el.

— Ba da, însă n-am cu ce plăti, se plânse Eric, întorcându-şi buzunarele pantalonilor pe dos cu un gest elocvent.

— Dacă nu vrei să ţi se suspende legitimaţia de poliţist, ar fi bine să faci rost de bani. Şi-acum daţi-i drumul la treabă! ridică vocea West.

Detectivul îşi aprinse ţigara imediat ce părăsi bârlogul căpitanului.

— Jane, nu ţi se pare curios faptul că astăzi nu am reuşit să-l scot prea tare din pepeni pe şefu'?

— Ba da, Eric, însă pe mine m-ai enervat suficient de tare, dacă asta îţi aduce vreo consolare.

Hai mai bine să cumpărăm nişte ziare şi să vedem ce s-a scris despre asasinarea onorabilului Gabriel Hanson! Le citim în drum spre judecătorie.

*

Când detectivii ajunseră la locul faptei, pe North Temple Street, echipa sosită înaintea lor se afla în plină activitate. Legistul terminase de adunat rămăşiţele umane ale victimei şi urcase trupul neînsufleţit al acesteia într-o ambulanţă. Cei doi Brian îşi vedeau impasibili de adunarea probelor în biroul devastat al judecătorului, fără să scoată vreo vorbă.

O mulţime de ziarişti se foia de colo-colo, încercând să afle cât mai multe amănunte despre cele petrecute. Din nefericire pentru ei, nimeni nu ştia mare lucru. Câţiva poliţişti în uniformă abia reuşeau să le ţină piept pentru a nu intra în clădire.

— Bună dimineaţa! o salută Jane pe femeia palidă care îşi frământa mâinile în antecameră, cu privirea aţintită în gol. Tu trebuie să fii Ursula Stillman, nu-i aşa?

— Da, doamnă, răspunse tânăra, destul de absentă.

Eric fu încântat de prezenţa blondei, cu toate că aceasta nu se afla nici pe departe într-una dintre cele mai bune zile ale ei. Avea ochii roşii de plâns, cearcăne pronunţate în jurul acestora, iar întreaga expresie a feţei ei trăda o cumplită suferinţă.

— Suntem detectivii Eric Black şi Jane Heron de la D.P.L.A., divizia „Cazuri Speciale”, făcu prezentările bărbatul. Am putea sta puţin de vorbă?

— Desigur, răspunse moale Ursula. Luaţi loc, vă rog! adăugă ea, oferindu-le câte un scaun.

— La ce oră a sosit judecătorul ieri dimineaţă?

— Ca de obicei, la 8.00.

— Şi tu?

— La 7.30. După zece minute şi-a făcut apariţia şi curierul, care mi-a înmânat corespondenţa.

— Tu te ocupi de ea, nu-i aşa? o întrebă poliţista pe un ton ce se voia liniştitor.

— Da.

— Şi cum se face că n-ai deschis coletul în care se afla bomba?

— Dacă aş fi făcut-o, acum aş fi fost moartă, nu? Întrebă secretara cu o privire îngrozită.

Cred că am avut noroc, dacă pot spune aşa. Într-adevăr, eu deschideam întreaga corespondenţă a onorabilului. Rare erau cazurile în care îi înmânam un plic nedeschis. Cum pe pachetul ucigaş scria „strict personal”, m-am gândit că e mai bine să i-l dau nedesfăcut şefului meu. Poate că am făcut asta din instinct, nu mai ştiu…

— Îţi aminteşti numele şi adresa expeditorului?

— Uitaţi, le-am notat aici! răspunse Ursula, arătându-le un registru din care citi: Noel Radolph, Montgomery, Alabama.

— Putem lua cu noi acest registru, nu-i aşa? o întrebă Jane. Ţi-l vom restitui mai târziu.

— Bineînţeles. Presupun că este o probă, nu?

— Dar văd că te pricepi! se arătă încântat Eric, studiind-o cu mai multă atenţie pe tânăra ce se ridicase în picioare. Curierul care a adus corespondenţa este o persoană cunoscută?

— Eu îl ştiu pe domnul Speacy Marinos de când m-am angajat aici, adică de trei ani. Dacă doriţi să vorbiţi cu el, vă dau un număr de telefon, zise fata, notând ceva pe o bucăţică de hârtie. E un domn foarte cumsecade şi nu cred să aibă vreun amestec în acest abominabil asasinat.

Pentru că nu ştia ce întrebare să-i mai pună, Eric formă numărul şi schimbă câteva cuvinte cu persoana respectivă.

— Întreaga corespondenţă a ridicat-o de la poştă, o informă el apoi pe partenera lui. Coletul a venit pe filiera obişnuită şi este înregistrat în fişierele poştei.

— Asta înseamnă că asasinul locuieşte în Alabama? întrebă Ursula, care credea că a înţeles ce se petrecuse.

— Puţin probabil, draga mea, zise Jane cuprinzând-o de umeri. Un criminal de talia lui nu e chiar atât de prost încât să ne dea adresa lui de acasă.

— Aveţi dreptate! E clar că nu am veleităţi de detectiv…

Poliţiştii se înţeleseră din priviri că nu mai aveau ce scoate de la secretară şi îşi luară rămas bun de la ea, înmânându-i o carte de vizită:

— În caz că îţi mai aminteşti vreun amănunt, indiferent cât de nesemnificativ ţi s-ar părea, te rog să ne dai un apel. Bine?

— Aşa am să fac! răspunse Ursula, încercând să schiţeze un zâmbet în vreme ce detectivii se îndepărtau.

— Jane, nu mi-ai spus ce scriu ziarele! observă Eric de îndată ce ajunseră în stradă.

— Mai nimic. Anunţă doar asasinatul şi promit amănunte în ediţiile de după-amiază.

— Bun. Şi-acum ce facem?

— Hai la barul Monica’s să bem o cafea şi să schiţăm câteva scenarii probabile. Poate că până atunci termină şi Butch autopsia. Ai vreo idee mai bună?

CAPITOLUL V

Ceva mai târziu, locotenentul Brian Frederiks şi criminalistul Brian Benett depozitară probele recent prelevate din biroul judecătorului lângă celelalte aduse de la F.B.I.

Dr. Butch Harrison era deosebit de furios din cauza aglomeraţiei produse în laboratorul său criminalistic, însă îşi vedea în continuare de autopsierea cadavrului. Ce altceva ar fi putut face?

În acelaşi timp, detectivii Jane Heron şi Eric Black se aflau în barul lor favorit, Monica's, având în faţă câte o cafea pregătită chiar de patronul Jimmy H.

— Eric, eu zic să-i dai un telefon lui Steve Mann. Poate că a aflat ceva nou, spuse poliţista în timp ce se foia pe scaun, nemaiputându-şi păstra cumpătul.

— Iar eu zic că mai bine i-ai da tu. Ştii foarte bine că pe mine mă costă câte o bere orice informaţie primită de la el. Şi aşa mai am să-i dau vreo duzină..

— Bine, îl sun eu. Între timp, tu mai odihneşte-ţi puţin creierul înfierbântat de atâta concentrare, îl luă poliţista peste picior. Să nu-ţi iasă aburi pe urechi!

Din proprie iniţiativă, patronul aduse fiecăruia dintre ei câte două tarte cu ciuperci, dispărând apoi în tăcere pentru a nu-i deranja.

— Alo, Steve? Ai obţinut vreo informaţie interesantă de la prietenii tăi din F.B.I.?

— Nu mare lucru. Altfel l-aş fi sunat pe Eric ca să-i mai trec o bere în cont, nu crezi?

— Ba sunt convinsă de asta! Spune-mi, totuşi, ce ai aflat.

— În mod neoficiat, agenţii biroului sunt convinşi că au de-a face cu un terorist sau mai mulţi de origine irakiană. Probabil un arab naturalizat.

— E şi asta ceva… Decât nimic. Dacă ai noutăţi, ne suni, da?

— Ca de obicei, Jane. Ca de obicei, mai spuse sergentul şi întrerupse legătura.

— Zice că avem de-a face, probabil, cu un irakian naturalizat, îi spuse poliţista partenerului ei.

— Adică Saddam Hussein se răzbună în acest fel pe noi pentru înfrângerea suferită în Golf? Ce ticălos!

— Tot ce e posibil. Cel puţin pentru mine, o asemenea supoziţie are sens.

— Şi pentru mine. Nu ne mai rămâne decât să-l identificăm, să-l arestăm şi să-l trimitem în faţa instanţei. E simplu! făcu Eric haz de necaz, gândindu-se că mult mai plăcut ar fi fost să-i facă puţină curte secretarei Ursula decât să-şi bată capul cu prinderea teroristului persan.

— Hai mai bine la sediu, altminteri iar ne dă dispăruţi căpitanul! Să încercăm să aflăm dacă defunctul Hanson a avut vreo tangenţă cu arabii în ultima vreme. Nu cred să-l fi ucis aşa, la întâmplare.

*

— Rahman, eu sunt! se făcu auzită vocea lui Tavad Zubair în engleză, din spatele uşii. Deschide!

Femeia se întorsese, chipurile, de la cumpărături cu două pungi voluminoase în braţe. Îşi sărută „soţul” în prag şi pătrunse voioasă în apartament, dar imediat ce uşa fu închisă în urma ei luă o mină serioasă, ducând pachetele la bucătărie.

— Cum a fost? o întrebă arabul.

— Perfect. Să-ţi spun ce-am văzut! Postul de radio ocupă ultimele trei etaje ale unui bloc turn cu peste 60 de niveluri. Jos se află o parcare destul de mare, în care se poate pătrunde prin trei locuri diferite. La parter există o recepţie obişnuită, cu un paznic şi două secretare. Patru lifturi permit accesul la etajele superioare, dar mai sunt şi două scări de incendiu.

— Ai aflat dacă există pază şi la ultimele trei etaje?

— N-am urcat ca să nu mă expun, aşa cum mi-ai cerut, însă cred că trebuie să fie. Ce-i asta? întrebă fata arătând cu degetul spre câteva materiale înşirate pe măsuţa din living-room. Exploziv?

— Da, mi l-a livrat un om de legătură, care avea, bineînţeles, un nume fals. Nu îl voi revedea niciodată.

— Acum ce mai facem, Rahman?

— Încercăm să rezolvăm o ultimă problemă şi anume aceea de a ne asigura că directorul postului de radio, Zeke-Herbert Rapelian, va fi cel ce va desface coletul pe care i-l vom trimite. Dar nu ştiu dacă vom reuşi.

— În caz contrar, riscăm să aruncăm pe altcineva în aer?

— Destul de probabil. Dacă nu ne vine o idee mai bună, nu avem încotro Mergem la risc…

*

— Aţi ajuns la vreun rezultat? îl întrebă Jane Heron pe Benett când dădu cu ochit de el.

— Pot să vă spun că bomba artizanală folosită a fost confecţionată cu plastic exploziv.

— Mai concret…

— S-a folosit un exploziv fabricat pe bază de pentrită amestecată cu un plastifiant de o consistenţă apropiată masticului. Ca proiectile s-au utilizat bile de rulment cu diametrul de 2 milimetri, iar ca detonator, un mic întrerupător foarte sensibil, confecţionat pe principiul celui de la grenade.

— Şi nu exista pericolul ca bomba să explodeze în timpul manipulării, înainte de a ajunge în judecătoria de pe North Temple Street? vru să ştie Jane.

— Nu, deoarece atât plicul cât şi ambalajul suplimentar din interior erau destul de groase. Nu se puteau rupe prea uşor, iar eventualitatea violării corespondenţei era la fel de puţin probabilă.

— Despre Butch ştii ceva, Brian? A terminat autopsia?

— Puţin mai înainte era pe cale de a coase cadavrul. E posibil să fi terminat.

— Bun, atunci noi vom coborî până la el. Nu-i aşa, Eric?

— Aşa e, dar ia-o tu înainte! o îndemnă detectivul, manifestându-şi astfel oroarea pentru cadavrele necropsiate ale „Specialistului”.

Cei doi se despărţiră de criminalist, îndreptându-se fără niciun chef spre cartierul general al doctorului Harrison.

— Vreau să te întreb ceva, însă te rog să-mi răspunzi sincer!

— Nu sunt mereu sincer cu tine, Jane? Pune-mă la încercare!

— Ţie ţi s-au cam aprins călcâiele după blonda secretară a judecătorului, nu-i aşa?

— Te referi cumva la Ursula Stillman? făcu poliţistul pe nevinovatul.

— Dar la cine credeai? La Claudia Schiffer?

— Trebuie să recunosc că fata nu arată rău deloc! Şi nici nu mi-e indiferentă, dacă asta vrei să auzi de la mine, recunoscu Eric, fiind brusc cuprins de un inexplicabil sentiment de sinceritate.

— Apropo, să-ţi spun un banc! Ştii de ce blondele urmăresc întotdeauna filmele porno până la sfârşit?

— N-am idee.

— Aşteaptă să vadă dacă el se va căsători cu ea…

În condiţii normale, adică în faţa unui păhărel la barul Monica's, bărbatul s-ar fi amuzat de banc, însă întâlnirea cu „Specialistul" şi cu ultima „victimă" a acestuia îi tăia orice elan. De aceea, aprecie bancul doar cu un simplu „bun" spus din vârful buzelor şi îşi îndemnă partenera să-şi continue drumul.

— Hella, Butch! îl salută Jane pe dr. Harrison intrând în sala de autopsii unde domnea un iz îngrozitor. Ne poţi spune ceva interesant?

Eric rămase ţintuit în uşă, fiind izbit de mirosul pe care îl detesta din adâncul fiinţei lui. Nu ştia ce să facă. Să plece imediat de acolo sau să se grăbească spre cea mai apropiată chiuvetă pentru a vărsa?

Oare ce-am mâncat astăzi? se gândi el, îngrozit de eventualitatea deloc surâzătoare ce se contura cu paşi repezi.

— Vreţi să vorbim aici sau mergem la mine în birou?

— Cred că în birou vom fi mult mai în apele noastre, răspunse Jane făcând aluzie la starea partenerului ei, care se îngălbenise ca ceara.

— Atunci luaţi-o înainte şi aşteptaţi-mă! Mă spăl şi vin îndată!

Cinci minute mai târziu, cei trei colegi erau gata să înceapă discuţia, despre care detectivii ştiau precis că nu va fi deloc una uşoară.

— Ei? dădu tonul Eric.

— În momentul impactului, pieptul victimei a fost spulberat atât de proiectilele metalice, cât şi de suflul exploziei. Deflagraţia a fost atât de puternică, încât ar fi provocat oricum decesul onorabilului, l-au fost afectaţi plămânii, inima, ficatul şi coloana vertebrală, toate

fiind făcute zob într-o fracţiune de secundă. Ar mai fi de spus că, în asemenea situaţii, proiectilele determină diverse leziuni în funcţie de energia de contact: $E = mv^2$. Fiind accelerat mai puţin decât gazele, ele au rămas în urma suflului, şi, astfel, au provocat distrugeri mai mici.

— Şi-atunci de ce armele de foc se bazează pe impactul provocat de glonţ, dacă suflul este mai distrugător decât cel al proiectilului? se miră detectivul.

— Pentru că, la distanţă, rolul proiectilelor devine primordial în distrugerea ţintei. E o chestiune de fizică asupra căreia nu cred că e cazul să insistăm. Oricum, n-ai înţelege mare lucru cu mintea ta de copoi…

— Îţi mulţumesc că mă menajezi, Butch, aprecie Eric ironic. Eşti un adevărat înger pentru mine…

— Eu am înţeles perfect tot ce ne-ai spus, dar am o întrebare, vorbi Jane. Ne poţi furniza vreun amănunt despre autorul acestui macabru atentat?

— Da, ştiu cine e!

— Serios? se arătă încântat poliţistul, sărind de pe scaun. Cine?

— Acelaşi pe care F.B.I.-ul n-a reuşit să-l prindă atâţia ani, fără îndoială, l-am recunoscut inconfundabila semnătură.

— Mulţumesc! zise Eric în doi peri. Mai avem vreo şansă să aflăm alte noutăţi legate de identitatea teroristului sau a teroriştilor?

— Atâta timp cât nu abandonez cercetarea cazului, eu zic că da. Dar cine poate şti cu exactitate?!

CAPITOLUL VI

Rahman El-Aşari tocmai primea mesajul ce trebuia să apară în presă, când tovarăşa lui, Tavad, se postă în spatele său, punându-i o mână pe umăr.

— Ar fi mai bine pentru amândoi să nu cunoşti toate detaliile acţiunilor noastre, îi spuse bărbatul pe un ton sever.

— În mod normal, ai dreptate, însă textul pe care-l ai în faţă va deveni în curând public, nu-i aşa? Iar pe deasupra ştii foarte bine că aceşti câini de americani nu vor pune niciodată mâna pe mine atâta vreme cât sunt în viaţă!

În sinea lui, Rahman îi dădea dreptate de data asta. Aşadar, citiră împreună mesajul sosit de la Bagdad.

Executaţi totul conform planului stabilit. Poţi lista manifestul pentru presă, însă doar atât. Vei primi noi instrucţiuni la timpul potrivit.

Cetăţeni americani,

Aţi venit pe pământul nostru, pe care-l stăpânim de milenii, omorându-i pe cei mai buni fii ai poporului, ucigând femei, copii şi bătrâni cu armele voastre diabolice, iar acum vreţi să ne omorâţi prin înfometare. Să nu credeţi că veţi rămâne nepedepsiţi! Valul de terorism ce s-a abătut asupra ţării voastre blestemate nu va înceta, oricât de multe sacrificii vom fi nevoiţi să facem, decât cu o condiţie.

Ridicaţi embargoul impus Irakului, căci aici există oameni care se închină cu mai multă evlavie Dumnezeului lor decât *voi.* Lupta noastră inegală cu un duşman atât de puternic, pe care soarta ni l-a scos în cale, nu va fi abandonată. Vom muri, dar nu vom capitula! Allah va fi cu noi şi până la urmă tot vom învinge! L.A. Va fi primul dintre desfrânatele voastre oraşe care va avea de suferit!

Bărbatul listă scurtul mesaj în două exemplare, după care şterse toate informaţiile din computer şi opri aparatul. Acum trebuia pusă la cale următoarea mişcare.

— Tavad, vino să vorbim! Mâine dimineaţă pleci cu avionul la San Antonio, Texas. Ai aici un paşaport fals, deci vezi să te îmbraci exact ca o americancă.

— Spune-mi ce trebuie să fac acolo! zise fata, devenind extrem de atentă.

*

— Bună dimineaţa, domnule director Rapelian! îşi salută omul de pază şeful, când acesta coborî din lift la penultimul etaj al Radio Tower, de pe Witmer Street nr. 121.

— Hello, James! Ai ceva pentru mine?

— Doar un mic colet de la poştă. Abia l-am convins pe poştaş să mi-l lase mie în grijă. Voia neapărat să obţină semnătura dumneavoastră de primire, dar până la urmă mi l-a dat. Sper că n-am făcut rău, nu-i aşa?

— E-n regulă, James, îl linişti directorul postului de radio KCMJ, luând pachetul la subraţ şi îndreptându-se spre biroul său, la care ajunse trecând prin încăperea destinată reporterilor speciali.

Jurnaliştii îl salutară cu respect, iar el le răspunse, prin repetate înclinări ale capului, oprindu-se doar în dreptul şefei lui de cabinet.

— Ceva urgent pentru astăzi?

— Nimic, domnule Rapelian. Doriţi o cafea ca de obicei?

— Nu, astăzi am băut deja una în maşină. Poate mai târziu.

După circa un sfert de oră, o echipă formată dintr-un reporter şi un Tehnician de sunet îi cereau secretarei să fie anunţată la şef. În clipa în care femeia puse mâna pe telefon, în biroul directorului se auzi o explozie asurzitoare, care făcu uşa să se zgâlţâie din toate încheieturile. Îngrozită, şefa de cabinet scăpă receptorul din mână şi scoase un țipăt de spaimă.

Jurnaliştii săriră la uşă şi o deschiseră, însă fumul din încăpere nu le permise să distingă mare lucru din tragedia ce se petrecuse. În câteva secunde, însă, datorită curentului creat între uşa deschisă şi geamurile sparte ale biroului, reuşiră să vadă grozăvia.

Directorul Rapelian zăcea în fotoliu, având o poziţie nefirească, iar ceea ce fusese puţin mai devreme capul său semăna acum cu orice altceva. Deasupra gâtului atârna, într-un echilibru instabil, o jumătate de maxilar din care se scurgea o bucată de creier îmbibat

de sânge. Steagul american din spatele fotoliului era şi el roşu de sânge, murdar de mici pete gălbui şi pigmentat cu găuri ce fumegau. Pe jos se afla o mulţime de cioburi, iar toate obiectele de pe birou fuseseră spulberate şi împrăştiate peste tot.

Apropiindu-se cu băgare de seamă, reporterii constatară că şi pieptul şefului lor era perforat în mai multe locuri, din care se scurgeau mici firicele de sânge, ce făceau încăperea să miroasă a moarte:

— Dumnezeule! exclamă şefa de cabinet, fiind gata-gata să leşine.

Un alt reporter venit din spate o sprijini la timp, o scoase din încăpere şi o ajută să se aşeze pe un scaun. Apoi se auzi o voce disperată din biroul directorului:

— Să cheme cineva o ambulanţă!

*

Detectivii băteau pasul pe loc de două zile şi asta pur şi simplu îi înnebunea. Trecuseră în revistă toate atentatele înfăptuite de asasin prin intermediul poştei, însă, în afară de faptul că aveau de-a face cu un musulman foarte posibil irakian nu descoperiră niciun indiciu semnificativ. Biroul în care îşi desfăşurau o mare parte din activitate devenise mult, prea neîncăpător pentru ei şi pentru ceilalţi colegi ce se ocupau cu tot felul de probleme specifice profesiei lor.

— Eric, tu crezi că teroristul acţionează de unul singur?

— Da, însă sunt convins că are şi câţiva complici, mereu alţii, ca să nu poată fi daţi în vileag în cazul în care pionul principal ar fi arestat.

— Ai dreptate! Aceştia probabil că îi furnizează plasticul şi fondurile necesare. Nu m-ar mira dacă acoperirea lui ar fi cea a unui familist convins, cu nevastă, locuinţă şi serviciu, trecând drept un emigrant perfect integrat în sistemul nostru social.

— Mai mult ca sigur că aşa e! Acum nu mai poate fi vorba despre proverbiala ta intuiţie feminină, deoarece şi eu gândesc exact la fel.

— Stai cuminte, că nu voiam să-mi arog cine ştie ce merit deosebit în această fază incipientă a anchetei. Poate mai târziu voi avea ocazia, dar acum…

În acel moment căpitanul West ieşi din bârlogul său, gata-gata să dărâme uşa.

— Detectivii Black şi Heron sunt cumva aici? Ah, iată-vă! Luaţi un criminalist sau mai bine pe dr. Harrison şi daţi fuga la postul de radio KCMJ, de pe Witmer Street nr. 121. Directorului Zeke-Herbert Rapelian i s-a făcut de petrecanie cu o bombă artizanală livrată prin poştă. Pe urmă încercaţi să aflaţi ce tangenţă au avut respectivul şi judecătorul cu lumea arabă.

Detectivii nu spuseră nimic, dar ţâşniră de la locurile lor.

— Eu trag maşina în faţa intrării, iar tu ia-l pe sus pe Butch! zise Eric, ieşind din birou în doi timpi şi trei mişcări.

Fără alte comentarii de prisos, cei trei ajunseră la locul indicat de căpitan în mai puţin de o jumătate de oră, graţie sirenei montate pe capota Fordului Scorpio al lui Eric, care îi asurzise până la destinaţie.

„Specialistul” coborî primul din lift când acesta se opri la penultimul etaj al Radio Tower şi, condus de un om de pază, intră precaut în biroul devastat al directorului. Se opri la doi metri distanţă după ce trecu pragul şi le spuse detectivilor, care îl ajunseseră din urmă:

— Copie, la indigo a asasinării onorabilului Hanson. Nu există nicio îndoială. În atmosferă încă persistă mirosul de plastic explodat, iar pe mobilier şi pereţi se văd urmele provocate de bilele de rulment. Avem de-a face cu acelaşi terorist islamist care îngrozeşte America de-atâta amar de vreme…

— Luaţi cadavrul şi ceea ce mai puteţi aduna din acesta! le spuse el oamenilor din ambulanţă, care aşteptau un simplu ordin pentru a acţiona. În maximum zece minute îmi termin şi eu treaba aici.

— Perfect, zise Jane. Noi o să vorbim cu martorii! şi pe urmă ne putem întoarce la sediu în aceeaşi formaţie în care am venit.

Din nefericire, mai mult decât că bomba venise prin intermediul serviciul poştal naţional din San Antonio, Texas, detectivii nu putură afla, aşa încât se declarară extrem de dezamăgiţi. Altfel spus, începură să înjure de mama focului…

CAPITOLUL VII

— Domnule Black! se auzi în receptor vocea suavă a secretarei Melanie Pullman. Şefu' vrea să vă vorbească. Vi-l dau la telefon!

— Da, domnule căpitan!

— Unde sunteţi?

— Chiar în-faţa departamentului, parcam maşina… S-a întâmplat ceva?

— Nu încă, dar vreau să vă mişcaţi mai repede. Am senzaţia că lucrurile se precipită, iar noi scăpăm frâiele din mână.

— În maximum două minute ajungem la dumneavoastră, adăugă poliţistul întrerupând convorbirea, după care adăugă ca pentru sine: Auzi, cică pierdem hăţurile din mână! De parcă până acum am fi fost cine ştie ce birjari destoinici…

— Dacă te gândeşti că şefu' devine adesea agasant cu presiunile pe care încearcă să le facă asupra noastră zise Jane să ştii că îţi dau dreptate.

În ultima vreme, de când s-a lăsat de cafea după sfatul medicului său, a devenit mult mai puţin suportabil ca de obicei.

„Specialistul" îi însoţi pe brancardieri până în laboratorul său criminalistic, nemaibăgând pe nimeni în seamă, în vreme ce Jane şi Erie intrară în biroul comun, cel din urmă spunându-i secretarei:

— Anunţă-l pe şefu' că am sosit!

— Domnişoară Jane, aţi fost căutată de jurnalistul Peter Goldblum de la „Los Angeles Times".

Zicea că e vorba despre ceva al naibii de urgent şi că trebuie să-l căutaţi neapărat.

— Probabil că a făcut rost de câteva pastile Viagra de te caută cu atâta insistenţă! o tachină Eric.

— Dacă eşti invidios, n-ai decât să-i telefonezi tu, ripostă poliţista. Doar ţi-am spus că m-am despărţit de acest individ cu mult timp în urmă, iar între noi n-a fost decât o idilă pasageră.

— În locul tău i-aş telefona, totuşi. Nu ştii niciodată de unde sare iepurele…

— Poate îl sun mai târziu. Să vedem mai întâi ce vrea şefu'.

— Pun prinsoare că nu vrea nimic altceva decât să ne piseze la cap cu graba lui în rezolvarea cazului de care ne ocupăm. De parcă noi am vrea să o lălăim până la Crăciun…

Detectivul avusese dreptate în aprecierile sale. Căpitanul West era foarte îngrijorat pentru evoluţia anchetei, însă nu putu furniza nicio informaţie folositoare poliţiştilor. Stătea gata să izbucnească dintr-o clipă în alta pentru a-şi mai descărca nervii, însă Eric nu-i dădu satisfacţie de astă dată, lăsându-l să vorbească de unul singur. În final, poliţiştii părăsiră biroul superiorului lor direct, aşezându-se apoi în faţa computerului.

— Hai să încercăm să aflăm de ce au fost ucise ultimele două victime! zise Jane.

— Lasă-mă să încep treaba asta singur, iar tu dă-i un telefon fostului tău amant. Cine ştie ce vrea să-ţi comunice! Poate că a descoperit vreo nouă reţetă de afrodisiace şi mi-o dă şi mie…

— Bine, am să-l sun, dar fac asta numai pentru că insişti atât, aşa să ştii!

Eric porni computerul, iar Jane se instală la propriul birou, formând apoi numărul de telefon al jurnalistului.

— Să nu-mi spui că ţi s-a făcut dor de mine, că nu te cred! zise ea după ce i se făcu legătura cu cel pe care îl căuta.

— N-aş putea spune că este vorba despre aşa ceva, însă am o veste trăsnet pentru frumoasa mea poliţistă, care o va face pe aceasta să-i tremure chiloţii pe ea, dacă înţelegi ce vreau să spun...

— Nu fi porc! Dacă ai să-mi comunici ceva, dă-i drumul! Altfel întrerup legătura, însă nu înainte de a te trimite undeva...

— Iar tu nu fi aşa de pornită pe mine până când nu afli despre ce este vorba! E în interesul tău, te asigur!

— Atunci spune o dată ce ai de spus!

— Cu puţin timp în urmă am primit la redacţie un fax de la teroristul care a îngrozit America după 1991, iar acum vrea să pună cu botul pe labe L.A.-ul. Crezi că te interesează?

— .?!

— Din câte am reuşit eu să aflu, divizia în care lucrezi a început să se ocupe serios de această afacere. Nu este cazul să negi, fiindcă

am informaţii foarte precise în sensul ăsta.

— Şi de ce ai apelat tocmai la mine?

— Oh, dar e evident, draga mea! Pentru a obţine exclusivitatea în privinţa derulării anchetei. Cum altfel?

— Poate ţi-ai imaginat că ai putea obţine graţiile mele pentru încă o noapte…

— Te asigur că e departe de mine acest gând! Ce-a fost între noi a fost. Doar mi-ai explicat extrem de clar treaba asta…

— Aşa o fi, însă nu se ştie niciodată… încercă Jane să se joace de-a şoarecele cu pisica.

— Draga mea, eu zic să laşi trucurile astea ieftine pentru altădată şi să vii în cea mai mare viteză la redacţie. Altminteri s-ar putea să mă răzgândesc. Şi n-aş vrea să suferi cumva din pricina neîncrederii tale nejustificate faţă de mine!

— Ei? o întrebă Eric pe partenera lui când aceasta trânti nervoasă receptorul în furcă. Ce veşti ai?

— Goldblum zice că a primit un fax de la teroristul pe care-l căutăm. N-a vrut să-mi dea alte amănunte, cerându-mi să-i fac o vizită la redacţie.

— Şi de ce nu te duci? Te temi cumva de vreun viol ori de defularea propriilor instincte erotice, cărora nu mai eşti în stare să le faci faţă?

— Nu fi din nou imposibil, că m-am săturat de fiţele tale! Am să mă duc să văd despre ce e vorba. Am să mă duc singură, desigur, ca să nu-ţi dau satisfacţie, măgarule!

— Foarte bine. Eu am să rămân aici, în faţa computerului, încercând să caut o eventuală legătură între cele două victime şi lumea Islamului. Tu du-te şi distrează-te! Nu-ţi face griji pentru un nenorocit ca mine, care este nevoit să muncească din greu…

— Aşa am să fac, iar tu solicită-i ajutorul lui Steve Mann. Nu cred că eşti în stare să te descurci de unul singur, iar cum eu voi fi plecată…

Cu aceste cuvinte, poliţista îi întoarse spatele partenerului ei, prefăcându-se că nu observă privirile curioase ale celorlalţi colegi, care păreau a fi foarte preocupaţi de treburile lor.

După ce se asigură că Jane a plecat, Eric se duse la biroul sergentului Mann şi îi puse o mână pe umeri.

— Ce mai faci, prietene?

— Uite, studiez şi eu dosarul ăsta, care cred că ne va da multă bătaie de cap de aici înainte. Niciodată nu ne-am confruntat cu un asasin atât de periculos şi cu un asemenea palmares la activ.

Probabil că vrei să-mi ceri ceva după cum m-ai abordat, nu-i aşa?

— Nu. Mă gândeam că poate ai vrea să lucrăm împreună la descoperirea legăturii dintre ultimele două victime şi lumea arabă.

— După modul în care ai formulat această rugăminte, ar trebui să înţeleg că nu voi căpăta nici măcar o bere în caz că ajung la un rezultat notabil?

— Păi, dacă accepţi, vei lucra în interesul serviciului, nu al meu personal. Poate o să te recompenseze căpitanul cu o primă…

— Vezi să nu! se îndoi sergentul. Mai bine spune-mi de cine vrei să mă ocup şi lasă gargara…

— Ia-l pe directorul postului de radio, iar eu mă ocup de judecător. E bine aşa?

*

— Mă bucur nespus să te revăd, Jane! exclamă redactorul ieşind în întâmpinarea fostei lui prietene, ia loc! Arăţi atât de bine! Ce mai faci?

— Nici tu nu te-ai schimbat, Peter. Ai rămas acelaşi mincinos pe care, din păcate, am avut ocazia să-l cunosc. Despre ce este vorba?

— Nu ne-am văzut de atâta vreme, iar tu te şi grăbeşti? Spune-mi, vrei o cafea sau un pahar de cola?

— Cred că aş bea o cafea, dar fără zahăr, dacă se poate.

Bărbatul întredeschise uşa biroului, îi spuse câteva cuvinte secretarei şi se întoarse, aşezându-se în faţa lui Jane pe un fotoliu.

— Şi nu vrei să-mi povesteşti ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Ce să fac? Am urmărit şi am prins criminali periculoşi, mi-am reparat maşina, mi-am decorat apartamentul şi mi-am dat pantofii la reparat. Ce altceva ai vrea să ştii?

— Sincer să fiu, mă gândeam la viaţa ta sentimentală. Cum stai la capitolul dragoste, dacă nu sunt prea indiscret?

— De ce mă întrebi, ai de gând să mă ceri cumva în căsătorie? Mai bine hai să vorbim despre lucruri serioase! Nu prea am timp de pierdut cu baliverne.

În acel moment, Jane tăcu fiindcă secretara intrase în birou cu cafelele.

— Lasă tava cu totul, Christine, şi mulţumesc!

Fata se execută, părăsind încăperea la fel cum venise. În tăcere.

— Să înţeleg că te grăbeşti? o întrebă jurnalistul după ce rămaseră din nou singuri.

— Să zicem că da. Doar ţi-am spus asta.

— Când vei auzi despre ce este vorba ai să-ţi schimbi părerea, te asigur.

— Serios? Atunci ar fi bine să-mi destăinui marele tău secret înainte de a mă plictisi de tot.

— O.K.! Din câte am aflat, asasinul prin poştă a început să lovească din nou.

— Serios? N-am ştiut…

— Nu încerca să mă duci cu preşul! Am aflat de asasinarea judecătorului Gabriel Hanson.

Aşadar, aveţi deja o victimă.

— Două.

— Două ce?

— Două victime.

— Serios? fu rândul jurnalistului să se mire. Care este a doua?

— Directorul postului de radio KCMJ. A sărit în aer în această dimineaţă.

— În acest caz, te rog să mă scuzi un minut ca să trimit şi eu o echipă acolo, zise Peter Goldblum, ieşind ca o furtună din birou. Şi mulţumesc pentru informaţie!

Oare de ce m-a chemat mârlanul ăsta? se gândi Jane când rămase singură, amintindu-şi cum se folosise de ea mai demult ca să-i sustragă anumite secrete de serviciu. Nu cumva deţine vreo informaţie preţioasă pentru ancheta noastră? Nu-mi vine să cred că m-a chemat doar pentru a reînnoda o relaţie fără niciun viitor. Ar fi putut încerca asta până acum, însă n-a făcut-o. Cu siguranţă că este

vorba despre altceva. Şi, la fel de sigur, îmi va cere ceva în schimb. Oricum, trebuie să fiu foarte atentă ca să nu ies din nou în pagubă!

Şirul gândurilor ei fu întrerupt de întoarcerea bărbatului, care devenise şi mai bine dispus.

— Jane, am primit un fax de la teroristul vostru chiar în această dimineaţă. Vrei să-l vezi?

Poliţista nu răspunse, crezând că Peter făcea o glumă proastă pe seama ei.

— Uite, îl am chiar aici, adăugă bărbatul, scoţând o foaie de hârtie dintr-un sertar al biroului şi întinzându-i-o.

Ea îl citi destul de emoţionată, după care întrebă:

— De unde ştiu eu că nu e un fals?

— N-ai de unde, cum nici eu n-am. Dar cred că merită să riscăm considerând că e vorba despre un original.

— Bine, dar ce vrea acest asasin?

— Vei vedea după ce cădem la o înţelegere. Mesajul acesta are o urmare.

— Acum înţeleg! Expune-ţi pretenţiile!

— Vă dau tot concursul meu, indiferent de felul în care veţi acţiona, cu două condiţii. După ce-l prindeţi pe ticălos, vom ieşi într-o seară la restaurant. În plus, îmi oferiţi exclusivitate absolută în acest caz. De fapt, despre acest ultim aspect ţi-am mai vorbit.

— Mi se pare destul de *cuşer*. Dar cine plăteşte consumaţia? Eu propun s-o faci tu, fiindcă noi nu primim drepturi de autor pentru reuşita anchetelor noastre…

— De acord. Atunci batem palma?

— La figurat, da. Ce rost ar avea un contact fizic între noi, vreau să spun orice fel de contact fizic, atâta vreme cât nu mai avem nimic să ne spunem, nici măcar în mod amical?

— Bine, cum doreşti! Dar sper că-ţi vei revizui convingerile pe parcurs… Iată şi o copie după precizările ulterioare ale corespondentului nostru. Le poţi studia în linişte la sediul diviziei, după care aştept un apei de la tine. Omul vrea să-i publicăm manifestul şi, poate, să intre în legătură directă cu noi.

— În regulă, Peter! Cred că, dacă te vei purta aşa cu mine în următorii 20 de ani, am să te iert pentru ce mi-ai făcut. La revedere!

CAPITOLUL VIII

— Eric, am reuşit să aflu ceva!

— Mai lasă-mă un minut, Steve, şi pe urmă stăm de vorbă. Acum sunt foarte concentrat, răspunse detectivul, ridicând receptorul telefonului.

Detectivul apelase la serviciile frumoasei secretare Ursula, iar aceasta îi dăduse tot concursul pentru dezlegarea misterului ce-l măcina. Ba chiar se arătase deosebit de încântată s-o facă, astfel încât, la finalul convorbirii lor telefonice, Eric fu convins că n-ar zice nu unei întâlniri într-una din zilele următoare.

Apoi, cu ajutorul propriului computer, intrase în Sistemul Naţional de Date, selectând şi printând ceea ce-l interesa. Când termină, îl chemă pe sergent la biroul său, oferindu-i un scaun.

— Iartă-mă, bătrâne, că te-am făcut să aştepţi! Zi-mi ce-ai aflat!

— În urmă cu două luni, la KCMJ a început o serie de emisiuni săptămânale de două ore, în care este criticat Islamul şi metodele folosite de adepţii acestuia pentru a se impune pe plan mondial.

— Nu mai spune!

— Iar Rapelian a fost cel care a aprobat serialul ăsta, drept pentru care a plătit cu viaţa. Cel puţin asta e părerea mea, dacă nu te deranjează.

— Dar cine se ocupă în mod direct de emisiune, Steve?

— Realizatoarea de culoare Jessica Dodds, o tânără de 25 de ani, deosebit de frumoasă şi de voluntară, din câte am putut afla.

— Înseamnă că şi ea se află în pericol. Trebuie neapărat s-o prevenim despre modul de operare al asasinului prin poştă!

— Ai dreptate! Iar ea ar putea să-şi informeze ascultătorii în legătură cu primejdia ce-i paşte în cazul în care se manifestă făţiş împotriva musulmanilor. N-ar fi exclus să ne confruntăm cu un val de atentate de-aici înainte. Dar nu ştiu dacă ne va lua în seamă.

— Ce vrei să spui?

— Că fata e genul de nonconformistă care, până când nu o încasează, nu-şi bagă minţile-n cap.

— Aşa? Numai de n-ar încasa-o prea rău. Altceva?

— Cam atât. Tu ce-ai aflat?

— Judecătorul Gabriel Hanson a fost ucis tot pentru că i-a deranjat pe slujbaşii lui Mahomed.

Omul a condamnat acum două luni un întreg lot de traficanţi arabi la pedepse cuprinse între 10 şi 25 de ani închisoare. Este vorba despre opt irakieni şi trei sirieni, care se află deja după gratii.

— Deci, acum există şi un mobil, nu-i aşa?

— Exact! Mai trebuie să-l prindem pe terorist şi pe oamenii de legătură care îl ajută, nimic altceva…

În acel moment, în birou îşi făcu apariţia şi Jane, ce părea extrem de iritată.

— Ai reuşit? o întrebă partenerul ei cu subînţeles după ce îi examină fizionomia. Aţi pus-o chiar la el în birou? făcu aluzie detectivul la întâlnirea ei cu gazetarul. Cum a fost, câte serii de orgasm ai avut? Nu mă mai fierbe, ci spune-mi o dată!

— Eşti un porc, asta eşti! Şi cred că, imediat după ce finalizăm această anchetă, voi cere să fiu detaşată oriunde numai să nu te mai văd în faţa ochilor. Sunt gata să plec şi la serviciul de evidenţă, numai să scap de mutra ta antipatică şi de glumele tale deşănţate, ripostă poliţista cu năduf. Du-te naibii!

— Din câte mi-aduc aminte, partenera mea era o femeie cu simţul umorului, se arătă mirat Eric. În caz că ţi l-ai pierdut în redacţia jurnalului „L.A. Times”, trebuia să mă previi. N-aveam de unde să ştiu că ai devenit acră ca o murătură în mai puţin de două ore…

Împăciuitor, Steve se amestecă în vorbă pentru a mai detensiona atmosfera ce se încărcase vizibil în ultimele minute:

— Mai bine spune-ne de ce te-a chemat Goldblum! Sau poate vrei să afli ce am descoperit noi cât timp ai fost plecată.

— Vă ascult! zise Jane, muşcându-şi nervoasă buza de jos.

— Onorabilul Hanson a condamnat recent la pedepse între 10 şi 25 de ani un lot de 11 musulmani care se ocupau cu traficul de droguri.

— Iar directorul radioului a aprobat o emisiune săptămânală îndreptată împotriva Islamului, care cu siguranţă nu este pe placul Bagdadului, completă detectivul.

— Interesant! Lucrurile încep să se lege, aprecie poliţista. Asta înseamnă că suntem puşi oarecum în gardă în legătură cu eventualele următoare victime ale asasinului prin poştă.

— Aşa e. Dar tu ce-ai adus?

— Asta, zise Jane, punând copia după faxul primit de la Peter Goldblum pe biroul lui Eric.

Bărbaţii citiră, deosebit de curioşi:

Cetăţeni americani,

Aţi venit pe pământul nostru, pe care-l stăpânim de milenii, omorându-i pe cei mai buni fii ai poporului, ucigând femei, copii şi bătrâni cu armele voastre diabolice, iar acum vreţi să ne omorâţi prin înfometare. Să nu credeţi că veţi rămâne nepedepsiţi! Valul de terorism ce s-a abătut asupra ţării voastre blestemate nu va înceta, oricât de multe sacrificii vom fi nevoiţi să facem, decât cu o condiţie. Ridicaţi embargoul impus Irakului, căci aici există oameni care se închină cu mai multă evlavie decât voi Dumnezeului lor. Lupta noastră inegală cu un duşman atât de puternic, pe care soarta ni l-a scos în cale, nu va fi abandonată. Vom muri, dar nu vom capitula! Allah va fi cu noi şi până la urmă tot vom învinge! L.A. va fi primul dintre desfrânatele voastre oraşe care va avea de suferit!

— Hai să-l chemăm şi pe West! îşi aduse aminte Mann că aveau şi un şef.

— Până atunci eu am să multiplic mesajul, se oferi Eric.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă căpitanul ivit în prag, dar se opri brusc când detectivul îi înmână manifestul musulmanului.

După ce-l citi de două ori de la cap la coadă, West întrebă:

— Cine l-a adus?

— Eu, răspunse Jane. L-am obţinut de la cotidianul „L.A. Times”, unde a fost expediat.

Teroristul cere să fie publicat cât mai urgent, altfel valul de crime prin poştă va continua. De asemenea, e de presupus că va dori să ia legătura în mod direct cu redactorul care se va ocupa de caz. Cum procedăm, domnule căpitan?

— Melanie, fă-mi legătura cu directorul Tillman!

După ce vorbi cu boss-ul cel mare, căpitanul ordonă:

— Peste un sfert de oră, toată lumea să fie la mine în birou! Mai puţin doctorul Harrison.

— Am înţeles, şefu', răspunse Eric milităros, gândindu-se cu satisfacţie că mai avea timp pentru o cafea şi un Camel fără filtru, spre disperarea partenerei lui, care nu suporta fumul de ţigară.

*

— Tavad, totul a decurs conform planului stabilit. Sunt foarte mulţumit de tine, să ştii! Am să comunic asta şi la Bagdad.

— Şi eu sunt mândră de tine, Rahman, i-am mai pedepsit o dată pe americani pentru ce au făcut familiilor şi ţării noastre, cu ajutorul lui Allah cel milostiv, îndurat! Poate ai vreun gând secret cu mine chiar acum? îl întrebă fata insinuant, apropiindu-se de el.

— Aşa avea eu, însă cred că e mai bine să o lăsăm pe diseară. Vreau să transmit reuşita noastră celor de acasă ca să se bucure şi ei. De asemenea, poate primim o nouă misiune în cazul în care mesajul nostru nu va fi publicat mâine în „L.A. Times".

— Cum spui tu… bărbate!

Arabul aprinse computerul şi în scurt timp intră în legătură cu şeful său suprem, anunţându-l despre reuşita misiunii încredinţate. Primi felicitări şi fu sfătuit să aştepte publicarea manifestului în ziar. Între timp putea culege informaţii despre o anume Jessica Dodds, realizatoare de emisiuni la acelaşi post de radio, şi despre predicatorul Timothey Steinfeld, de la Templul Mormon din Westwood, care adresa atacuri virulente împotriva Islamului şi conducătorilor lui spirituali.

Instrucţiuni precise urma să primească în cel mai scurt timp posibil.

*

Poliţiştii formaseră un semicerc în jurul biroului căpitanului, unde se aşezase însuşi directorul Tillman, şi aşteptau încordaţi ca superiorul lor să înceapă discuţia.

— Deci, avem un semn de la terorist, vorbi acesta îngândurat. Problema e cum vom acţiona de aici înainte. Îi întindem o cursă sau ce facem?

— Ar trebui să supraveghem redacţia cotidianului 24 de ore din 24, îşi dădu cu părerea Frederiks.

— Inutil, rosti căpitanul. Mesajele vin prin fax de la un centru public. Pun pariu că teroristul nu va veni la ziar ca să-şi dactilografieze următorul manifest sau să încaseze cine ştie ce drepturi de autor!

— N-am putea supraveghea toate aceste centre care pun faxuri la dispoziţia populaţiei?

— Exclus! zise Mann. Sunt peste 1.000 în tot oraşul.

— Şi-atunci, ce facem? întrebă Tillman.

— Am avea noi o idee, domnule director, vorbi Jane. Tocmai m-am consultat cu partenerul meu şi am ajuns la concluzia că este cea mai viabilă soluţie, date fiind condiţiile actuale.

— Spune!

— Noi am mai lucrat sub acoperirea de jurnalişti, aşa că avem ceva experienţă. Ne gândeam să procedăm la fel, cu concursul colaboratorului nostru de la „L.A. Times", încercând să-l contactăm pe terorist. Pe urmă mai vedem noi. Improvizăm ceva...

— Nu e rea ideea! aprecie Tillman după câteva secunde de gândire. Dar nu vă expuneţi prea mult?

— Doar asta ne e meseria! răspunse Eric ţanţoş ca un cocoş. Şi pentru asta am fost pregătiţi.

Jane o să facă pe fotoreporterul, iar eu pe redactorul de rubrică şi şeful ei direct. Vom găsi noi o soluţie ca să-l scoatem pe criminal din vizuină.

— Propunerea mi se pare destul de bună în aceste circumstanţe. Căpitane, ai ceva împotrivă?

— Absolut nimic, numai să ni se raporteze cât mai amănunţit despre felul în care decurg ostilităţile, pentru a putea interveni la momentul oportun în caz că este necesar.

— Aşa e! Totodată, aveţi mare grijă când mai călcaţi prin sediul poliţiei, ca să nu fiţi urmăriţi şi să vă puneţi vieţile în pericol. Departamentul n-are bani pentru funeralii, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

— Perfect, domnule director! Eu şi detectivul Black ne vom muta serviciul chiar în redacţia acestui ziar şi nu vom comunica decât telefonic cu dumneavoastră. Astfel, asasinul prin poştă nu va avea cum să descopere capcana pe care i-am întins-o.

— Bine, atunci la treabă! Şi... Succes! adăugă directorul părăsind încăperea, nu însă înainte de a mai spune: Voi da chiar acum un telefon directorului ziarului ca să obţin concursul lui în ancheta noastră. Sunt sigur că nu mă va-refuza, doar ne cunoaştem de atâţia ani!

CAPITOLUL IX

— Gata, i-am păcălit! se bucură Eric când rămase singur cu colega lui. Am scăpat de atmosfera asta insuportabilă a biroului diviziei. De-acum ne putem face de cap cât vrem, doar suntem ziarişti, ce naiba!

— Da, bine!

— Să nu-mi spui că eşti încă supărată pe mine, că nu te cred!

— Te aştepţi să nu fiu, după ce te-ai purtat ca un bădăran?

— Dacă într-adevăr ai luat-o în serios, înseamnă că e cazul să-mi cer iertare faţă de tine, Jane.

Să ştii că n-am făcut-o intenţionat. Acum mă ierţi?

— Da, desigur! Ce altceva aş putea face? Dar să ştii că nu mă împac cu tine decât pentru că nu am de ales. Deocamdată. Iar hotărârea pe care am luat-o în privinţa transferului meu rămâne valabilă.

Abia aştept să nu mai fiu obligată să-ţi văd mutra zilnic. Cred că până şi numai o dată pe an, de ziua poliţiei, şi tot ar fi prea mult…

— Şi nu există nicio modalitate să te răzgândeşti şi să nu mai vrei să pleci?

— Ba da, ar fi una…

— Care? Spune-mi şi voi face tot posibilul să o pun în aplicare! se ambală Eric.

— Să pleci tu…

Tocmai atunci sună telefonul celular al poliţistei.

— Alo, Jane!

— Eu sunt, că doar nu mi-am împrumutat mobilul. Ce e, Peter?

— Se pare că şeful tău s-a înţeles cu al meu şi că vom fi colegi pentru o vreme.

— Aşa e!

— Dar cred că înţelegerea noastră rămâne valabilă, nu?

— Desigur. Eu nu-mi iau niciodată cuvântul înapoi şi joc cinstit. Îţi precizez acest lucru pentru cazul în care ai uitat. Nu toţi oamenii seamănă cu tine…

— Mai bine spune-mi care sunt pseudonimele sub acoperirea cărora veţi lucra, ca să vă fac legitimaţiile de serviciu. Presupun că Eric este încâ partenerul tău!

— Din păcate. Îţi notezi?

— Spune!

— Jeff Middleton redactor şi Judith Waller fotoreporter. Eu sunt cea de-a doua, ai grijă să nu încurci pozele! Cred că le mai aveţi prin arhivele voastre.

— Bineînţeles, la loc de cinste!

— Şi cu manifestul teroristului cum rămâne?

— Îl vom publica chiar mâine, în ediţia de dimineaţă, pe prima pagină. Sper să ne crească tirajul în mod considerabil. În plus, am să scriu un comentariu la manifest, pe care-l voi semna cu numele voastre de împrumut.

— De ce?

— Cum de ce, iubito? Ca respectivul să aibă pe cine contacta de acum înainte, în situaţia în care va dori să furnizeze şi alte informaţii cotidianului nostru. Mi se pare normal.

— Trebuie să recunosc că şi la treaba asta te pricepi mai bine ca mine. Perfect.

— „Şi la treaba asta”? Dar la ce mă mai pricep?

— La mitocănie, râse Jane încetişor, bucuroasă că l-a avut încă o dată...

Puţin iritat, Peter îi sugeră:

— Iubito, pentru ca toată treaba asta să meargă ca pe roate, va fi nevoie să facem un armistiţiu.

Adică să semnăm un protocol de neagresiune. Altfel nu se poate!

— De acord, dar numai până când reuşim să punem mâna pe criminal.

— Aş propune să aşteptăm până după seara noastră, când vom sărbători izbânda împreună.

— Bine, de acord! Dar fără mârşăvii!

— O.K.!

*

Soarele apunea, iar poliţiştii se pregăteau să plece fiecare pe la casele lor, când superba Melanie îl strigă pe Eric, permiţându-şi o

glumă nevinovată:

— Domnule detectiv, vă caută cineva la telefon. O voce blondă, presupun…

Poliţistul privi în jur pentru a constata cine mai auzise remarca fetei, după care ridică blazat receptorul din furcă.

— Alo?

— Iertaţi-mă dacă vă deranjez, domnule detectiv! Ursula Stillman la aparat.

— Niciun deranj! răspunse bărbatul, în vreme ce pe chipul lui apăru un zâmbet larg. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mă simt foarte bulversată după tragedia căreia şeful meu i-a căzut victimă şi, sinceră să fiu, simţeam nevoia să stau de vorbă cu cineva. Credeţi că ne-am putea întâlni în această seară? Poate, cine ştie, v-aş putea fi şi eu de folos cu ceva…

— Spuneţi-mi de unde să vă iau peste.. Să zicem.. O jumătate de oră, dacă nu vi se pare prea curând!

— Nici vorbă, domnule Black. Încă mă aflu la judecătorie. Vă pot aştepta în faţă, dacă doriţi.

— Perfect. La ora 7.00 p.m. voi fi acolo, adăugă detectivul încântat, după care întrerupse legătura.

Ce surpriză, pe cât de neaşteptată pe atât de plăcută! se gândi el, înainte să fie trezit la realitate de Jane.

— O problemă de serviciu, nu-i aşa? îl întrebă ea cu voce înceată.

— Oarecum, încercă Eric să se eschiveze.

— Bine, treaba ta. Vezi, nu te mai iau peste picior ca să n-o mai faci nici tu, cu toate că între cele două situaţii la care mă refer există mari diferenţe. Cred că ştii bine despre ce vorbesc. Mie Peter îmi este absolut indiferent, pe când ţie îţi sfârâie călcâiele după neconsolata secretară a onorabilului. Şi blondă pe deasupra…

Bărbatul îşi privi partenera cu recunoştinţă pentru că vorbise în şoaptă, iar el nu devenise un subiect de bârfă pentru întreg biroul.

Cândva îi voi întoarce această favoare, îşi zise el în gând şi începu să-şi strângă lucrurile, pregătindu-se de plecare.

— Deci, mâine ne vedem la noul nostru loc de muncă, nu-i aşa, Jane?

— Da, dragule! Să zicem pe la ora 8.00 a.m., dacă vei reuşi să te trezeşti şi să te smulgi din braţele Afroditei tale.

— E perfect. Atunci am plecat şi... Îţi mulţumesc pentru delicateţea de care ai dat dovadă!

Apropo, n-ai să-mi împrumuţi pentru câteva zile 100$?

*

Când o văzuse pentru prima oară pe Ursula, plânsă şi afectată de tragedia petrecută la numai doi paşi de ea, Eric nu-şi dăduse seama cât e de frumoasă. Mai mult intuise acest lucru cu „instinctul său de mascul feroce mereu la pândă în căutarea prăzii", după cum l-ar fi caracterizat, fără îndoială, partenera lui. O zări de departe aşteptându-l şi opri Fordul Scorpio la numai doi metri de ea.

Purta o rochie mult mai îndrăzneaţă ca data trecută, din care o bună parte a sânilor ei imenşi încerca să se ofere privirilor indiscrete. Iar ochii detectivului erau deosebit de indiscreţi…

Dar nu se mulţumi să se holbeze numai la pieptul ei pe care îl şi vedea odihnindu-se în căuşul palmelor lui remarcându-i picioarele lungi, bine înfipte în nişte pantofi cu toc înalt, ce îl lăsau să intuiască o crupă provocatoare ca de felină în călduri.

— Hei, Ursula, eu sunt! Urcă, te rog, căci n-am voie să staţionez în faţa judecătoriei!

Când fata se instală pe scaunul din dreapta, cu tot cu zâmbetul ei serafic, el continuă:

— Îţi pot spune pe nume, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Asta-i culmea! Spune-mi Eric, doar nu sunt atât de bătrân pe cât par...

Ea râse de gluma lui şi îl privi recunoscătoare.

— N-au trecut nici cinci minute de când ne-am întâlnit şi mă simt deja mai bine. Am fost într-o pasă extrem de proastă în ultimele zile. Unde mergem?

— Eu zic să mâncăm ceva.

— Minunat. Chiar mi s-a făcut foame.

— Ai vreo preferinţă anume?

— Nu sunt vegetariană, dar astă seară parcă aş prefera o mâncare dietetică.

— Bine. Hai că ştiu eu un local drăguţ pe West Cesar Street! Seara nu este atât de aglomerat ca la orele prânzului.

Peste un sfert de oră se aflau la masă, unde comandară un meniu scurt compus din cartofi prăjiţi, supă de ceapă franţuzească şi câte două budinci cu portocale şi nucă de cocos. De asemenea, cerură un vin Rosé d'Alsace şi apă minerală Evian.

— Ursula, ţi-ai mai adus aminte vreun amănunt din ziua aceea nefastă? întrebă Eric într-un târziu.

— Nu. Te superi dacă te rog să nu mai pomenim nimic despre acea tragedie? Aş vrea să mă simt bine în seara asta.

— În regulă, cum vrei tu! Apropo, voiam să-ţi spun mai devreme: rochia ţi se potriveşte de minune. Şi să ştii că nu este un compliment gratuit!

— Mulţumesc! răspunse ea cochet, îmbujorată din pricina vinului. Probabil că spui asta fiindcă îmi scoate foarte bine în evidenţă formele.

— Şi de asta, de ce să nu recunosc!

— Atunci va trebui să recunosc şi eu că-mi plac bărbaţii direcţi, aşa ca tine, nu cei care se ascund după deget.

— Mai luăm o sticlă? o întrebă Eric, prinzând-o de mână şi privind-o ţintă în ochi.

— Eu ştiu? Cred că e suficient. Mai bine hai să mergem!

Detectivul nu se opuse, achitând galant nota de plată din banii împrumutaţi de la partenera sa.

În clipa în care ieşiră din local, Ursula îl luă de braţ, lipindu-şi sânul de braţul lui. Din păcate, senzaţiile extrem de plăcute pe care le percepu Eric fură de scurtă durată, deoarece maşina era parcată destul de aproape de restaurant. Era pentru prima oară în viaţă când regreta acest lucru.

Ce să fac? se gândi bărbatul. Să o invit la mine acasă şi să risc un refuz ori să n-o invit şi să risc să nu o am în seara asta. E clar: din două rele trebuie ales cel mai mic. Astfel că poliţistul se hotărî să procedeze în consecinţă…

CAPITOLUL X

Se instalară în maşină, apoi el porni motorul şi dădu drumul la căldură.

— Nopţile au început să fie din ce în ce mai răcoroase în ultima vreme, zise el ca să rupă tăcerea ce se instalase între ei. Se vede că vara nu mai are nicio putere anul acesta.

— Ştii, Eric, şi eu sunt o fată directă, în cazul în care nu ţi-ai dat seama de asta până acum. E abia ora 9.15 şi n-am niciun chef să merg acasă. Vreau să spun la mine acasă..!

— Atunci te invit la mine ca să mai bem un pahar, se bucură el că putea adopta, în sfârşit, o poziţie clară în legătură cu ceea ce îşi dorea în acel moment. Nu locuiesc prea departe, am şi vin roşu… Nu de aceeaşi marcă, însă la fel de bun. Ce zici?

— De acord, răspunse fata, întorcându-şi faţa spre el, parcă cerând să fie sărutată.

Detectivul, spontan, nu lăsă să-i scape această ocazie, iar când limba ei începu să i se plimbe pofticioasă prin gură simţi furnicături în pantaloni. O dorea pe împielițata asta mică, nu, mai încăpea nicio îndoială!

Cel de-al doilea sărut avu loc în lift, la iniţiativa ei. Bărbatul rezistă cu greu tentaţiei de a nu-şi vârî chiar acolo mâna în decolteul ei, dar în cele din urmă reuşi să treacă şi peste acest obstacol.

— Te rog să te faci comodă, Ursula! o îndemnă Eric după ce intrară în apartament.

— Depinde ce înţelegi tu prin această sintagmă. Pot să merg până la baie?

— Desigur. În hol, uşa din dreapta. Între timp eu am să pregătesc paharele. Vrei şi o cafea?

— Nu, mulţumesc! Puţin vin e tot ce-mi doresc. Sau aproape tot… adăugă ea insinuant, după care dispăru din raza lui vizuală, unduindu-şi fesele provocator.

Poliţistului îi venea să cânte de bucurie. Nu crezuse că lucrurile vor merge atât de uşor cu superba blondă care, în scurt timp, se va

desfăta în braţele sale.

După circa zece minute, Ursula îşi făcu apariţia din baie, îmbrăcată în halatul lui de prosop.

E cât se poate de evident că fata asta n-are niciun fel de prejudecăţi! îşi zise Eric privind-o, fascinat de libertatea pe care şi-o luase.

Ochii Ursulei străluceau deja de dorinţă, iar trupul părea că-i fremăta sub veşmântul pe care-l găsise.

El mai mult căzu într-un fotoliu decât se aşeză, după care îi arătă paharele umplute cu vin rubiniu.

— Pentru ce bem, frumoaso? o întrebă, pornind un casetofon în surdină.

— Pentru o seară minunată împreună, gânguri ea, sorbind pe loc jumătate din cantitatea ce-i revenise.

Apoi se aşeză direct pe măsuţa de lângă fotoliu! lui ca să fie cât mai aproape şi îşi aşeză picior peste picior, lăsând vederii cea mai mare parte a şoldului.

Eric i-l mângâie excitat, constatând că nu mai avea nimic pe dedesubt şi îşi goli aproape fără să-şi dea seama propriul pahar cu vin.

— Te doresc! zise ea privindu-l şăgalnic, dar vocea i se frânse instantaneu când îşi apropie buzele de ale lui.

Pentru a se sprijini să nu cadă, îi puse o mână între picioare, surâzând încântată că bărbăţia lui prinsese deja viaţă.

Detectivul îşi puse paharul gol pe masă, i-l luă şi pe al ei, apoi îi desfăcu halatul încetişor, ca şi cum ar fi descoperit o mare comoară.

Sânii fetei se revărsară generoşi, iar ea îl prinse de ceafă, împingându-l spre sfârcurile ce stăteau să plesnească dintr-o clipă într-alta, atât erau de întărite.

Ca, un porcuşor ce era, Eric îi linse la început, savurându-i, însă în scurt timp începu să-i muşte şi să-i maseze cu o mână. Cu cealaltă mângâia crupa fetei, încercând să se insinueze între pulpele bronzate, spre pilozitatea discretă ce abia se întrezărea.

Pentru a-i înlesni incursiunea dar fără a-i abandona buzele, ea coborî piciorul de deasupra celuilalt, depărtându-şi-le puţin şi îndemnându-l înfierbântată:

— Te vreau acolo, dragul meu!

De parcă atât ar fi aşteptat, Eric începu să-i cerceteze intimitatea cu mai multă îndrăzneală, făcând-o să se ridice de pe măsuţă şi să se posteze în faţa lui, cu picioarele şi mai depărtate.

El *nu* ştia ce să facă mai degrabă. Să îi gâdile intrarea secretă spre... fericire sau să se bucure în continuare de sânii ca doi pepeni galbeni, ce plesneau de sănătate? În cele din urmă ajunse la concluzia că, cu puţină concentrare şi stăpânire de sine, le va putea face pe amândouă, achitându-se cu brio de aceste sarcini din cale-afară de excitante.

Şoldurile lui Ursula se unduiau în ritmul lent al muzicii, iar mâinile i se înfipseseră în părul lui bogat... Mai ales spre ceafă. La un moment dat îşi duse o mână între picioare, fără însă a o îndepărta pe a sa, şi protestă timid:

— Uite ce mi-ai făcut, iubitule, sunt udă toată! După care îl ridică de pe fotoliu, luându-i locul, şi începu să-l dezbrace în vreme ce-i acoperea trupul cu sărutări lascive.

Lăsând orice urmă de pudoare la o parte, Eric se trezi gol-puşcă în faţa ei şi gata de atac. Nu mai putea face faţă presiunii erotice care-i tulbura psihicul.

Mai întâi cu limba, apoi cu buzele şi, în final, cu întreaga ei gură, Ursula îi cercetă membrul, ca pentru a se asigura că omul din faţa ei era excitat cum se cuvine. Apoi, după câteva minute bune, se ridică şi îl îmbrăţişă, lipindu-se de el cu patimă, ca o ventuză.

Într-o comunicare tacită, cei doi se sărutară din nou, după care fata se întoarse cu spatele, potrivindu-şi cu mâna organul lui, în plan orizontal, şi începu să geamă de plăcere.

La vederea feselor ei generoase şi totuşi suple, detectivul începu să simtă că nu se mai putea controla. De aceea o făcu pe Ursula să se aplece în faţa şi se potrivi în spatele ei, deosebit de tulburat. În clipa în care avansa, simţi că a pătruns într-un vulcan incandescent.. Acum, chiar dacă ar fi vrut, nu se mai putea opri. Îi sărută spatele ca un bezmetic, gândindu-se că ar fi dorit să fie un miriapod, pentru ca mâinile sale să poată atinge concomitent fiecare centimetru de piele a blondei.

Ea zvâcnea la fel de entuziasmată la fiecare impuls, sfârşind în cele din urmă prin a se smulge din îmbrăţişarea lui erotică şi întinzându-se apoi pe covor în toată splendoarea ei.

Bărbatul o contemplă pentru câteva secunde, după care se aplecă deasupra ei, sărutându-i rotunjimile cu o voluptate de care nu se ştia în stare. Ar fi vrut ca acele clipe să nu se sfârşească niciodată, atât era de încântat de ceea ce făcea. Într-un târziu, se năpusti asupra buzelor ei şi amândoi se pierdură într-o sublimă sărutare.

În acelaşi timp, Eric îşi făcu loc între picioarele ei cu genunchii uşor îndoiţi şi aşteptă ca partenera lui să aibă iniţiativa de astă dată.

Ursula nu se gândi prea mult la ce avea de făcut şi îl ajută să o pătrundă, simţindu-se mistuită de dorinţă şi de pasiune pentru omul care îi dăruia o bucurie atât de mare încât nu putea fi descrisă în cuvinte. Apoi se concentra ceva mai mult, vrând să nu-i înşele aşteptările.

Ritmul lent de du-te-vino impus de la început de amantul ei o făcu pe fată să dea ochii peste cap de plăcere. De aceea depuse toate eforturile pentru a-i fi pe plac şi a-l primi înăuntrul fiinţei ei cu toată dragostea de care era în stare. Dar ce eforturi sublime…

— Eric, te iubesc aşa de mult şi îţi sunt atât de recunoscătoare datorită binelui pe care mi-l provoci!… scânci ea, punându-i o mână pe ceafă şi apropiindu-l de sânii ei îmbătaţi de dorinţă.

— Eşti minunată, frumoasa mea, şi mă simt minunat cu tine! îi răspunse el pentru a întreţine patima ce emana din întreaga ei fiinţă şi dorind ca împreunarea lor să nu aibă sfârşit..

Transpiraţi, amândoi trăiră un sublim amestec de deliciu şi durere ce îi transformase în cei mai fericiţi oameni din lume în momentul în care deznodământul amorului lor se apropia cu paşi repezi.

Accelerară ritmul acestei împreunări, nemaigândindu-se la nimic altceva decât la erotismul clipei pe care o gustau din plin şi dăruindu-se unul altuia fără cea mai mică reţinere.

— Eric, o să ter… mai apucă Ursula să rostească cu voce răguşită înainte ca o încordare totală să pună stăpânire pe ea, făcând-o să tremure din trupu-i cuprins de spasme sacadate.

— Vino, dragostea mea! o îndemnă el, apoi începu să ejaculeze, destinzându-se treptat de la o contraria la alta.

Simţea în piept inima ei bătând cu repeziciune şi asta îl umplea de încântare.

Ursula îşi înfipse unghiile în spatele lui, după care îl mângâie drăgăstoasă, sărutându-i ochii, obrajii şi, în cele din urmă, buzele uscate din pricina emoţiei.

Rămaseră îmbrăţişaţi pentru o vreme, fără să le pese de nimic şi de nimeni, de parcă ar fi fost doi naufragiaţi scăpaţi ca prin minune de la un înec iminent. Musculatura trupurilor lor era acum perfect relaxată, însă ei tot nu se îndepărtau unul de celălalt, de parcă ar fi alcătuit o singură fiinţă. Şi, într-o anumită măsură, chiar aşa era.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai dat, dragul meu! rupse tăcerea fata când gâfâitul lor se mai potoli, iar inimile începură să le bată ceva mai regulat ca înainte.

— Ba eu trebuie să-ţi fiu recunoscător! îi răspunse detectivul cu sinceritate. Nu-mi amintesc să mai fi trăit asemenea clipe minunate în ultimii o sută de ani... Dacă s-ar fi putut, aş fi dorit ca amorul nostru să nu se termine niciodată. Sau măcar nu la acest sfârşit de mileniu...

Ea îl sărută încă o dată, îi mângâie fesele puternice, după care lansă o nouă provocare:

— Sunt aici pentru tine, numai pentru tine, aşa că poţi face tot ce vrei cu mine! Şi chiar te rog să faci asta, iubitul meu! preciză Ursula, coborând cu sărutări fierbinţi pe pieptul şi pe abdomenul lui, apoi din ce în ce mai jos…

*

După numai patru ore de somn, Eric se deşteptă din cauza unei greutăţi ce-i apăsa stomacul.

Să fie din pricina vinului roşu băut? fu primul gând care-i trecu prin minte poliţistului.

Dar imediat după aceea îşi dădu seama că nu-şi petrecuse noaptea de unul singur, ca de obicei, şi mângâie părul blond ce era împrăştiat pe pieptul lui.

Ursula dormise cu mâna pe bărbăţia lui, atentă, probabil, la orice reacţie erotică pe care el ar fi avut-o în timpul nopţii. Dacă membrul

lui s-ar fi trezit, ea ar fi fost la post, pregătită pentru o nouă repriză de amor.

Fără îndoială, această fată este extraordinară! se gândi bărbatul ridicându-i capul şi ajutând-o cu gesturi blânde să-i întoarcă spatele. Priveliştea feselor tinere îl făcu pe Eric să revină la viaţă instantaneu. Apoi prinse a-i mângâia rotunjimile cu aceeaşi plăcere pe care o resimţise cu o seară înainte. Cât de mult îi plăcea această făptură!

Prefăcându-se încă adormită, fata îşi arcui bazinul spre el, oferindu-i-se fără prejudecăţi. Era gata de o nouă repriză de amor.

Obsedat de aceleaşi senzaţii care nu îi dăduseră pace nici în timpul somnului, poliţistul îi pătrunse intimitatea, făcând-o pe fată să rostească încetişor prin somn un simplu, dar erotic: — Daaa!!!

CAPITOLUL XI

— Rahman, a apărut manifestul nostru! îşi strigă Tavad „soţul” îndată ce intră în apartamentul „conjugal”, cu un vraf de ziare sub braţ.

Bărbatul i-l smulse nerăbdător şi căută „L.A. Times”, după care începu să citească atent întregul text. După zâmbetul care-i înflorea pe faţă se putea deduce că era mulţumit de rezultat. Niciun cuvânt nu fusese schimbat, numai că în subsolul manifestului exista o notă apărută sub semnătura jurnaliştilor Jeff Middleton şi Judith Waller:

”După cum se vede, irakienii, nu stau cu mâinile-n sân, ameninţându-ne cu un nou val de atentate. Deja au murit doi oameni şi alţii vor urma. Oare câţi americani trebuie să mai piară pentru ca autorităţile de la Casa Albă să înţeleagă că purtăm un război care nu este al nostru? Ca să nu mai vorbim despre faptul că numeroasele servicii secrete pe care poporul le plăteşte din greu se dovedesc incapabile de a-i depista şi a-i aresta pe terorişti. Oricum, populaţia trebuie să ştie că se află în pericol. Aşadar, atenţie la pachetele mai voluminoase decât o carte pe care le primiţi prin poştă! Mai bine sunaţi la 911 decât să declanşaţi cine ştie ce explozie…”

— Îmi place cum e pusă problema! Va trebui să-i contactez negreşit pe aceşti gazetari. Par a ne fi favorabili. Tu ce crezi?

— Să nu fie o cursă, Rahman! În plus, ce se va întâmpla dacă ţintele noastre se vor alarma şi nu vor mai deschide coletele pe care le expediem?

— Ai dreptate, însă numai într-o privinţă! Tu crezi că toţi americanii citesc „L.A. Times”? În ceea ce priveşte o eventuală capcană, voi fi cât se poate de atent. Chiar acum am să compun o scrisoare ca să iau legătura cu ziariştii, după care voi cere aprobarea Bagdadului. În caz că vor fi de acord să intru în contact cu reporterii, ai să pleci diseară la San Diego cu autobuzul ca să o expediezi de acolo. Până dimineaţă vei fi înapoi.

— Aşa voi face, îi răspunse fata privindu-l drăgăstos, cu gândul la altfel de servicii pe care ar fi fost dispusă să le presteze pentru el.

Dar teroristul era prea concentrat la lucruri extrem de importante ca să se mai gândească la sex în acele momente.

*

— Bună dimineaţa, Peter! îşi salută Jane fostul amant. Unde se află locurile noastre de muncă?

— Chiar aici, în biroul meu, dacă nu ai nimic împotrivă. M-am gândit că n-ar fi rău să vă ţin, totuşi, sub o oarecare observaţie.

— Frumos din partea ta, n-am ce spune!

— Ce mai faci, Eric… vreau să spun Jeff? Nu ne-am mai văzut de ceva vreme…

— Ce să fac? Încerc să ţin pasul cu năvalnica mea parteneră, care are un talent deosebit în a se băga în tot felul buclucuri.

— Spre deosebire de tine, care ai fost părăsit de entuziasm la fel ca şi de părul de pe frunte…

Ştiind că nu va ajunge la niciun rezultat pe această linie, Eric renunţă să mai riposteze, schimbând vorba:

— Şi ce-o să facem noi aici cât e ziua de lungă? Ne dai ceva de lucru, Peter?

— Unde, la rubrica de necrologuri? Ce, voi vă pricepeţi şi la altceva?

— Asta-mi mai lipsea zise poliţistul de parcă ar fi vorbit numai pentru sine, încă unul care ţine să mă tachineze pe nepusă masă!

— Am înţeles, vorbi ziaristul. Vrei să fii lăsat în pace. O.K., nicio problemă! Oricum, nu trebuie să staţi în redacţie cât e ziua de lungă.

— Serios? Şi dacă sună omul cu bomba?

— Secretara mea are numerele voastre de mobil. Vă sună imediat ce are vreo veste. E simplu. Consideraţi, deci, această acoperire sub care lucraţi drept un binemeritat concediu de odihnă. În primă instanţă depinde de voi dacă îl veţi prelungi cu câteva săptămâni ori îi veţi pune capăt în curând. Eu prefer să-mi fiţi colegi cât mai mult timp, ca să am ce scrie la gazetă.

— Dacă ar fi fost după mine, l-aş fi terminat chiar în clipa în care l-am început! zise Jane răutăcioasă. Mă referam la acest presupus

concediu, desigur. Nu vă supăraţi, băieţi încercă ea să mai dreagă busuiocul însă nu-mi sunteţi deloc simpatici. Lipsesc câteva minute, adăugă ea, părăsind încăperea.

— Ce e cu ea? întrebă Peter nedumerit. N-o ştiam aşa ciufută!

— Probabil că se află în pragul menopauzei sau duce o lipsă acută de… sămânţă masculină, o denigră colegul ei, prefăcându-se profund afectat de această situaţie.

— Chiar aşa? nu-i veni redactorului să creadă cele auzite. Vrei să spui că e în pragul sclerozei? La vârsta ei?

Când poliţista se întoarse de la grupul sanitar, cei doi bărbaţi se prefăceau că au câte ceva de lucru, astfel încât Jane îşi dădu imediat seama că vorbiseră despre ea. Dar puţin îi păsa de asta. Se afla cu nervii la pământ şi era supărată pe toată lumea.

Oare din ce cauză încerc această stare insuportabilă? se întrebă ea în gând.

Dar cum nu reuşi să-şi dea niciun răspuns, îşi zise că era cazul s-o lase mai moale şi-l întrebă pe ziarist:

— Există vreo cafenea drăguţă şi curată prin apropiere?

— Da, imediat cum ieşi din clădire o iei la stânga, apoi traversezi. Dar să ştii că şi secretara mea face o cafea excelentă. Poţi apela oricând la serviciile ei.

l-am dat instrucţiunile necesare!

— Mulţumesc! Poate altădată. Acum simt nevoia să schimb puţin aerul acesta închis.

— Mă inviţi şi pe mine? o întrebă Eric făcând pe sfiosul.

— Doar dacă-ţi plăteşti singur consumaţia, îl provocă Jane, îndreptându-se spre uşă.

Într-adevăr, cafeneaua recomandată de Goldblum era destul de plăcută şi de cochetă. Detectivii aleseră o masă ceva mai retrasă, printr-un acord tacit, şi îi făcură semn barmanului că voiau să comande.

— Cu ce-aş putea să vă servesc? întrebă acesta respectuos după ce se apropie de ei.

— Două cafele, o apă minerală şi o bere, ceru bărbatul, privind-o întrebător pe partenera lui ca să vadă dacă dorea şi altceva. Atât

deocamdată, adăugă el văzând-o pe Jane că ridică imperceptibil din umeri.

— Aşteptarea asta mă omoară! zise poliţista după ce sorbi prima gură de cafea. Cred că o să înnebunesc din cauza inactivităţii.

— Văd cât eşti de tensionată. Probabil că la această stare se adaugă şi antipatia pe care o manifeşti faţă de gazda noastră din redacţia ziarului.

— Bineînţeles. Special a aranjat să stăm cu el în birou, pentru a ne putea observa orice mişcare. Am început să mă îndoiesc că a lucra sub acoperirea unor gazetari este cea mai bună soluţie. Ăsta ne poate trage clapa în orice moment. N-am nici cea mai mică încredere în el, cum de altfel nu mai am nici în tine.

— Nici eu nu am încredere în el, însă putem fi discreţi şi atunci nu va afla mare lucru în afară de ce-i vom spune noi, se prefăcu Eric că n-a înţeles aluzia ce îi era adresată.

— Sper să ai dreptate! Oricum, altceva mai bun nu avem de făcut.

În acel moment telemobilul lui începu să sune.

— Eu sunt, domnule Jeff Middleton! se auzi în aparat vocea sergentului Mann. Ce mai faceţi?

— Mulţumim, prost. Ai ceva noutăţi?

— Niciuna, din păcate. Ceaţă totală. Voi?

— Curată nebuloasă… Doctorul n-a aflat nici el nimic din măruntaiele cadavrelor?

— Nimic care ar putea să vă fie de folos. Lucrăm împreună la studierea tuturor atentatelor comise în ultimii zece ani care poartă semnătura aceluiaşi terorist, însă nu ne punem prea mari speranţe în asta.

Îţi dai seama că agenţii F.B.I. au întors pe toate feţele indiciile pe care le avem acum şi noi. Degeaba, desigur.

— Dacă intervine ceva ne anunţi, da?

— Mai încape vorbă? Abia aştept să mai trec o bere, două în contul tău, care a cam început să se subţieze în ultima vreme. De fapt, chiar cu asta voiam să încep. N-ai nicio treabă pentru mine?

— Nu, din păcate. Bine, mai vorbim noi!

— Nimic, nu-i aşa? îl întrebă Jane după ce detectivul întrerupse legătura.

— Ceaţă totală, după expresia pe care a folosit-o chiar Steve. Va fi un caz al naibii de dificil, te asigur...

O oră mai târziu se aflau din nou în biroul lui Goldblum, murind de plictiseală.

— Măcar de-aş avea un computer ca să mai apăs pe butoane! zise Eric la un moment dat.

M-am săturat de citit ziare.

— Asta se poate rezolva cu uşurinţă, aprecie gazda lor. Îl vrei acum?

— Dacă este posibil…

Redactorul ieşi din birou şi îi spuse ceva secretarei. Când reveni îl atenţionă pe detectiv:

— Ridică telefonul! Te caută şeful tău!

— Da, domnule căpitan! S-a întâmplat ceva?

— Ideea voastră cu acoperirea a dat poliţia peste cap. Până acum, şi e abia ora 12.00 a.m., s-au primit peste 100 de sesizări din întregul oraş de la tot felul de oameni înspăimântaţi care ne-au anunţat că li s-a trimis o bombă prin poştă. Asta în urma articolului semnat de voi sub pseudonim.

Geniştii au plecat în misiune încă de la prima oră şi nu s-au întors deocamdată, alergând de la un reclamant la altul fără niciun rost.

— Şi-acum ce este de făcut?

— Asta voiam să vă întreb eu pe voi!

— Habar n-am, domnule căpitan, dar dacă-mi vine vreo idee vă sun imediat!

— Ce s-a mai întâmplat? se interesă Jane după ce partenerul ei puse nervos receptorul în furcă şi îşi aprinse o altă ţigară.

— În urma notiţei din ziar, publicată sub semnătura noastră, se primesc întruna apeluri de la oameni care sesizează că li s-au trimis bombe prin poştă.

— Şi ce e de făcut?

— În asemenea cazuri nimic, interveni Peter. Într-o zi sau două, lumea se va potoli. Aşa se întâmplă de obicei.

— Ţie îţi e uşor s-o iei în râs, zise poliţista uitându-se lung la el, însă nu îşi continuă seria reproşurilor, ştiind că în acest mod nu va ajunge la niciun rezultat.

CAPITOLUL XII

Nici în ziua următoare nu se întâmplă mare lucru, astfel încât detectivii sufereau profund din pricina inactivităţii. Băuseră o mulţime de cafele, iar Eric fumase peste trei pachete de ţigări.

Pe deasupra, fuseseră nevoiţi să vorbească la telefon cu căpitanul West de câteva ori, ascultându-i zbieretele ce parcă nu se mai terminau. Într-un asemenea ritm era aproape sigur că nu aveau să mai apuce pensia!

În cea de-a treia zi de când făceau pe ziariştii, Eric sosi primul în redacţie, abia stăpânindu-şi nervii şi proasta dispoziţie.

La o jumătate de oră după el îşi făcu apariţia şi Jane, la fel de întoarsă pe dos.

O nouă ceartă între ei plutea în aer. În cele din urmă, totuşi, găsiră un ţap ispăşitor pentru insuccesele lor: Peter Goldblum.

— Bineînţeles, ziarul îşi face treaba cu noi, ne ţine sub observaţie şi are exclusivitatea întregului „cover story”! sări poliţista la un moment dat.

— Jane, nu e vina mea că arabul sau arabii voştri n-au dat niciun semn de viaţă până acum.

Mai ai puţină răbdare! Poate vine ceva cu poşta de dimineaţă.

— Da, vreo bombă, zise Eric mucalit. Ţie ţi-e uşor să stai liniştit. N-ai nicio treabă, iar piesele sunt întinse pe tabla de şah aşa cum ai vrut tu. Dar ia să fi fost în locul nostru!

Pentru jurnalist era totul cât se poate de clar. Trebuia să-şi ţină gura cât mai mult timp posibil pentru a nu declanşa cine ştie ce seism. Dar cum să reuşească această performanţă, când colaboratorii săi din cadrul diviziei „Cazuri Speciale” erau mai tensionaţi decât nişte motoare gigantice cu aburi, a căror presiune depăşise de mult indicele de siguranţă?!

Pentru a mai trage de timp, Peter se ridică de la locul său, ieşind din birou.

— Am să vă aduc două cafele când mă întorc, promise el serviabil.

Contrariaţi că nu mai aveau de cine se lega, detectivii se priviră uşor dezorientaţi.

— Nu te supăra, colega, însă acest individ este un mare imbecil! vorbi Eric fără să ştie exact ce vrea să spună.

— Sunt perfect de acord cu tine! Peter e un imbecil cu diplomă.

— Tare mi-ar plăcea să-i trag un pumn în nas…

— Şi mie un şut în părţile lui cele mai moi… îi ţinu Jane isonul încântată.

Dialogul faimoasei echipe de poliţişti se opri aici, deoarece partenerii nu mai ştiau ce să spună. Peste puţin timp, însă, întoarcerea redactorului îi scoase din amorţeală.

— V-am adus cafelele şi am o surpriză pentru voi!

— Ce surpriză? sări Jane.

— O scrisoare din San Diego, care vă este adresată pe numele voastre de pseudo-jurnalişti.

Oare de la cine să fie? întrebă Peter insinuant, trăgând de timp pentru a obţine efectul scontat.

De la mă-ta! se gândi Eric să-i răspundă, însă reuşi să se abţină în ultimul *moment,* rostind cu totul altceva:

— Şi de ce nu ne-a adus-o secretara?

— Pentru că are ordin să-mi arate mai întâi mie tot ce primiţi prin poştă. D'aia!

— Adică ne cenzurezi? izbucni detectivul.

— Se poate spune şi aşa. Am întârziat pentru că am citit scrisoarea.

— Păcat că n-ai sărit în aer! îi aruncă Jane plină de venin. Dă-o o dată dacă nu vrei să scot pistolul la tine!

Din ce în ce mai amuzat, ziaristul le puse ceştile cu cafea în faţă şi aşeză scrisoarea cu pricina între ei, zâmbind provocator. Epistola nu era deschisă, însă detectivii nu se mai opriră asupra acestui aspect, repezindu-se la ea în acelaşi timp. Cel care cedă fu bărbatul:

— Te rog, deschide-o tu! Poliţista o luă în mână şi amândoi îşi studiară numele de împrumut scrise cu litere de tipar, timbrele, ştampila poştei etc. Pe verso se putea vedea clar că plicul nu fusese violat. Aşadar, din cauza slăbiciunii de care dădeau dovadă, gazda lor îşi bătea joc de ei de fiecare dată când se ivea ocazia.

În sfârşit, Jane rupse nerăbdătoare plicul şi extrase dinăuntru o foaie de hârtie de format A4, redactată pe computer, pe care o citi împreună cu Eric.

„Dacă vreţi să luaţi legătura cu noi, să fiţi mâine, la ora 10.00 a.m., la intersecţia străzilor South Main şi East 4-th, în parcarea supermarketului. Bărbatul să coboare, să citească „L.A. Times" şi să aştepte instrucţiuni. Dacă vedem vreun picior de poliţist sau de agent F.B.I. prin zonă, orice contact cu voi va înceta şi veţi pierde exclusivitatea pentru acţiunile noastre viitoare!"

— Ei, ce scrie? întrebă Peter după ce detectivii îşi ridicară privirile.

— Mai nimic, răspunse Jane evaziv.

— Nu te juca cu mine, frumoaso! Nu aşa ne-a fost înţelegerea şi nu pierde din vedere că pot să-i pun capăt în orice moment!

— Ştiu, însă pentru confidenţialitatea operaţiunii pe care o vom desfăşura suntem nevoiţi să păstrăm secretul. Trebuie să înţelegi chestia asta!

— Poate că aş înţelege dacă mi-aţi spune despre ce este vorba, remarcă Peter Goldblum.

— Teroristul ne-a propus să ne întâlnim cu el, însă dacă va observa că avem „codiţă", orice contact cu noi va înceta. Îţi dai seama acum de ce nu-ţi putem dezvălui locul de întâlnire?

— Să zicem că da, răspunse redactorul. Vrea să se întâlnească cu amândoi?

— Aşa reiese din scrisoare.

— În acest caz, aş putea merge la întâlnire împreună cu tine, Jane. Arabul nu mă cunoaşte nici pe mine nici pe Eric.

— Ce vorbeşti! zâmbi poliţista. Şi dacă mă voi afla cumva în pericol, mă vei salva tu? Ştii măcar să ţii în mână un pistol de calibru 9 milimetri?

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Goldblum, resemnându-se. Bine, să zicem că m-aţi convins să rămân în expectativă. Dar juraţi că voi fi primul care va afla detalii despre mişcările teroristului sau ale teroriştilor?

— Păi, nu de-aia lucrăm sub acoperire?! Tu eşti mâna noastră dreaptă, îl flată Jane. Colega, facem o plimbare până la barul

Monica’s?

— Nu crezi că e cam departe?

— Ba da, însă doar acolo putem consuma pe credit, îi făcu ea cu ochiul pentru ca partenerul său să nu pună şi alte întrebări stupide. Am plecat, Peter!

— Să ştiţi că, dacă mă evitaţi, voi pune pe urmele voastre o întreagă echipă de fotoreporteri. Şi noi ne pricepem la filaj, nu doar copoii!

— Vom ţine cont de asta, te asigur!

Când se aflară în lift, Jane îşi scoase mobilul din buzunar şi formă numărul de telefon al sergentului Mann.

— Steve, tu eşti, nu-i aşa?

— Da’ cine ai vrea să fie, Marele Blond?

— Parcă ai vocea puţin schimbată. Uite ce e! Noi tocmai părăsim redacţia ziarului şi ne îndreptăm spre localul patronului Jimmy H. te rog să vii şi tu acolo ca să stăm puţin de vorbă. Dar repede, dacă se poate! Deocamdată, nu-i spune nimic căpitanului.

— A intervenit ceva?

— Da, însă nu-ţi pot da amănunte acum. Vorbim mai târziu.

Abia atunci se lumină la faţă şi Eric, care înţelese planul pus la cale de partenera lui. Nu voise să informeze divizia prin intermediul telefonului, iar la sediu nu se puteau duce, ca nu cumva să fie supravegheaţi. De aceea îl convocase pe sergent la cafenea. Bună strategie!

Peste 30 de minute cei trei prieteni şi colegi se aflau în barul Monica’s cu câte o bere în faţă. Păstrară tăcerea până când patronul se îndepărtă, după care Jane îi înmână sergentului scrisoarea primită din San Diego.

Acesta o citi cu atenţie de două ori, apoi întrebă:

— Ce veţi face?

— Vom urma instrucţiunile, bineînţeles. Să-l anunţi şi pe căpitan. E mai sigur decât să-i telefonăm noi.

— În regulă. Şi pe urmă?

— Depinde.. Mai întâi să vedem ce vrea de la noi. Ai grijă că treaba asta e strict confidenţială.

Nu vorbi decât cu Corky West! Cu nimeni altcineva.

— Am înţeles, dar să ştiţi că sunt puţin dezamăgit. Credeam că mă chemaţi pentru o treabă mai serioasă, pentru care să pot obţine măcar o bere de la amicul Eric. E aşa de bună când o beau din banii lui!

— Până la urmă vei ridica salariul în locul meu, dacă o vei ţine tot aşa, ripostă detectivul. Ai să mă aduci la sapă de lemn.

— Poate o să râzi, dar am estimat deja câte beri aş putea bea din tot ceea ce câştigi tu. Nu aş putea cheltui toţi banii tăi decât cu condiţia să fiu beat de dimineaţa până seara, ori ştii foarte bine că nu consum mai mult cinci-şase beri pe zi…

Râseră toţi trei, până când Jane se ridică de la masă.

— Hai să plecăm, Eric! Steve, mai rămâi zece minute şi pe urmă du-te la sediu. Dacă intervine vreo urgenţă, sună-ne!

— O.K.!

Când ajunseră în stradă, Eric izbucni în râs.

— Ce-i cu tine de eşti aşa bine dispus? îl întrebă poliţista nedumerită.

— N-am plătit consumaţia. Va trebui s-o achite Steve…

CAPITOLUL XIII

— Cum vom proceda mâine? Mergem împreună la locul de întâlnire?

— Nu, răspunse Rahman. Te duci singură.

— În regulă, numai să-mi spui cum să procedez, deveni Tavad extrem de atentă.

— Vei fi în parcare cu 45 de minute înainte de ora, fixată şi vei observa tot ce se întâmplă în jur. La cea mai mică bănuială că locul ar fi supravegheat îmi telefonezi de pe mobil. În acel moment-abandonezi planul, dacă eu nu-ţi dau alte instrucţiuni.

— Bine. Deci, bărbatul va coborî din maşină şi va răsfoi „Los Angeles Times”...

— … Exact. Stai vreo zece minute, vezi cum se comportă, după care te duci ta el şi-i înmânezi acest mic talkie-walkie, spunându-i doar atât: „urmează instrucţiunile!”. Ai înţeles?

— Perfect, continuă!

— Eu voi fi în apropiere şi am să-i spun ce să facă. Din acel moment tu nu trebuie decât să-i urmăreşti la o distanţă oarecare cu maşina ta. Nu vor merge repede, aşa că nu vei avea cum să-i pierzi.

Când voi fi absolut sigur că nu sunteţi urmăriţi, le voi ordona să parcheze maşina şi să urce la tine în autoturism. Atunci vei recupera aparatul de emisie-recepţie de la ei şi vei face exact ce-ţi zic eu.

— Îmi poţi spune încotro o vom lua?

— Nici eu nu ştiu precis, însă cred că ne vom îndrepta spre una dintre ieşirile din oraş. În cele din urmă vom opri într-un loc cât de cât sigur, ca să putem sta de vorbă toţi patru. Ai ceva neclarităţi?

— Niciuna.

— Atunci nu mai discutăm despre asta, zise Rahman, trăgând-o pe fată mai aproape de el.

Îi mângâie părul, o sărută pe gât, apoi buzele lui le cuprinse pe ale ei, iar limba îi alunecă în gura deosebit de primitoare şi pătimaşă a arăboaicei.

Ea gemu, plăcut surprinsă de această explozie de voluptate la care nu se aştepta, şi îşi lipi corpul tânăr de el, cufundându-şi degetele în părul lui creţ şi des.

Bărbatul începu să sufle din greu, mistuit de pasiune, iar în pantaloni simţi binecunoscutele furnicături cărora nu ştia să le facă faţă. Şi nici nu avea de gând.

Mai întâi îi îndepărtă pletele, apoi îi descheie câţiva nasturi de la bluză şi îi sărută gâtul. În vreme ce ea se arcuia, scoţându-şi pieptul în afară, Rahman continuă cu nasturii până jos, lingând-o între sâni şi oprindu-se la buric. Fără a depune un efort prea mare, îi scoase bluza, apoi sutienul de culoare neagră, ridicându-şi capul pentru a-i admira în voie bustul dezgolit.

Sânii lui Tavad se înălţau şi coborau rapid, îmboldiţi de răsuflarea ei agitată, iar sfârcurile întărite împungeau aerul de parcă ar fi vrut să-l străpungă pe bărbatul din faţa ei.

Pentru a se apăra, arabul îi prinse sânii în palme, îi strânse uşurel de câteva ori, după care îşi plimbă buricele degetelor peste sfârcuri, făcându-le să se întărească şi mai tare.

— Rahman, îmi faci atât de bine, iubitule! şopti fata extaziată, ducându-şi ambele mâini la spate pentru a desface nasturele şi fermoarul fustei.

În loc de răspuns, el se năpusti cu gura asupra pieptului tânăr şi începu să-i muşte cu delicateţe mugurii sânilor.

De parcă ar fi intrat în transă, Tavad îşi trase cu brutalitate fusta în jos, apoi chiloţii şi, rămasă în fundul gol, începu să bâjbâie înfrigurată cu mâinile prin prohabul „soţului” ei.

Bărbatul o ridică în picioare în faţa lui, în vreme ce continua să se înfrupte din pieptul ei, şi îi masă fesele care îl atrăgeau atât de mult. Apoi le izbi de câteva ori cu palmele, făcându-le pe amândouă să vibreze în acelaşi ritm.

Fără îndoială, îmi place mult această fată! se gândi Rahman. *Păcat că ţara noastră se află pe picior de război şi, în loc să fiu acasă, ducând o viaţă liniştită, trebuie să-i pedepsesc pe câinii ăştia de americani! Altfel nu cred că m-aş despărţi prea curând de această minunăţie ce mi-a fost oferită cu mărinimie de şefi, aibă Allah cel milostiv, îndurat grijă de ei şi de familiile lor!*

În acest timp, Tavad îi ridicase cămaşa fără a i-o mai descheia şi i-o scoase pe cap, masându-i apoi umerii puternici şi antebraţele încordate.

El o prinse cu o mână de ceafă, se ridică în picioare, o îmbrăţişă strângând-o cu putere la piept, după care o obligă să se aşeze în genunchi în faţa lui.

Ştiu foarte bine ce-şi doreşte acest bărbat minunat! Îşi zise fata, scoţându-i docilă slipul şi admirându-i cu sinceritate organul erect:

— Spune-mi ce vrei şi am să-ţi execut ordinele! Cere-mi orice, dragul meu! căută ea să obţină confirmarea dorită.

— Ia-o! răspunse scurt arabul.

Înainte de a se conforma cu pasiune noii sarcini primite, ea mai apucă să spună:

— Trage-mă de păr spre tine! Apoi se năpusti cu o poftă dezlănţuită asupra mădularului băţos din faţa ei.

Fără alte preliminarii, capul ei începu să se plimbe cu rapiditate înainte şi înapoi de-a lungul bărbăţiei lui. Tavad gemea de plăcere la fiecare nou avânt. Acum venise rândul ei să-i maseze fesele puternice în vreme ce-l trăgea spre ea. Era minunat!

Cu o mână înfiptă în pletele fetei şi cu alta masându-i un sân, bărbatul nu avea o poziţie foarte comodă, trebuind să stea aplecat într-o parte. Dar asta nu-l deranja prea tare. Important era ca ea să-l poate înghiţi cât mai mult, provocându-i plăcerea aceea imensă după care tânjea atâta. Senzaţiile care îi străbăteau vintrele făceau ca întregul lui trup să tremure de plăcere, iar ea simţi asta din plin. De aceea, îşi acceleră mişcările de du-te-vino ale capului şi strânse mai mult din buze, pentru a spori senzaţiile bărbatului pe care-l adora. Gustul său pur şi simplu o înnebunea…

El simţi că era gata să ejaculeze şi, exact cu o secundă înainte de acest fericit deznodământ, se extrase din cavitatea ei bucală, fiind încercat de noi gânduri.

Oare nu i-a plăcut cum am făcut-o? se gândi Tavad îngrijorată, privindu-l nedumerită. Mai mult de atât n-ar fi încăput, martor mi-e cerul!

Dar imediat înţelese care era motivul real al acelei întreruperi.

Rahman îngenunche în faţa ei, îşi mai permise un scurt respiro pentru a-i muşca sfârcurile din nou, după **care** o întoarse cu spatele la el, îndemnând-o să se aşeze în patru labe.

— Aşa, frumoasa mea! Nu te mişca şi lasă-ţi talia moale în mâinile mele! Voi avea eu grijă de tine de acum înainte!

Până şi vocea lui caldă îi făcea bine. Acum nu mai vorbea în engleză, iar glasul lui suna mult mai excitant în limba maternă.

Arabul îi depărta puţin picioarele, insinuându-şi genunchii între ele, după care începu să-i maseze spatele şi să-i sărute crăpătura de deasupra fundului. Aşa cum stăteau atârnaţi, sânii ei păreau şi mai mari, iar bărbatul nu se putu abţine să nu-i maseze o vreme şi să-i ciupească **de** sfârcuri. Membrul lui, postat între fese, se mişca alene, zvâcnind la intervale regulate. În cele din urmă adoptă o poziţie verticală şi începu **să**-i pipăie intimitatea umedă de-a binelea, după care insistă cu degetul arătător „dincolo”.

Nu acolo! se gândi Tavad, însă nu avu curajul să i se împotrivească. Dorinţele lui erau lege pentru ea..

Rahman o apăsă pe mijloc, iar ea se destinse, apropiindu-şi burta de podea. Apoi îi depărtă uşor fesele una de cealaltă, se potrivi cu exactitate în spatele ei şi începu să împingă din ce în ce mai mult.

„Inelul” secret al lui Tavad cedă destul de uşor, permiţând acea penetrare interzisă, în vreme ce tânăra scânci de câteva ori din pricina usturimii resimţite. Dar când el ajunse la capăt, reuşind să o pătrundă până la scrot, durerea dispăru ca prin farmec, iar arăboaica începu să-şi unduiască şoldurile de parcă ar fi interpretat un dans erotic.

— Vino, dragul meu! îl îndemnă ea provocatoare. Vino cu totul şi fă-mi tot ce vrei tu!

Iar el tocmai asta făcea, sodomizând-o cu o plăcere nedisimulată.

Era atât de caldă înăuntru şi atât de strâmtă încât îl făcea să se simtă cel mai fericit om de pe pământ. Dar Rahman ştia că această fericire nu va dura, din păcate, prea mult timp. De aceea prinse a o-penetra cu putere, într-un ritm rapid, pentru a gusta din plin această voluptate neasemuită de care se bucura datorită grijii pe care o avuseseră şefii faţă de el repartizându-i o făptură însetată de amor.

Tavad încerca să-i opună rezistenţă, însă nu reuşea în totalitate. El îşi dădu seama de asta şi o prinse bine de şolduri, trăgând-o cu putere spre el de fiecare dată când avansa. Asta până când simţi că testiculele îi explodează. În acel moment o apucă cu o mână de ceafă şi se opinti în spatele ei, trăind spasmele unei ejaculări minunate, cum nu mai trăise de mult. În acelaşi timp, muşchii i se destindeau treptat, aruncându-l într-o sublimă beţie a simţurilor satisfăcute.

Complet ameţită după această partidă de un erotism extrem, Tavad bolborosea cuvinte de neînţeles şi îşi umezea întruna buzele uscate cu limba. Probabil că juisase şi ea, însă cum nu se întâmpla pentru prima dată în acea zi, nu era ferm convinsă de asta. Nu mai simţi nicio durere până în clipa în care Rahman se extrase din ea, ceea ce o făcu să sară repede în picioare, alergând spre baie cu o mână strecurată între fesele perfect conturate. Era, totuşi, fericită…

*

Imediat ce ajunse la sediu, sergentul Steve Mann o rugă pe secretara Melanie:

— Spune-i şefului că aş vrea să-i comunic ceva.

— Puţin mai târziu, domnule. Acum se află în compania directorului Tillman.

— Cu atât mai bine! Ceea ce am de comunicat îi interesează pe amândoi. Deranjează-i fără frică, fiindcă nu se vor supăra, te asigur!

— Cum ziceţi! acceptă cu greu secretara, capacitatea ei de înţelegere fiind depăşită de această situaţie.

După numai câteva secunde, căpitanul West care ştia că sergentul nu-l deranja niciodată fără un motiv bine întemeiat îi ieşi în întâmpinare, în vreme ce Melanie rânjea prosteşte, de parcă ar fi avut vreun merit în toată această poveste.

— Ai noutăţi de pe „front”?

— Da, domnule!

— Hai, intră atunci! Ce stai acolo ca popândăul?

Mann execută ordinul, iar când intră îl salută regulamentar pe director.

— Spune repede ce noutăţi ai! îl descusu, nerăbdător, şeful lui direct.

— M-am văzut cu detectivii Heron şi Black. Mâine au întâlnire cu teroristul, la cererea acestuia. A muşcat momeala. Scrisoarea pe care le-a trimis-o la ziar sună cam aşa…

Şi sergentul le relată în mare ce reuşise să reţină din textul epistolei cu pricina.

— Aşa, deci! trase Larry Tillman o concluzie care nu spunea absolut nimic. Şi-acum, ce e de făcut? Îi urmărim?

— Dacă-mi permiteţi, domnule director îndrăzni Mann, n-ar avea niciun rost. Cum băieţii noştri nu sunt decât nişte jurnalişti, acolo, nu riscă mare lucru. Dimpotrivă, dacă ne hazardăm în cine ştie ce urmăriri ca-n filme, le punem vieţile în pericol. Nu credeţi?

— S-ar putea să ai dreptate! admise Tillman. Totuşi, e remarcabil faptul că, la numai câteva zile de la începutul operaţiunii, suntem la un pas de a stabili un prim contact cu teroristul pe care F.B.I.-ul îl vânează de-atâţia ani. Eu să fiu în locul lor m-aş spânzura! adăugă boss-ul cel mare, chicotind ca un cârcotaş.

— Ne supraestimaţi! făcu West pe modestul.

— Ba deloc! Dar, ia stai puţin! Detectivii noştri au o scrisorică de la terorist?

— Da, domnule director.

— Şi n-am putea să-l descoperim cu ajutorul unor investigaţii grafologice?

— Nu, răspunse Mann. Din două motive. Depeşa este redactată pe calculator, iar expertizele grafologice sunt foarte dificile. Aţi auzit cumva de cazul unui hoţ de copii care a fost prins, în 1956, datorită scrisorilor de răscumpărare semnate de el?

— Vag…

— Au fost necesare peste două milioane de mostre până să se ajungă la un rezultat.

— Da, ai dreptate, admise Larry Tillman părăsind vesel biroul căpitanului. Ancheta subordonaţilor săi se desfăşura sub bune auspicii.

CAPITOLUL XIV

Cu zece minute înainte de ora fixată pentru întâlnire, Fordul Scorpio al detectivului Eric Black îşi făcu apariţia în parcarea supermaket-ului. Dimineaţa era destul de ceţoasă, iar în parcare nu erau mai mult de 20 de autovehicule. Câteva maşini mici şi vreo patru microbuze de marfă.

Detectivul alese un loc de unde să poată fi bine văzut, parcă, opri motorul şi se eliberă de centura de siguranţă.

— Până acum cred că ne-am conformat instrucţiunilor, nu-i aşa, Jane?

— Cu certitudine, răspunse poliţista destul de absentă în comparaţie cu importanţa misiunii pe care o aveau de dus la îndeplinire.

— Ştii la ce mă gândeam? N-ar fi bine să ne lăsăm pistoalele în torpedou? Dacă amicului nostru i se năzare să ne percheziţioneze? Îţi dai seama că vom fi în pericol? Şi-apoi, chiar dacă-l arestăm, nu avem absolut nimic împotriva lui!

— Cred că sunt nevoită să-ţi dau dreptate. Oricum, dacă ar fi vrut sa ne omoare, nu s-ar fi întâlnit cu noi. L-ar fi fost mai la îndemână să ne trimită o bombă prin poştă…

Amândoi îşi desfăcură hamurile şi încercară să înghesuie armele în locul ales. Dar Walther-ul ei şi Browning-ul lui nu încăpură acolo. Privindu-se unul pe celălalt, detectivii scoaseră pistoalele din toc şi încercară să le introducă doar pe acestea în torpedou, după care înfăşurară bine hamurile şi le ascunseră sub scaunul din dreapta şoferului.

— Gata, acum e mai bine! se arătă mulţumit Eric. Mai sunt cinci minute până la ora fixată, adăugă el, în mod vizibil tensionat din cauza importanţei acelui moment.

— Ce zici, să iau aparatul de fotografiat cu mine? întrebă Jane dezorientată.

— Eu zic că e mai prudent să-l ascunzi alături de hamuri. Unde-i ziarul?

— Care ziar?

— Cum care? „L.A. Times”! Ce, ai uitat semnul de recunoaştere?

— Ai dreptate. Fugi şi cumpără unul, nu mai sta! E un chioşc chiar la intrarea în magazin.

Eric sări din maşină şi se îndreptă sprinten spre supermarket, sub privirile bănuitoare ale lui Tavad, care îl supraveghea din propriul automobil.

— Rahman, un bărbat care a coborât dintr-un Ford Scorpio roşu se îndreaptă grăbit spre magazin, rosti aceasta în microfonul telemobilului său. În maşina din care a coborât mai e o femeie. Ce să fac?

— Stai şi aşteaptă, dar nu-l pierde din ochi! îl mai vezi?

— Da, s-a oprit la chioşcul de ziare.

— Vorbeşte cu vânzătorul?

— Nu. A pus nişte mărunţiş pe tejghea şi a luat un ziar. Acum se întoarce la fel de grăbit.

— Dobitocul, o fi uitat că trebuie să aibă asupra lui acest semn de recunoaştere!

— Tot ce se poate, răspunse Tavad, deloc convinsă de o asemenea eventualitate, însă realizând că n-avea niciun rost să-şi contrazică şeful şi amantul, cu care conlucra atât de bine.

— Acum ce face?

— A ajuns la maşină şi s-a oprit lângă ea. Se preface că citeşte ziarul, dar priveşte mai tot timpul în jur.

— Înseamnă că nu e un profesionist. Ce ziar citeşte?

— „L.A. Times”.

— Bine, supraveghează-l în continuare încă un sfert de oră. Dacă intervine ceva, orice-ar fi, mă suni imediat! Ai înţeles? întrebă Rahman ridicând vocea.

— Tare şi clar, dragul meu! Nu trebuie să ţipi, îndrăzni fata să comită o voalată formă de protest prin care încerca, de fapt, să îi explice faptul că nu era o imbecilă.

Sfertul de oră se scurse destul de greu, iar arăboaica era extrem de nervoasă. Ar fi vrut ca Rahman să o sune, să-i spună orice, chiar să o înjure, numai să audă o vorbă de la el. Indiferent ce ar fi rostit,

ar fi luat-o ca pe o îmbărbătare. Dar el n-o sună şi, când îşi consultă ceasul, observă că sorocul trecuse.

Coborî din maşină cu mişcări cât mai normale şi se îndreptă spre bărbatul cu ziarul, pe o rută uşor ocolită. Nu observase nimic suspect în parcare şi nici pe bulevardul din apropiere. Când ajunse la doi paşi de Eric, tuşi pentru a-i atrage atenţia, îi înmână minusculul aparat de emisie-recepţie şi-i spuse, conform planului stabilit:

— Urmează instrucţiunile!

Apoi se îndreptă spre propriul automobil pe un alt traseu, continuând să privească bănuitoare în jur.

El se instală la volan, îşi puse centura de siguranţă şi i se adresă lui Jane:

— E-n regulă!

În acel moment, un led de culoare verde al aparatului începu să pâlpâie, iar detectivul comută un buton, după care auzi o voce bărbătească ce vorbea o engleză destul de curată, fără un accent american evident:

— Porneşte motorul, dar nu demara!

— Gata, l-am pornit. Unde mergem?

— Nu vorbi. Taci, ascultă şi urmează instrucţiunile! îi ceru misterioasa voce.

Trecură câteva minute deosebit de lungi, după care glasul se auzi din nou:

— Îndreaptă-te spre ieşirea din parcare! Nu vei conduce cu mai mult de 45 de kilometri pe oră.

Eric se conformă, fără a mai cere precizări suplimentare. Teroristul se făcu din nou auzit:

— Rulează pe East 4-th Street, iar la intersecţia cu South Broadway ia-o la dreapta!

Respectând viteza ce i se impusese, poliţistul observă că era urmărit de un automobil condus de tânăra care îi înmânase aparatul şi îi făcu semn lui Jane să se uite în spate.

— Crezi că ne poate auzi? îl întrebă ea destul de îngrijorată.

— Tot ce e posibil, dacă a făcut cine ştie ce modificări la acest talkie-walkie.

În scurt timp, Eric ajunse la intersecţia menţionată, semnaliză la dreapta şi se înscrise pe marele bulevard. Cum nu primi nicio instrucţiune suplimentară, rulă în linie dreaptă cu aceeaşi viteză.

— La intersecţia cu West 1-st Street o iei la stânga, treci de South Grand Avenue şi de North Hope Street, apoi intri pe prima străduţă la dreapta şi opreşti după 50 de metri. Coborâţi amândoi din maşină şi urcaţi în automobilul care va opri în spatele vostru.

Asta înseamnă că pistoalele vor rămâne în torpedou, se gândi fiecare dintre detectivi. Se uitară unul la celălalt şi se înţeleseră din priviri să le abandoneze. Era păcat să rateze această importantă operaţiune ce consta în realizarea primului contact fizic cu teroristul. Trebuia să-şi asume acest risc.

Telemobilul lui Tavad sună discret şi fata răspunse imediat:

— Te ascult!

— Când vezi maşina staţionată, opreşte imediat şi aşteaptă-i să urce pe bancheta din spate.

Pe urmă cere-le aparatul de emisie-recepţie. În continuare îţi voi spune eu pe unde să o iei. Vezi că în torpedou găseşti o cască, astfel încât să auzi numai tu instrucţiunile mele. Foloseşte-o! Tot acolo o să dai peste o cutiuţă neagră care are un întrerupător. Îl vei pune în poziţia „on”. Este un detector pentru microfoane ascunse. Dacă începe să bâzâie, frânezi brusc, pentru a-i lua prin surprindere, scoţi pistolul şi îi somezi să coboare din maşina ta în cea mai mare viteză, dar nu tragi decât dacă eşti în pericol. Pe urmă demarezi şi îţi pierzi urma.

— Bine, totul e clar! confirmă fata, după care întrerupse legătura, vârându-şi mobilul în buzunarul gecii de piele cu care era îmbrăcată.

— Ţi-e teamă? o întrebă Eric pe Jane.

— Nu foarte mult, răspunse poliţista, zâmbindu-i destul de încordată.

— Imediat ajungem şi ne mutăm în automobilul din spate. Îmi pare rău, dar n-am apucat să te întreb: îţi plac călătoriile de acest gen?

În loc să-i răspundă, Jane îi trase un ghiont în coaste, făcându-l să icnească de durere tocmai când lua virajul la dreapta pe strada

indicată. Mai rulă puţin, semnaliză şi trase Fordul lângă bordură.

Apoi opri motorul şi privi cu jind la torpedoul în care-şi lăsaseră pistoalele.

În vreme ce coborâră şi închiseră portierele, văzură că maşina ce îi urmărise pe întregul traseu se oprise la trei metri în spatele lor. Şi cum fata de la volan le făcu semn să se grăbească, detectivii se conformară, instalându-se pe bancheta din spate.

— Dă-mi aparatul! ceru arăboaica pe un ton imperativ şi îşi montă căştile pe urechi.

Apoi demară cu prudenţă, scoase detectorul şi acţionă butonul de punere în funcţiune. Cum acesta nu scoase niciun sunet, Tavad respiră oarecum uşurată şi conduse încet până când ajunse la West Temple Street. Rahman, numai de ea auzit, îi ordonă s-o ia la stânga şi să intre pe Autostrada 101, rulând pe prima bandă de circulaţie cu 90 de kilometri pe oră.

Cine ştie unde ne duce nebuna asta! se gândi Jane, privindu-i cu atenţie ochii căprui prin oglinda retrovizoare. *Tare mi-ar mai plăcea să-i trag câteva peste scăfârlie, ca să spună şi laptele pe care l-a supt de la mă-sa...*

În schimb, lui Eric totul i se părea mult prea simplu. Iar dacă această şoferiţă avea de gând să-i ducă la o locuinţă conspirativă, era foarte posibil să aibă de-a face cu o capcană.

Rulau deja de vreo 20 de kilometri, când Tavad auzi în căşti vocea destul de tulburată a lui Rahman:

— Trage imediat pe dreapta, dar încet şi cu calm! Nu-i mai ameninţa, ci spune-le doar să coboare şi-atât. Pe urmă ia-o din loc, găseşte un loc de întors şi vino din nou în oraş. Plimbă-te pe unde vrei vreo două ore, pentru a te asigura că nu ai fost urmărită, şi abia pe urmă vino acasă! Sper că ai înţeles, aşa că nu-mi mai răspunde. Succes!

Mâinile fetei se crispară pe volan, iar lui Eric nu-i scăpă acest lucru. Când ea semnaliză şi se înscrise pe banda de refugiu, îşi dădu seama că nu acela era locul de întâlnire.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă el, însă fără niciun folos.

Automobilul se opri, iar ea le spuse:

— Coborâţi şi aşteptaţi!

Aha! se dumiri detectivul în sinea lui. *Înseamnă că de-aici ne va prelua altă maşină. Sunt destul de precauţi teroriştii ăştia. De-aia nu i-a putut prinde F.B.I.-ul atâta amar de vreme…* Îi făcu un semn discret lui Jane, cum că el ar şti ce se petrece, şi coborâră amândoi fără o vorbă.

Maşina demară şi începu să ruleze cu viteză într-o direcţie necunoscută.

Trecuseră deja vreo zece minute de când poliţiştii tot aşteptau ca un autovehicul să oprească în dreptul lor. Degeaba.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat, Eric? întrebă Jane, care devenise destul de neliniştită în ultimele minute.

— Habar n-am. Poate că cel ce urma să ne ducă mai departe a făcut vreo pană de cauciuc.

— Mie nu prea îmi vine să cred aşa ceva.

— Problema e alta, colega. Cât mai stăm aici ca proştii?

— Eu zic că indiferent cât am sta, stăm degeaba.

— Iar sunt obligat să am de-a face cu intuiţia ta feminină?

— Nu, prietene. Acum e vorba de logică. Dacă ar mai fi vrut să ne transmită instrucţiuni, ne-ar fi lăsat aparatul de emisie-recepţie. Iar dacă de aici ar fi trebuit să ne preia altcineva, acesta ar fi făcut-o de mult. E clar că e ceva care n-a mers.

— Adică am fost abandonaţi? Din ce motiv?

— Dumnezeu ştie şi poate vom afla şi noi, însă ceva mai târziu.

— Dar uiţi un amănunt. Am văzut chipul arăboaicei şi putem oricând s-o identificăm.

— Probabil că pentru terorist ea nu este decât un pion de pe tabla de şah, la care poate renunţa în orice moment. Nu se poate să nu se fi gândit la acest risc de la bun început. Doar e un profesionist.

— Ai dreptate! Atunci să vedem cum reuşim să ne întoarcem în oraş ca să-mi recuperez Ford-ul.

— Şi eu pistolul, adăugă Jane începând să facă autostopul.

CAPITOLUL XV

Era trecut de ora prânzului când detectivii reuşiră să ajungă la cafeneaua Monica's.

— Cu ce-i pot servi azi pe clienţii mei favoriţi? îi întâmpină patronul Jimmy H. cu binecunoscuta lui jovialitate.

— Adu-ne câte o cafea, deocamdată! îi ceru Jane.

— Şi câte un whisky Bell's, da' mic să fie, adăugă Eric, aprinzându-şi un Camel fără filtru din care trase cu sete câteva fumuri.

— Nu vreţi să vă pregătesc şi nişte sandvişuri? Vă văd cam înfometaţi...

— Ba da, câte două de fiecare, cu ce ai mai proaspăt.

— Imediat, mai zise barmanul, îndepărtându-se grăbit spre „cartierul său general" din spatele tejghelei.

Nervozitatea detectivilor, la care se adăuga o mulţime de semne de întrebare, îi făcu să devină din cale-afară de apatici.

— În ruptul capului nu pot înţelege ce s-a întâmplat! începu discuţia bărbatul. Şi parcă tot nu-mi vine să cred că teroriştii au încercat să ne contacteze doar aşa, din amuzament.

— Fireşte că aveau un plan bine stabilit, dar nu mă întreba în ce consta acesta, se eschivă Jane fără niciun chef.

— Crezi că le-am dat de bănuit în vreun fel?

— Nu, Eric. Cu siguranţă, nu. Am făcut totul exact cum ni s-a cerut. Doar dacă nu cumva i s-a năzărit că suntem suspecţi, aşa, din senin. Cu fanaticii ăştia islamişti nu ştii niciodată cum stai!

— În această situaţie, ar fi trebuit să ne urmărească pentru a se convinge dacă avem sau nu „codiţă", iar pe urmă ar fi fost normal să ne contacteze din nou. Nu crezi?

— Poate da, poate nu…

Între timp, Jimmy H. îşi făcu apariţia cu cafelele şi băuturile.

— După cât sunteţi de încruntaţi, aş zice că iarăşi vă confruntaţi cu un caz ceva mai special, nu-i aşa? îndrăzni patronul să se amestece în vorbă.

— Aşa e! recunoscu Eric, aprinzându-şi o nouă ţigaretă de la cea pe care tocmai o terminase.

— Dacă v-aş putea ajuta cu ceva, mi-ar face mare plăcere.

— Mulţumim! răspunse Jane, încercând să fie politicoasă. Dar ne-ar lua două zile numai ca să te punem în temă. Povestea în care ne-am băgat este extrem de complicată.

— Cum doriţi, zise patronul, oarecum dezamăgit. Imediat vin şi sandvişurile, adăugă el în timp ce se îndepărta discret.

— Hai să-l sunăm pe şefu'! îşi aduse aminte poliţista. Precis că se plimbă prin biroul lui ca un leu în cuşcă.

— Vorbeşti tu cu el? întrebă Eric, formând numărul de telefon al diviziei.

— Bine, vorbesc! Ce-mi place la tine e că nu fugi niciodată de responsabilitate. Oricine şi-ar dori un asemenea partener de nădejde…

— Alo, Melanie?

— Da, domnule detectiv! Vreţi să vorbiţi cu şefu'?

— Eu, nu. Jane însă nu mai poate de dorul lui. Îi faci legătura, frumoaso?

— Îndată!

Imediat după aceea se auzi vocea deloc bine dispusă a căpitanului:

— Spune, detectiv Heron, cum a fost?

— Ca naiba! Am ratat pur şi simplu, fără ca măcar să pricepem unde am greşit. De fapt, după părerea noastră n-am greşit nicăieri.

— Cum aşa?

Şi Jane începu să-i relateze faptele cu lux de amănunte, exact aşa cum se petrecuseră. Când termină, întrebă la rândul ei:

— Ce părere aveţi?

— Dacă ăsta este purul adevăr şi n-ai omis nimic important, chiar că e ciudată întâmplarea!

Nu ştiu ce să spun. Ce aveţi de gând să faceţi în continuare?

— Nimic. Mergem şi mâine la ziar. Aveţi cumva vreo sugestie?

— Absolut niciuna. Totuşi, nu uitaţi să sunaţi la divizie cât mai des, ca să nu intrăm în panică şi să dăm alarma înainte de vreme.

Iar dacă sunăm noi, cine ştie în ce ipostază vă prindem şi n-ar fi deloc bine să vă punem în pericol. Ne-am înţeles?

— Da, şefu'. Vorbim mâine. Nu închideţi! Daţi-mi-o din nou pe Melanie. Eric vrea să-l întrebe ceva pe Mann.

*

În aceeaşi după-amiază, la ora 5.00, Tavad Zubair se îmbarca în cursa aeriană regulată spre Houston, Texas, de unde avea să se întoarcă în prima parte a celei de-a doua zi. Singurul ei bagaj era o geantă de umăr, în care se afla un colet împachetat în hârtie cerată de culoare galbenă, ce urma a fi expediat la o anumită adresă din Los Angeles.

Arăboaica făcea mari eforturi de a se comporta normal, însă o privire avizată şi-ar fi dat seama imediat cât era de tensionată. Din fericire pentru ea, nimeni n-o luă la ochi, aşa că îşi putea vedea liniştită de treburile ei.

*

— Steve, aş vrea să te întreb ceva. Ai pus-o în temă pe realizatoarea de emisiuni a postului de radio KCMJ cu eventualul pericol care o paşte?

— Am încercat, dar fără prea mult succes, după cum m-am temut. Jessica Dodds e o încăpăţânată prin definiţie.

— Adică?

— Adică mi-a râs în nas. Iar când a auzit că îi sugerăm să îşi anunţe ascultătorii despre modul de operare al teroristului, numai că nu m-a trimis la origini... În această situaţie, îţi dai seama că n-am mai insistat.

— Numai de n-ar încasa-o nevinovată sau, mă rog, nevinovată din punctul nostru de vedere, nu al lui Saddam.

— Nu ne rămâne decât să-i ţinem pumnii. Altceva?

— Nimic, ciao!

Jane îşi terminase delicioasele sandvişuri cu unt de arahide şi ton pregătite de Jimmy H., iar cum partenerul ei era ocupat cu convorbirea telefonică, îi subtiliză gustarea. După ce termină de mâncat, se linse pe degete încântată şi făcu următoarea observaţie:

— Iată în sfârşit un lucru bun care mi se întâmplă pe ziua de azi!

— Te referi la sandvişul cu ton?

— Da, dar la plural. Le-am mâncat deja pe cele două ale mele, plus unul care-ţi era repartizat. Recunoşti că ţii cură de slăbire, nu-i aşa?

Văzându-i mutra deznădăjduită, poliţista nu-l lăsă să riposteze în vreun fel, schimbând vorba cu abilitate:

— Ce-ai de gând să faci în seara asta, Eric?

— De ce, vrei să mă inviţi undeva?

— Nici pomeneală! Nu ştiam cum să scap mai repede de tine.

— Cred că mă voi întâlni cu o nouă cunoştinţă de-a mea.

— Da? Nemaipomenit. Ştiu că arzi de nerăbdare să te întreb cu cine, ca tu să faci pe misteriosul, însă astăzi m-am hotărât să fiu discretă. Aşadar, adio, amice! Am plecat! Plăteşti tu consumaţia, bine?

Oricum, văd că încă n-ai terminat de mâncat… mai zise Jane ridicându-se şi aruncându-i câteva bezele din pragul uşii.

*

A doua zi dimineaţa, fiind sâmbătă, detectivul Eric Black nu se prezentă la noul său loc de muncă.

După ce-l aşteptă mai bine de o jumătate de oră, Jane îl sună nervoasă, începând discuţia cu el printr-o înjurătură. Apoi adăugă:

— Ce naiba faci? Mai ai de gând să-mi strici buna dispoziţie cu prezenţa ta sau nu?

— Mi-ai tulburat somnul, aşa că te rog să fii ceva mai decentă şi mai reţinută, obiectă bărbatul, smulgându-se cu greu din braţele frumoasei Ursula, care-i încălzise trupul şi simţurile o bună parte din noapte.

— Ne mai vedem astăzi, fustangiule?

— Nu prea… Asta doar în cazul în care mă vei acoperi tu. Voi fi în permanenţă gata de acţiune, însă, te implor, nu mă pune să mă scol din pat, că mă ucizi cu zile!

După câteva secunde de gândire, timp în care poliţista trecu în revistă întreaga ei colaborare cu ticălosul de la celălalt capăt al firului, deveni suspect de îngăduitoare:

— Bineee! Dar îmi rămâi dator cu un serviciu similar atunci când ţi-l voi cere. De acord?

— Mai întrebi, zâna mea cea bună?! Am să fac tot ce-mi ceri de-acum într-o sută de ani... Îţi mulţumesc din suflet!

— Mai vorbim la telefon şi ar fi bine să mă suni tu, ca să nu cumva să te deranjez în vreo situaţie mai delicată, dacă înţelegi ce vreau să spun…

*

— Cum a decurs călătoria? îşi întrebă Rahman „soţia”, pe care o aşteptase destul de îngrijorat, fără să închidă un ochi întreaga noapte.

Şi Tavad avea ochii roşii de nesomn şi încordare. Nu-i fusese deloc uşor să treacă prin filtrele aeroporturilor cu o bombă asupra ei. Dar până la urmă se descurcase de minune.

— Totul a decurs perfect, dragul meu. Exact aşa cum am plănuit.

— N-ai avut senzaţia că eşti urmărită?

— Niciun moment.

— Sunt mândru de tine! Am să le spun celor de la centru că îmi eşti un ajutor de nădejde, slăvit fie numele lui Allah cel milostiv, îndurat şi al profetului său Mahomed, singurul adevărat!

— Îţi mulţumesc, Rahman. Acum cred că ar trebui să dorm puţin. Mă simt destul de obosită. Vrei ceva înainte? îl întrebă ea lasciv, mângâindu-i părul.

— Nu, răspunse arabul îngândurat. Du-te şi culcă-te! Eu am să stau cu ochii în televizor şi cu urechile lipite de radio, ca să fiu în permanenţă la curent cu ultimele ştiri. Somn uşor!

CAPITOLUL XVI

În ziua următoare, duminică, înainte de a pleca de acasă, Jane auzi telefonul sunând. Era Eric.

— Ce mai face frumoasa şi buna mea colegă? o întrebă acesta entuziast.

— Eram la uşă. M-ai întors din drum.

— Da, dar nu degeaba. Chiar acum virez şi intru pe strada ta. Am venit să te conduc la serviciu. Nu-i aşa că sunt un tip manierat?

— Asta pentru că te-am acoperit ieri?

— Să zicem…

— Bine, dar să nu-ţi faci iluzii că astfel te-ai achitat de acel serviciu despre care am vorbit ieri!

Mai ales că astăzi e zi de odihnă.

— Cine a adus vorba despre aşa ceva? făcu detectivul pe nevinovatul. Hai, coboară şi mai stăm de vorbă în drum spre redacţie. Ziariştii n-au liber niciodată!

— De acord, zise Jane şi puse telefonul în furcă, îndreptându-se spre ieşire.

Într-adevăr, când ajunse în stradă, Eric tocmai frâna la bordură şi îi deschidea portiera, urându-i bună dimineaţa.

*

— Hello, James! Ce-ţi mai fac copiii?

— Bine, doamnă, mulţumesc de întrebare! Iată corespondenţa dumneavoastră!

— Ceva noutăţi?

— Nimic. Totul se încadrează în parametrii normali.

Negresa luă vraful de scrisori la subraţ şi se îndreptă spre unul dintre lifturi, aşteptându-şi rândul. Ca de obicei, până la ultimul etaj făcu zece minute, iar fata îşi umplu acest timp mort aruncându-şi ochii pe numele expeditorilor. Unul dintre plicuri, provenit din Houston, Texas, îi atrase atenţia în mod deosebit. Nu de altceva, ci fiindcă era mult mai voluminos decât celelalte.

„Noel Randolph, strict personal”, silabisi ea în gând. *Nu-l cunosc. Cine ştie ce memoriu împotriva guvernului mi-a mai trimis şi ăsta!* aprecie ea după greutatea coletului, încercând să-l deschidă.

Din păcate, majoritatea celorlalte plicuri îi scăpă pe jos, iar unul dintre cei cinci bărbaţi care se aflau cu ea în lift se repezi să adune hârtiile. Fata se aşeză şi ea pe vine, iar când îşi recuperă întreaga corespondenţă, mulţumi frumos tânărului îmbrăcat impecabil, într-un costum de culoarea oceanului.

— Cu plăcere! N-a fost mare lucru, răspunse acesta, în momentul în care un clinchet discret anunţă oprirea liftului la etajul următor.

Ea nu mai avea decât o escală sau două până la destinaţie, aşa că renunţă să mai deschidă plicul.

Avea s-o facă atunci când va ajunge în birou.

*

Peter Goldblum nu exagerase câtuşi de puţin. Cafeaua preparată de secretara lui era excelentă, iar poliţiştii se delectau cu savurarea licorii, fiind mai bine dispuşi decât cu o zi înainte.

După privirile pe care le arunca, gazda lor părea destul de supărată, dar niciunul dintre detectivi nu-şi dădea seama care ar putea fi motivul acestei nemulţumiri. În cele din urmă, Jane vru să afle adevărul:

— Ce e cu tine, Peter, în dimineaţa asta? Te-ai sculat cu faţa la cearşaf?

— În locul tău n-aş vorbi aşa! Mi-ar fi cât de cât ruşine…

— Ce vrei să spui? întrebă poliţista, sincer nedumerită.

— Nu v-aţi ţinut de cuvânt şi pentru mine asta înseamnă foarte mult.

— Aiurea! aprecie Eric aluziv, gândindu-se la cuvântul unui jurnalist, în care nu puteai pune nicio bază.

— Ce promisiune nu am respectat, Peter? continuă Jane, la fel de serioasă ca mai înainte.

— Ah, acum te faci că nu ştii?...

— Lasă şaradele şi spune-mi ce ne reproşezi!

— Nu mi-aţi suflat nici până acum vreo vorbă despre ce-aţi făcut la întâlnirea de alaltăieri.

— Asta era?! se miră poliţista, ceva mai degajată.

— Ţi se pare puţin lucru?

— Mi se pare o chestie minoră, deoarece vineri nu s-a întâmplat absolut nimic. Altminteri te-am fi informat, după cum am promis.

— Cum aşa?

— Ţi-am promis că tu vei fi primul şi singurul ziarist care va obţine de la noi detalii despre terorist? îl întrebă Eric, aprinzându-şi o ţigaretă şi încercând să-l calmeze pe Goldblum.

— Întocmai.

— Dar dacă nu ţi-am spus nimic, asta nu înseamnă că îţi ascundem ceva. Pur şi simplu nu am reuşit să ne întâlnim cu el!

— Ca să pot înghiţi o asemenea gogoaşă, cred că sunteţi de acord că se cuvine să-mi daţi mai multe amănunte, nu-i aşa?

— Ţi le va da Jane. Între timp, eu mă duc să-i fac ochi dulci secretarei, poate mă mai aleg cu o cafeluţă, zise detectivul părăsind biroul.

În vreme ce partenera lui îi povestea redactorului cele întâmplate, Eric arboră cel mai fermecător surâs al său, îndreptându-se spre „stăpâna” filtrului de cafea. Dar exact în clipa în care se pregătea să deschidă gura pentru a face un compliment tinerei femei, telemobilul său îl determină să amâne ducerea la îndeplinire a acestui plan.

— Alo!

— Brian Benett la aparat. Poţi vorbi?

— Spune!

— O echipă de criminalişti tocmai a plecat spre postul de radio KCMJ de pe Witrîier Street nr. 121. A mai explodat o bombă.

— Nu se poate!

— Ba se poate! Căpitanul mi-a ordonat să vă anunţ de urgenţă, ceea ce şi fac.

— Când a avut loc…

— … Chiar în această dimineaţă. Şefu’ zicea să-l luaţi şi pe Goldblum cu voi şi să mergeţi la faţa locului, păstrând acoperirea sub care lucraţi, bineînţeles.

— Există victime?

— O să vedeţi acolo. Nu mai pierdeţi vremea! Cred că echipa, în frunte cu Butch Harrison, a şi ajuns.

Eric uită imediat de cafea, se întoarse pe călcâie şi dădu buzna în biroul din care abia ieşise.

— Hai la Radio Tower-ul postului KCMJ! A mai explodat o bombă.

— Despre ce-i vorba? sări Peter în picioare.

— Nu cunosc amănunte, dar trebuie să plecăm imediat! Poţi lua şi un fotoreporter cu tine, dacă vrei.

*

Cu gândul la stupida întâmplare din lift, negresa se îndrepta cu paşi grăbiţi spre biroul ei, răspunzând în treacăt la saluturile colegilor.

Redactorul-şef adjunct îi ieşi în cale, oprind-o pentru câteva clipe:

— Cum stai cu emisiunea de astăzi?

— E totul aproape gata. Mai am doar nişte retuşuri de operat, aşa că nu-ţi face griji! Invitaţii mei au venit?

— Te aşteaptă în secretariat. Dar ce-i cu pachetul acela voluminos pe care-l ţii la subsuoară?

— L-am primit de la un tip din Texas. O fi vorba despre demascarea cine ştie cărui complot la nivel naţional ori altceva asemănător.

— Vezi să nu fie vreo bombă! o avertiză şeful mai în glumă, mai în serios.

— Să nu-mi spui că şi tu crezi în asemenea prostii, că îmi schimb părerea despre tine! îl luă fata peste picior, întorcându-i spatele.

Apoi intră în studio, îşi aruncă întreaga corespondenţă pe birou şi, fără a-şi mai scoate geaca, alese coletul galben pentru a-l deschide.

— Ai grijă! mai apucă s-o avertizeze un operator înainte ca o puternică explozie să zguduie pereţii.

La o secundă după deflagraţie, realizatoarea de emisiuni Jessica Dodds se prăbuşi pe mochetă, corpul ei răsucindu-se grotesc cu faţa în sus şi cu mâinile zdrobite răstignite de-o parte şi de alta a corpului.

După ce fumul se împrăştie puţin, din ceea ce fusese bustul ei nu se mai putea distinge decât un amestec scabros de oase, sânge, grăsime şi piele. Faţa, de asemenea, era de nerecunoscut.

— Ajutor! se auzi vocea operatorului, care se ţinea cu mâna de un ochi din care gâlgâia sângele.

Lichidul vital organismului i se scurgea printre degete, înspăimântându-l şi mai tare pe bietul om.

— Să cheme cineva o ambulanţă! urlă el, cu spectrul morţii în faţa ochilor minţii.

Redactorul-şef adjunct se năpustim studio şi rămase îngrozit în uşă, repetând cu aceeaşi disperare ca şi subordonatul său:

— Să cheme cineva o ambulanţă!

*

Paramedicii sosiră cu puţin timp înaintea echipei de criminalişti conduse de „Specialist”, dar nu reuşiră să acorde primul ajutor decât operatorului, transportându-l de urgenţă la cel mai apropiat spital. Pentru Jessica Dodds era suficientă maşina morgii…

Cu genţilor lor voluminoase în mâini, oamenii legistului Harrison se îndreptară fără grabă spre locul tragediei, întâlnind targa pe care gemea operatorul.

— La ce etaj? întrebă Butch.

— La ultimul, îi răspunse un bărbat de culoare, îmbrăcat într-un costum de pânză vernil. Aveţi un cadavru acolo.

— Alte victime?

— Doar două, din fericire, mai răspunse respectivul, îndepărtându-se apoi în fugă.

Pentru a trece de bariera făcută de poliţişti, Eric şi Jane se folosiră de legitimaţiile lor autentice.

— Ei sunt cu noi! arătă detectivul spre Goldblum şi fotoreporterul acestuia, făcându-le loc să treacă înainte.

Când coborâră din lift, se văzură nevoiţi să îndeplinească aceleaşi formalităţi pentru a depăşi un alt cordon de oameni ai legii, chemaţi să asigure ordinea la locul asasinatului. Apoi traversară o încăpere lungă, cu birouri de o parte şi de alta, după care dădură cu ochii de Butch.

— Ce-avem aici? întrebă Jane pe un ton profesional, fără nicio inflexiune a vocii.

— Cadavrul tinerei de culoare Jessica Dodds, răspunse legistul.

— Realizatoare de emisiuni, completă locotenentul Brian Frederiks, în timp ce căuta schije ale bombei artizanale în pereţii şi mobilierul studioului de emisie.

Fotograful adus de Goldblum se alătură angajatului poliţiei şi începu să-şi exercite profesia, în vreme ce ziaristul se interesă:

— Există martori în viaţă, în afară de operatorul transportat la spital?

— Da, redactorul-şef adjunct aici de faţă, răspunse locotenentul, neştiind cu cine are de-a face.

— Butch, asasinul prin poştă a lovit din nou? vru să ştie Eric.

— Este semnătura lui, fără îndoială. De data asta nu cred că îţi voi putea da mai multe amănunte după necropsie, prietene. Din moment ce cunoşti faptul că arma crimei, ca să-i spun aşa, a venit prin poştă ştim noi de la cine! nu văd ce altceva ţi-aş mai putea spune.

— Cu alte cuvinte, ne laşi cu ochii-n ceaţă, doctore. Oricum, tu n-ai nicio vină...

CAPITOLUL XVII

„Astăzi dimineaţa, în jurul orei locale 10.00, o a doua bombă artizanală a explodat la postul de radio KCMJ, omorând-o pe realizatoarea de emisiuni Jessica Dodds şi rănindu-l grav la cap pe unul dintre operatori”, auzi Rahman El-Aşari vocea prezentatorului CNN, care-l scoase din amorţeală.

Deveni dintr-o dată mai atent şi nu-şi putu reţine un zâmbet de mulţumire care-i însenină chipul.

Aşadar, nici de această dată nu am dat greş, se gândi el, frecându-şi mâinile bucuros. Ţara şi conducătorii mei au toate motivele să se mândrească cu mine, fie lăudat numele lui Allah cel milostiv, îndurat!

Bărbatul îşi turnă încă o cafea din cana filtrului şi îşi consultă ceasul.

Tavad dormise o vreme, aşa că putea s-o trezească acum pentru a-i împărtăşi motivele bunei sale dispoziţii. În plus, trebuia să pună la punct detaliile noii lovituri pe care avea s-o dea americanilor.

Arabul se gândea la o acţiune de mai mare anvergură, care să-i îngrozească pe toţi.

Următoarea bombă va exploda într-un loc public, îşi zise Rahman. Numărul victimelor va înspăimânta autorităţile şi mai mult. Numai de mi s-ar aproba noul plan de la Bagdad…

Cu această speranţă în suflet, teroristul se aşeză la biroul său de lucru, începând să facă tot felul de schiţe. Consultă câteva hărţi, numeroase pliante şi îşi luă notiţe.

În cele din urmă, se hotărî pentru aeroportul Compton şi compuse o mică scrisoare de informare, destinată şefilor săi de la centru. Fără aprobarea lor nu putea mişca niciun deget, iar confirmarea urma să o primească la interval de o oră de la transmisia lui prin Internet.

Nici nu închisese bine computerul când Tavad, care se trezise, veni lângă el, punându-i o mână pe umăr.

— Ai lucrat în tot acest timp?

— Da, şi am urmărit ştirile la televizor. Bomba şi-a atins ţinta şi de astă dată, iar într-o oră de aici înainte aştept confirmarea pentru noua noastră acţiune. Ce zici? o întrebă el mândru. M-am descurcat destul de bine, nu-i aşa?

— Zic că eşti un fiu de nădejde al Islamului. Felicitări! adăugă fata, aplecându-se asupra lui şi sărutându-l pe ceafă. Apoi gura ei îşi croi drum spre urechea lui, iar limba îi pătrunse cercetătoare şi jucăuşă în locul aceia strâmt.

În clipa în care el se răsuci, prinzând-o de fese, Tavad simţi că i se înmuiau picioarele şi îşi dădu drumul să alunece pe covor, trăgându-l deasupra ei. Dorea greutatea acestui bărbat mândru peste ea, se voia strivită, supusă şi satisfăcută în cele din urmă. Îşi depărtă picioarele şi îşi îndoi puţin genunchii pentru a-i face loc „soţului" său, după care începu să zvâcnească ritmic din şolduri ca să trezească patima din el.

Sexul lui întărit o împungea prin haine, iar fata prinse a se freca din ce în ce mai tare de el.

— Ia-mă, iubitule, şi du-mă unde vrei tu! zise ea, la un pas de extaz.

La urma urmei, de ce nu? îşi zise Rahman. Până la transmisia pe care o aştept mai e aproape o oră încheiată, iar eu trebuie să rămân treaz. Şi-apoi, chiar o doresc pe fata asta…

*

— Bună dimineaţa, Jane! Mă gândeam să trec şi astăzi să te iau.

— Ce-i cu tine de te comporţi atât de elegant în ultima vreme? Îmi faci cumva curte?

— Să zicem… răspunse Eric evaziv. Te deranjează?

— Lasă prostiile şi spune-mi de ce m-ai sunat! Ştii bine că între noi nu pot exista decât relaţii de parteneriat.

— Mă gândeam să dăm o raită pe la spital ca să vedem ce face operatorul de la KCMJ care a scăpat cu viaţă. Poate aflăm noutăţi de la el.

— Mergem, dar să nu-ţi pui mare bază în asta! Eu nu cred că ne poate fi de vreun folos. În cât timp ajungi la mine?

— Cred că într-un sfert de oră. Cobori?

Aşa cum anticipaseră, victima rămasă în viaţă nu le putu furniza niciun indiciu folositor anchetei. Detectivii nu insistară cu întrebări, deoarece omul îşi pierduse un ochi şi era din cale-afară de afectat de această întâmplare. Doctorii fuseseră foarte exacţi când le comunicaseră diagnosticul, încredinţându-i că pacientul va fi externat în maximum o săptămână de zile.

— Până atunci cine ştie câţi oameni vor mai sări în aer! cobi Jane în timp ce se îndepărtau. Şi-acum ce facem? continuă ea.

— Mergem la redacţie şi aşteptăm ca proştii... Apropo, până când scot eu maşina din parcarea spitalului, cumpără „L.A. Times" ca să vedem ce-a mai scris Goldblum sub semnătura noastră.

— Ai dreptate. Dacă găsim şi noi vreo bombiţă pe birou, măcar să ştim de la ce ni se trage…

Peste aproximativ cinci minute, poliţista se urcă în Fordul Scorpio alături de partenerul ei, fără a se opri din citirea reportajului despre atentatul de la Radio Tower. Eric nu o întrebă nimic, văzându-şi liniştit de şofat. În cele din urmă, ea termină articolul şi zise:

— Mi se pare că materialul a fost scris cât se poate de obiectiv. Goldblum s-a rezumat doar la a prezenta faptele, fără a se lansa în comentarii şi aprecieri de ordin patriotic.

— Asta înseamnă că a înţeles importanţa acoperirii noastre de jurnalişti. Nu mă aşteptam…

— Nici eu, sinceră să fiu!

— Poate că teroristul ne va contacta din nou dacă îşi va da şi el seama de acest lucru.

— Sau poate că, între timp, dăm noi peste el.

— Ce vrei să spui, Jane? Ai cumva vreun as în mânecă despre care eu nu ştiu?

— Cunoaştem figura arăboaicei cu a cărei maşină ne-am plimbat, nu? Ce-ar fi să facem o vizită la Serviciul Emigrări? Poate că n-a intrat ilegal în Statele Unite.

— Bine, dar în fişierele lor sunt zeci de mii de dosare!

— Nu trebuie să-i suspectăm pe toţi emigranţii intraţi legal în ţara noastră, ci doar pe cei proveniţi din ţările arabe.

— Da? Atunci sunt mai liniştit. Vom inspecta doar mutrele celor veniţi dintr-un continent, nu din cinci…

— Deci, mâine ne ocupăm de chestia asta, Eric?

— Da, după ce-l punem în temă pe Peter cu această operaţiune.

— Dar de când te-a apucat o aşa de mare grijă faţă de gazda noastră de la ziar? Te-a impresionat cumva faptul că reportajul scris pe prima pagină a gazetei de astăzi, sub semnăturile noastre, a fost elegant întocmit?

— Nu. De fapt, mă gândeam să ne pună în temă dacă ne caută cineva. Trebuie să recunoşti şi tu că, deocamdată, n-avem niciun motiv să-i fim ostili.

— Asta cam aşa e, fu de acord Jane după o clipă de gândire. Atunci să-l anunţăm!

*

— Dacă este nevoie, putem să-i telefonăm chiar acum directorului D.P.L.A., Larry Tillman, sau chiar ministrului de interne, se enervă Jane văzându-l pe comandantul Serviciului Emigrări că se cam codea să le permită accesarea băncii lor de date.

— V-am spus doar! încercă şi Eric să-l convingă pe acei birocrat convins, care nu mai avea mult până la pensie. Ne uităm la nişte poze şi-atât. Nu listăm nimic, nu copiem, ce naiba! Doar emigranţii arabi nu sunt nişte agenţi secreţi ai C.I.A., al căror anonimat trebuie păstrat cu străşnicie!

— În principiu, aveţi dreptate şi sunt convins că aveţi cele mai bune intenţii, o lăsă comandantul mai moale, însă ceea ce mă deranjează pe mine este faptul că sunt pus în situaţia de a încălca un regulament.

— Atunci să zicem că dăm o probă de angajare, zise poliţista. Aşa, nimeni nu va avea ce să vă reproşeze.

În cele din urmă, bătrânul se lăsă convins şi detectivii se instalară comod în faţa unui computer de mare putere. Ba chiar fură serviţi şi cu câte o cafea care împrăştia o aromă seducătoare. Când rămaseră singuri, deşi erau convinşi că o privire atentă îi ţinea în permanenţă sub observaţie, Jane întrebă:

— Cu ce ţară începem?

— Cu Irakul, bineînţeles. În momentul actual, cu excepţia palestinienilor, a libanezilor şi a iranienilor, irakienii sunt cei mai înverşunaţi duşmani ai noştri.

Abia după două ore de concentrare poliţiştii găsiră ceea ce căutau. Tânăra făptură care le zâmbea de pe ecranul monitorului era chiar fata pe care o căutau. Aceasta se numea Rukeia Malik şi îşi avea domiciliul pe Oliver Street la numărul 19, ap. 21, în sudul Los Angeles-ului.

— Ce facem, Jane?

— Mergem s-o căutăm.

— Crezi că e cazul să cerem întăriri?

— Ca să ne facem de râs în caz că, aşa cum ar fi de aşteptat, femeia şi-a dat un nume fals? Nici pomeneală! Ne ducem şi gata. Pe urmă mai vedem noi…

Lucrurile se petrecură exact aşa cum anticipase poliţista. La adresa menţionată, în fişierele Serviciului Emigrări se afla o familie cu trei copii mici, iar mama nu semăna nici pe departe cu arăboaica lor. Dezumflaţi de-a binelea, detectivii se îndreptau spre redacţia „L.A. Times” fără nicio tragere de inimă.

— Ne-am pierdut timpul de pomană, vorbi Eric într-un târziu, doar aşa, ca să zică ceva.

— Nu numai atât. Acum am dat şi alarma în comunitatea arăbească. Sunt în stare să pun pariu că teroristul va afla în cel mai scurt timp de vizita noastră.

— Şi asta e bine sau rău?

— Eu ştiu?! Cred că şi nişte ziarişti ca noi, bine intenţionaţi, ar fi procedat la fel. Ar fi încercat să-l găsească pe cel cu care n-au putut stabili un contact, şi asta nu din vina lor. Poate că tot răul va fi spre bine.

— Să sperăm că ai dreptate, spuse bărbatul fără niciun entuziasm şi opri automobilul în parcarea cotidianului de mare tiraj.

CAPITOLUL XVIII

Planul pus la cale de Rahman mi se pare cât se poate de bun! îşi spuse Tavad Zubair în clipa în care păşi în incinta aeroportului Compton.

Deşi anotimpul călduros trecuse, soarele dimineţii încă avea putere asupra Californiei.

Arăboaica era destul de relaxată. Având asupra ei doar o geantă de voiaj, peste care îşi aruncase neglijent pardesiul, se îndreptă agale spre prima poartă de acces.

Rahman îi explicase absolut tot ce trebuia să facă şi nu avea nicio neclaritate în acest sens.

Altceva o deranja pe ea şi anume faptul că jurnaliştii încercaseră să-i dea de urmă. Bagdadul îl informase pe „soţul" ei despre acest lucru, deci nu exista nicio urmă de îndoială privitor la intenţiile ziariştilor.

Din două, una, îşi spuse fata. Ori voi fi chemată în ţară ori voi fi suprimată, dacă aşa stau lucrurile.

Totuşi, poate că mai am o şansă de a supravieţui. Altfel, conducătorii noştri n-ar fi insistat ca ziariştii să fie prezenţi la aeroport în momentul exploziei, pentru a vedea avionul de Berna în flăcări imediat după decolare!

— Destinaţia?

Întrebarea ofiţerului de frontieră o trezi la realitate pe Tavad.

— Elveţia, răspunse ea fără să tresară, după care paşaportul îi fu returnat şi i se permise accesul mai departe.

Tot ce avea de făcut era să-şi depună bagajul printre ultimii, apoi să intre în toaleta femeilor, întârziind acolo până în clipa în care toţi pasagerii se vor fi îmbarcat. După aceea putea părăsi aeroportul nestingherită, fără să dea de bănuit nimănui.

Cursa urma să decoleze la ora 9.15 a.m., iar încărcătura ucigaşă din bagajul ei era programată să explodeze la trei minute după aceea.

*

— Aţi primit un nou plic de la drăguţul vostru de terorist, îi întâmpină Peter Goldblum pe detectivi în clipa în care aceştia îşi făcură apariţia în birou.

— Dacă ştii de la cine e, înseamnă că l-ai deschis, nu-i aşa? îl întrebă Jane Heron cu o uşoară ironie în glas şi destul de furioasă.

— Exact. V-am spus că m-am săturat de minciunile voastre şi că nu sunt de acord să fiu dat deoparte ca un copil!

Eric intui că o nouă ceartă se prefigura la orizont şi interveni pentru a aplana discuţia:

— Lasă asta acum, colega! Mai bine spune-ne despre ce este vorba!

— În scrisoarea pe care aţi primit-o sunteţi somaţi să vă prezentaţi la aeroportul Compton în această dimineaţă, la ora 9.00. Se pare că va avea loc un eveniment important, care mă priveşte şi pe mine. Cred că bănuiţi despre ce este vorba!

— Din păcate, zise Jane. Ce facem, Eric? Alertăm întreg departamentul şi trupele speciale SWAT?

— Da' dacă nu se întâmplă nimic? Ne facem de râs? Ne facem!...

— Până acum, teroristul nu ne-a dat niciun motiv să-l credem un farsor. Eşti de acord?

— Sunt. Hai mai bine să-l sunăm pe West. O asemenea decizie e de competenţa lui, nu a noastră.

— Mai mult ca sigur că vrei să vorbesc eu cu el, zise poliţista mai mult pentru sine, apropiindu-se de una dintre ferestre şi scoţându-şi telemobilul din buzunarul gecii de piele cu care era îmbrăcată.

Rămaşi oarecum singuri, bărbaţii începură să vorbească în şoaptă între ei.

— Cât timp mai avem? întrebă detectivul, cu ochii la scrisoarea pe care i-o înmânase Peter.

— Circa 45 de minute.

— Sper că vii şi tu cu noi, nu-i aşa?

— Mai întrebi? se miră sincer Goldblum de vorbele „chiriaşului" său.

— Atunci ar fi bine să-ţi pregăteşti un fotoreporter pentru această deplasare.

— Nu-ţi face griji! Am deja trei gata de plecare. Se află într-o maşină cu motorul pornit şi au asupra lor întreg arsenalul de aparate şi teleobiective. Ne vor urmări, poţi fi sigur de asta!

Între timp, Jane terminase convorbirea telefonică şi se apropie de ei.

— Căpitanul a spus să lăsăm totul în grija lui şi să ne vedem în continuare de treburile noastre. Părea foarte excitat de ultima scrisoare primită de noi.

— Altceva a mai spus?

— Nu. Vorbea destul de codificat. Cred că avea un control pe cap sau ceva asemănător.

Într-adevăr, maşina fotografilor îi urmări pe întreg traseul până la aeroport, unde ajunseră la 9.00 fără câteva minute. În interval de o jumătate de oră aveau să decoleze nu mai puţin de 12 avioane pe cele mai diverse rute.

— Ce facem? întrebă detectivul descumpănit.

— Eu zic să ne despărţim, fu de părere Jane. Dacă vreunul dintre noi observă ceva, îi anunţă de urgenţă pe ceilalţi. De acord?

Şi cum nimeni nu avu vreo obiecţie, cei trei se îndreptară în direcţii diferite.

Poliţiştii priviră atenţi împrejur în căutarea trupelor speciale SWAT, însă nu descoperiră niciun fel de indiciu că acestea şi-ar fi făcut apariţia pe aeroport.

Când vocea crainicei anunţă că în scurt timp avea să decoleze avionul pe ruta Los Angeles, Berna, Elveţia, mobilul lui Eric începu să sune strident. Poliţistul răspunse, apoi ascultă. O voce masculină, guturală, îi spuse doar atât:

— Fii atent la cursa de Berna!

Apoi legătura se întrerupse brusc. Detectivul înţelese imediat despre ce era vorba. Se îndreptă cu paşi mari spre poarta de intrare a pasagerilor în aeronavă şi îi telefonă din mers partenerei lui.

— Vino la cursa de Berna, la poarta nr. 4! Anunţă-l şi pe Goldblum!

După numai cinci minute, întreaga echipă de aşa-zişi gazetari se reunea, privind cu sufletul la gură cum avionul rula cu viteză înainte de a se înălţa în văzduh. Nu mai era chip să fie oprit.

După ce dispăru la orizont, primul care se dezmetici fu ziaristul cel veritabil.

— N-ar trebui să alertăm securitatea aeroportului şi turnul de control?

— Ba cred că da. Să mergem!

— Eu mai rămân pe aici, zise Jane, care avu o presimţire.

Bărbaţii se îndepărtară, ajungând în cele din urmă să alerge spre nişte uşi deasupra cărora seria cu majuscule: ACCESUL INTERZIS PASAGERILOR Şi PERSOANELOR NEAUTORIZATE!

— Dacă nu ne mai găsim, ne întâlnim la Monica's! îi strigă Eric lui Jane în timp ce se îndepărta.

Încercând să se comporte cât mai natural, poliţista se plimbă de colo-colo în timp ce observa cu atenţie persoanele din imediata ei apropiere. Când ajunse în dreptul toaletei, i se păru că zăreşte o figură cunoscută. Tânăra respectivă îşi feri privirea şi făcu cale întoarsă, intrând de unde tocmai ieşise.

Că doar n-o avea diaree! îşi zise Jane luându-se după ea.

N-o recunoscuse pe arăboaică de prima dată, însă comportamentul acesteia îi dăduse de bănuit, aşa că se luă după ea din instinct.

Panicată, Tavad intrase din nou într-una dintre cabine, astfel încât Jane nu văzu pe nimeni la toaletă.

Doar nu s-a evaporat, pur şi simplu! se gândi ea.

Pentru a se încuraja, îşi pipăi pistolul şi dădu drumul la un robinet, în ideea de a înşela aparenţele. Peste două minute, însă, îşi pierdu răbdarea şi rosti cu voce tare:

— Ştiu că eşti înăuntru, aşa că ai face bine să te arăţi! Joaca asta n-are niciun rost şi îţi promit că n-am să te mănânc!

Spre surprinderea ei, Tavad îşi făcu apariţia dintr-o cabină cu un cuţit în mână, gata de atac.

Dar Jane era pregătită, ştiind cu cine avea de-a face.

— Stai să vorbim! îi zise poliţista mimând teama şi aducându-şi aminte la timp de acoperirea sub care lucra în ultima vreme. Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Dar aceste vorbe şi gânduri frumoase nu fură de natură să o satisfacă pe arăboaică. Tânăra se năpusti ca o leoaică spre Jane,

luând-o prin surprindere şi aplicându-i un pumn în obrazul drept. Urmă o lovitură de picior în stomac, la fel de bine plasată, care o făcu pe poliţistă să se îndoaie de durere.

Apropierea ameninţătoare a lui Tavad o enervă la culme pe Jane. Şi cum aceasta din urmă n-avea de gând să se lase înjunghiată, fu cât pe ce să-şi scoată pistolul. Noroc că îşi reveni la timp, lovind-o pe agresoare cu latul piciorului în zona rotulei. Impactul o făcu pe arăboaică să îngenuncheze cu un icnet de durere şi să se sprijine cu mâna stângă de gresia pardoselii. Cu toate acestea, ea nu dădu drumul cuţitului, ţinându-l în continuare îndreptat spre aşa-zisa ziaristă.

Pentru mai multă siguranţă şi pentru a-şi asigura un avantaj, Jane făcu o eschivă şi o mai lovi o dată cu latul palmei în rinichi, după care zise:

— Opreşte-te! N-ai niciun motiv să te baţi cu mine. Mă aflu aici deoarece amicul tău l-a sunat pe amicul meu şi ne-a anunţat să fim prezenţi la aeroport. Dar probabil că ştii asta. Nu putea să nu-ţi comunice!

Destul de dezorientată, arăboaica se redresă fulgerător şi încercă să lovească iarăşi cu cuţitul, însă ţinta sa se feri la timp.

— Potoleşte-te, altfel voi fi nevoită să răspund provocărilor tale şi nu te văd prea bine! Ţi-am spus că nu vreau să-ţi fac niciun rău, aşa că nu mă obliga la asta!

În acel moment tânăra renunţă la atacurile sale, însă rămase în gardă.

— Ce vrei de la mine?

— Să te întreb de ce n-a avut loc întâlnirea. Ştii foarte bine la ce mă refer.

— Pentru că aţi adus poliţia cu voi sau F.B.I.-ul sau cine or fi fost ei, vorbi în sfârşit Tavad.

— Nu-i adevărat! N-am spus nimănui absolut nimic, zise poliţista cu destul de multă sinceritate pentru a fi crezută. Te-am căutat peste tot ca să-ţi spun că noi n-am avut nicio vină. Poate că voi eraţi cei urmăriţi.

— Asta e imposibil! Dar am să comunic mai departe ceea ce susţii. Dacă va fi nevoie, vă vom contacta noi, adăugă ea ieşind în

grabă de la toaleta femeilor.

Pentru a nu-i da şi alte motive de îngrijorare, Jane mai zăbovi două minute, după care părăsi şi ea toaleta.

Peste aproape zece minute se reîntâlni cu Eric şi îi povesti în câteva cuvinte peripeţiile prin care trecuse, după care îl întrebă:

— Tu ce-ai făcut?

— Am anunţat echipajul că este foarte probabil ca în aeronavă să se găsească o bombă, astfel că s-a hotărât ca avionul să aterizeze de urgenţă la San Bernadino pentru un control amănunţit.

— Numai de nu s-ar petrece o catastrofă!

— În mod normal, dacă ar fi fost vorba despre aşa ceva, s-ar fi întâmplat până acum. Altfel de ce ne-ar fi pus teroristul să fim prezenţi la aeroport?

— S-ar putea să ai dreptate.

— Cu toate astea, nu-mi vine să cred că ne-a tras o cacealma. Nu e genul lui şi la ce i-ar folosi?

— Aici sunt total de acord cu tine! întrebarea e ce facem de-acum încolo?

— Aşteptăm. Poate că musulmanul ne contactează telefonic şi stabilim o nouă întâlnire cu el.

CAPITOLUL XIX

— Cum de te-a recunoscut? o întrebă Rahman furios, repezindu-se la ea ca s-o lovească.

Speriată, Tavad Zubair făcu doi paşi înapoi, după care răspunse cu voce schimbată:

— M-a văzut în clipa în care am părăsit toaleta, imediat după ce aeronava a decolat. N-a fost vina mea. Probabil că aşa a vrut Allah să se întâmple! Eu am respectat întocmai instrucţiunile tale, aşa că n-ai de ce să mă acuzi. Doar tu i-ai chemat pe ziarişti la aeroport, nu-i aşa?

— Ai dreptate! Dar cum se face că avionul n-a explodat?

— N-am nici cea mai mică idee…

— Ai lovit cumva bagajul, astfel încât să se fi dereglat ceasul care trebuia să declanşeze bomba?

— Eu, nu! Poate că au făcut-o hamalii care au încărcat bagajele în cală. Mai ştii!

— E posibil. Totuşi, indiferent care ar fi explicaţia reală a acestui eşec, şefilor noştri nu le va plăcea acest lucru. Ne putem aştepta la anumite sancţiuni din partea lor. Cred că-ţi dai seama de asta!

— Bineînţeles, şi sunt gata să suport orice consecinţe, însă, din câte ştiu eu, este pentru prima oară când dai greş, nu-i aşa? I se putea întâmpla oricui.

— Lasă asta! Mai bine zi-mi ce-ai vorbit cu ziarista!

— Zicea că ei n-au nicio vină că întâlnirea voastră n-a avut loc. Era destul de convingătoare, dacă vrei să afli părerea mea.

— Atunci cine să fi fost tipii care v-au urmărit? Doar i-am văzut destul de bine.

— Poate erau de la Serviciul de emigrări…

— … Sau de la F.B.I., dacă nu chiar de la C.I.A!

— Întrebarea e ce facem de-acum înainte?

— O să mă gândesc la asta. Să văd ce zice şi Bagdadul…

*

Imediat după ce detectivul Eric Black întrerupse legătura telefonică cu căpitanul West, partenera lui îşi făcu apariţia în cafeneaua Monica’s unde hotărâseră să se întâlnească.

— Acum o oră era cât pe ce să mă transform într-un îngeraş! Arăboaica, pe care amândoi am avut ocazia s-o cunoaştem, a încercat să mă înjunghie în toaleta femeilor.

Şi Jane începu să povestească întreaga ei păţanie.

— Mă bucur că ai scăpat nevătămată, draga mea! zise Eric cu sinceritate. Vrei ceva tare de băut?

— Nu cred că mi-ar strica. Voi ce-aţi făcut?

Înainte de a răspunde, detectivul îi făcu un semn cu două degete patronului Jimmy H., care înţelese imediat ce i se cerea şi îi aduse nou venitei un whisky sec.

— După ce m-am asigurat că avionul va ateriza la San Bernadino, am mai zăbovit puţin şi am venit încoace.

— Şi Goldblum?

— S-a dus la redacţie, împreună cu întreaga lui echipă de fotoreporteri.

— N-a zis nimic?

— Era cam bosumflat pentru că nu se întâmplase nimic.

— Ticălosul! Ar fi vrut ca oamenii să moară nevinovaţi, numai să aibă el ce scrie la gazetă a doua zi.

În concluzie, n-a murit nimeni, da?

— Chiar adineauri am primit informaţia că aeronava a aterizat cu bine la San Bernadino, iar pasagerii au fost coborâţi în deplină siguranţă. Căpitanul West tocmai mi-a confirmat că s-a găsit în cală un bagaj în care era amplasată o bombă pe bază de plastic. De astă dată, explozia urma să fie declanşată de un dispozitiv cu ceas, dar acesta din fericire s-a blocat.

— Cui aparţinea bagajul?

— Pasagerei Rukeia Malik, care însă nu s-a mai îmbarcat.

— Normal, din moment ce arăboaica avea treabă la toaletă, glumi Jane, recunoscând pseudonimul acesteia. Şi-acum ce facem?

— Aşteptăm, Suntem la fel de dezorientaţi ca la început.

În clipa aceea, telemobilul poliţistei începu să sune. Era Peter Goldblum, care ajunsese la redacţie.

— Aţi mai aflat ceva? o întrebă ziaristul.

— Da. Avionul a aterizat cu bine şi, într-adevăr, în cala de bagaje s-a descoperit o bombă. A fost dezamorsată de genişti.

— Bine, am să scriu despre astă tot în numele vostru. Unde sunteţi?

— Într-o cafenea.

— Ar fi bine să vă prezentaţi de urgenţă la redacţie. Aţi primit o nouă scrisorică de la omul vostru.

— Are vreo bucăţică de plastic în ea? încercă Jane să fie spirituală.

— Asta rămâne să constataţi pe propria piele, îi făcu jocul Peter, după care întrerupse legătura telefonică.

Poliţista dădu paharul peste cap, puse pe masă o bancnotă de 10$ şi se ridică.

— Să mergem! Ne aşteaptă o nouă corespondenţă la redacţie. Planul nostru de a stabili un nou contact cu ei a dat roade. La ce te gândeşti? îl întrebă ea pe Eric, uşor nemulţumită că acesta nu-i împărtăşea entuziasmul, ci stătea cu privirea aţintită în gol.

— Nu-mi iese din cap o chestie. Oare cine ne-a urmărit în ziua în care trebuia să stabilim un prim contact cu teroristul? Şi cum de-au aflat respectivii despre întâlnire? Nu sunt mulţi cei care ştiau de ea.

— Aşa e! Nici eu n-am vreun răspuns la aceste întrebări.

*

Pentru Rahman El-Aşari era foarte clar ce avea de făcut în continuare şi, oricum, nu era el omul care să se dea bătut cu una, cu două. Noile instrucţiuni primite de la Bagdad erau cât se poate de concise. Drept urmare, copie noul mesaj ce trebuia publicat a doua zi şi se duse chiar el la sediul redacţiei cotidianului de mare tiraj „L.A. Times”. Urma să caute un puşti prin împrejurimi, care să ducă plicul destinat celor doi jurnalişti.

Şefii îi ordonaseră să încerce stabilirea unui nou contact cu ei, iar mai târziu să-şi elimine „soţia”, care se compromisese prea tare pentru a mai fi lăsată în viaţă.

Poate că ziariştii sunt de bună credinţă! îşi zise Rahman în timp ce se afla la volanul maşinii sale, în drum spre obiectiv. N-ar fi exclus să fi fost urmăriţi la rândul lor, căci nu-mi vine să cred că eu

sunt cel care a avut o „codiţă”! Doar mi-am luat atâtea măsuri de precauţie… Dacă n-aş fi fost atât de prudent, de mult m-ar fi prins.

CAPITOLUL XX

Detectivii ajunseră la redacţia ziarului mai repede decât s-ar fi aşteptat. Asta nu pentru că traficul rutier ar fi fost lejer la acea oră, ci datorită norocului.

Intrată în biroul în care-şi desfăşura aşa-zisa activitate jurnalistică, Jane Heron se trezi cu Peter lângă ea.

— Te rog să constaţi şi să apreciezi faptul că plicul ce vă este adresat nu a fost violat, zise acesta cu uşoară ironie în glas. Acum pot să-l deschid? Mor de curiozitate!

— N-ai decât!

Eric îşi trase un scaun mai aproape de biroul partenerei lui şi aşteptă încordat ca redactorul să citească.

Acesta începu imediat:

Conducătorii voştri sunt datori faţă de poporul irakian pentru oamenii pe care i-au omorât şi pentru pagubele provocate ţării. Dar în loc ca naţiunea noastră să fie despăgubită aşa cum se cuvine, Washington-ul ne-a impus un embargou injust, pentru a ne înfometa şi pentru a ne distruge economia.

„Puşi în faţa acestor tragedii, suntem nevoiţi să luptăm cu mijloacele care ne stau la îndemână însă, din păcate, nu vor plăti cei care au ordonat atacul împotriva Irakului, ci poporul american. În această nedorită situaţie nu aveţi decât o singură variantă pentru a ne determina să punem capăt atacurilor teroriste: forţaţi-vă conducătorii să elibereze din detenţie 100 de luptători islamişti pentru libertate şi să ridice embargoul inuman în umbra căruia se încearcă ştergerea noastră de pe suprafaţa pământului! Vă avertizăm că la următorul atentat îşi vor pierde viaţa mult mai multe fiinţe ca până acum şi toată America va fi înlăcrimată!”

— Ce părere aveţi? îi întrebă ziaristul când termină de citit.

— Că tipul sau şefii lui care trag sforile de la Bagdad sunt complet nebuni! răspunse Jane. Şi mai cred că se vor ţine de cuvânt, având în vedere tentativa nereuşită de astăzi.

— Sunt de aceeaşi părere, întări Eric spusele ei.

— Bine, atunci, până când veţi pune voi ţara la cale, eu voi concepe un articol adecvat care să însoţească acest ultim mesaj. Dar iată că există şi o continuare! exclamă Goldblum întorcând pagina imprimată pe computer.

— Ce zice?

„Pentru că s-ar putea să nu fiţi voi cei vinovaţi de ratarea întâlnirii noastre anterioare, m-am decis să vă mai acord o şansă. Să fiţi prezenţi mâine, la ora 8.30 a.m., în faţa imobilului de pe Hill Street nr. 189. Acolo există un telefon la care vă voi căuta. Cred că e inutil să vă mai previn că nu trebuie să afle nimeni despre această întâlnire!”

— Dacă omul nostru insistă să ia legătura cu noi, înseamnă că ordinele sale sunt destul de clare în acest sens, nu crezi, Eric?

— Nu te contrazic, însă nu înţeleg de ce vrea atât de mult să stabilească un contact cu ziarul!

Ce are în minte?

— Sunt sigură că asta nu o vom afla decât atunci când îl vom prinde şi îl vom strânge puţin cu uşa.

— Ai dreptate!

Detectivii îşi continuară discuţia în aceeaşi notă, formulând supoziţii peste supoziţii, care mai de care mai fanteziste. În tot acest timp, redactorul mâzgălea de zor o foaie de hârtie.

După circa un sfert de oră, Goldblum ridică receptorul telefonului de pe biroul lui şi îi ceru secretarei trei cafele amare. Apoi, în clipa în care femeia îşi făcu apariţia cu tava pe care o ducea ca pe un trofeu câştigat cu sudoarea frunţii, Peter se ridică de pe scaun.

— Mulţumesc pentru efort! i se adresă el secretarei încercând să fie politicos, după care le spuse celor doi „colegi”: Am terminat schiţa articolului. Vreţi să vi-l citesc?

— Dacă tot va apărea sub semnăturile noastre, chiar te-am ruga! replică Jane, caustică.

Fără alte comentarii, Goldblum începu:

„Chiar dacă autorităţile ne-au asigurat că situaţia privind ultimele atacuri teroriste se află sub control, noi suntem în măsură să credem cu totul altceva. Teroriştii îşi văd în continuare nestingheriţi de

acţiunile lor criminale, de pe urma cărora, în curând, o mulţime de familii de americani urmează să sufere.”

— Zeci, sute, sau Doamne fereşte! chiar mai multe.

„Ieri, în cursa aeriană regulată Los Angeles Berna, Elveţia, a fost amplasată o bombă pe bază de plastic care, din fericire, nu a explodat. După o sperietură de proporţii, pasagerii au scăpat cu viaţă şi se află în siguranţă, datorită faptului că aeronava a aterizat de urgenţă pe un aeroport din San Bernadino, unde a fost dezamorsată bomba.

Confruntaţi cu acest gen de evenimente, suntem puşi în faţa nedoritei situaţii de a trage un serios semnal de alarmă pentru stoparea de urgenţă a crizei. Viaţa şi integritatea corporală a cetăţeanului american sunt mai presus de orice politică de stat sau internaţională, aşa că Washington-ul ar trebui să ţină cont de asta. Nu vrem să mai plătim tribut ignoranţei cu alte vieţi omeneşti! Nu vrem să mai moară oameni care, poate, nici măcar nu ştiu în ce zonă geografică trăiesc adoratorii lui Allah.

De aceea, cerem autorităţilor luarea unor decizii de urgenţă pentru rezolvarea acestei situaţii. Orice amânare ar duce la deznădejde, iar americanii nu sunt şi nici nu vor fi de acord vreodată să ofere un asemenea viitor incert copiilor lor!”

— Urmează semnăturile voastre deja consacrate, îşi încheie ziaristul lectura pe un ton optimist, sorbind din cafeaua care se răcise puţin, astfel că devenise tocmai bună de băut. Ce părere aveţi?

— Maestre, eşti de nota zece! îl gratulă detectivul, strângându-i mâna cu gravitate.

*

Având în faţă câte un generos pahar de whisky fără gheaţă, Jane Heron şi Eric Black aşteptau ca întunericul să se lase de-a binelea peste oraş pentru a se duce fiecare la casa lui după o zi de muncă.

În pofida acestui fapt, stăteau ca pe ace. Întâlnirea de a doua zi, mai mult decât să-i îngrijoreze, îi irita pe amândoi.

Prin intermediul sergentului Mann, îşi informaseră şeful direct în legătură cu ceea ce aveau să facă şi îi transmiseseră rugămintea de a nu mai vorbi cu nimeni despre planul lor.

La un moment dat, lui Eric i se aprinse becul.

— Jane, câţi oameni ştiu despre întâlnirea de mâine cu periculosul terorist?

— Noi doi, Peter, Mann, căpitanul Corky West şi, tot ce e posibil, directorul nostru, Larry Tillman.

— Adică în total şase persoane, plus teroristul şi arăboaica aceea care a încercat să te trimită în braţele lui Allah.

— Întocmai! Cred că sunt aceiaşi care au ştiut de prima noastră întâlnire.

— Şi dintre toţi tu pe cine ai bănui că nu şi-a ţinut gura?

— Sinceră să fiu, pe niciunul dintre aceştia, aprecie Jane după o clipă de gândire. Ce zici?

— Cred că ai dreptate.

— Dacă îi luăm pe rând, Peter n-are niciun interes să ne dea de gol, atâta vreme cât ştie că se bucură de exclusivitate în tot ce ţine de acest caz. Nu crezi?

— Ba da. Şi atunci?...

— Ia stai aşa! fu străfulgerată de un gând poliţista.

Dar nu-şi duse ideea până la capăt, scoţându-şi între timp celularul din buzunarul gecii şi formând numărul de telefon al şefului lor.

— Bună seara, domnule căpitan! Sper că nu v-aţi culcat devreme.

— Nu, răspunse acesta ursuz, după cum îi era firea. Spune, detectiv Heron, despre ce este vorba?

— Şefu', aş vrea să vă pun o întrebare.

— Te ascult!

— Înaintea primei noastre întâlniri cu teroristul, aţi mai vorbit cu cineva despre acest subiect, în afară de directorul Tillman?

— Absolut cu nimeni, răspunse West după ce se gândi două secunde. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că noi credem că avem de-a face cu o scurgere de informaţii, fie ea voită sau nu. Altminteri nu ne putem explica ce s-a întâmplat atunci.

Urmă aproape o jumătate de minut de tăcere, după care căpitanul zise în grabă:

— Închide telefonul şi aşteaptă, detectiv Heron! Am să te sun eu peste cinci sau zece minute.

Ceea ce Jane şi făcu, luând încă o gură din paharul său şi constatând că era mult mai dezorientată decât la începutul convorbirii.

— Crezi că e necesar să ştiu şi eu ceva? o întrebă Eric, plimbându-şi palma deschisă prin faţa ochilor ei pentru a constata dacă mai era trează şi conştientă.

— Oh, da, desigur! Am avut o bănuială şi i-am transmis-o şefului. Acum aştept confirmarea sau infirmarea ei pentru a mă linişti pe deplin.

— Vrei să spui că suspectezi pe careva dintre ai noştri?

— Cam aşa ceva. Dar sunt convinsă că nu a făcut-o intenţionat.

— La cine te referi? Să ştii că dacă nu-mi furnizezi mai multe amănunte, nu am să înţeleg o boabă. Nu poţi fi mai explicită?

Înainte ca poliţista să redeschidă gura, telemobilul ei începu să ţârâie strident.

— Nu ştiu dacă vă va plăcea ceea ce am să vă aduc la cunoştinţă, însă asta e situaţia.

Era căpitanul West care sunase, aşa cum promisese, în timp record.

— Vă ascult, şefu'! se rezumă Jane la o formulă protocolară.

— Directorul Tillman a ştiut despre prima voastră întâlnire.

— Şi?

— A vorbit telefonic cu directorul adjunct al F.B.I.-ului. Este foarte posibil ca acesta să-şi fi trimis agenţii să vă supravegheze din proprie iniţiativă.

— Rahat!

— Te rog să fii calmă!

— Bine, dar nu s-a gândit niciun moment că asta ar putea dăuna bunului mers al anchetei?

— Poate că da, însă nu i-a păsat.

— Şi nici de faptul că ne va pune vieţile în pericol? se burzului în continuare Jane.

— N-o lua şi tu acum chiar aşa de tragic!

— N-o iau! Ce dacă era să dau ortul popii…

— Uite ce e! De-acum înainte nu trebuie să vă mai temeţi că aţi putea fi desconspiraţi.

Directorul va ţine pentru el tot ce va afla, până la finalizarea anchetei. Deci, puteţi să fiţi liniştiţi.

— Mulţumim, şefu'! Şi mă bucur pentru asta!

— Adică, pentru ce?

— Pentru că încă suntem în viaţă ca să vă aducem mulţumiri…

CAPITOLUL XXI

Răstignit pe sofaua din living-room, Rahman El-Aşari privea în gol, gândindu-se cu oarecare părere de rău la Tavad, tânăra lui „soţie”.

De ce să nu fiu sincer, îşi spuse arabul, *îmi pare rău că sunt nevoit să renunţ la ea! E foarte drăguţă, iar serviciile şi devotamentul său sunt atât de speciale, încât e un adevărat păcat că trebuie să ne despărţim! Dar, ce să fac? Dacă şefii au hotărât că trebuie eliminată, nu mai e loc de nicio negociere.*

— Tavad, vino puţin aici! îi ordonă bărbatul, fără să-şi dea seama prea bine de ce o făcea.

— Da, dragul meu! De ce m-ai chemat? îl întrebă arăboaica supusă.

— Aşa, ca să mă mai uit puţin la tine.

Tânăra înţelese îndată despre ce este vorba sau crezu că înţelege şi trase draperiile ferestrelor pentru a mai estompa lumina zilei ce pătrundea prin geamuri. Apoi se apropie agale, provocatoare, de stăpânul ei, încercând să pară cât mai degajată.

— Doreşti ceva anume de la mine? Sunt gata să mă supun!

Rahman o privi cu mai multă atenţie aşa cum stătea în picioare în faţa lui şi anumite gânduri erotice începură să-i tulbure mintea în chip plăcut. O dorea parcă şi mai mult, în special acum când ştia că nu va mai avea parte de ea decât o zi sau două… Păcat.

— Poate că da, răspunse ei evaziv, lăsându-i ei iniţiativa.

Parcă citindu-i gândurile, Tavad îngenunche lângă sofa şi începu să-i mângâie părul, după care se descheie la bluza pe care o purta, scoţându-şi sânii la vedere, incitantă.

Fără o vorbă, bărbatul prinse a-i dezmierda cu pasiune, apoi a-i strânge în palme şi se arătă încântat de faptul că erau la fel de tari şi de catifelaţi cum îi ştia.

Pe nesimţite, fata îi desfăcu halatul, după care se ocupă de şliţul pantalonilor săi. În scurt timp, graţie unei abilităţi înnăscute pe care

o poseda, îl lăsă gol de la mijloc în jos şi prinse a-i masa „bogăţiile” cu profesionalism, aşa cum ştia că îi plăcea şi lui.

De la o clipă la alta Rahman se simţea din ce în ce mai excitat, ajungând repede în starea de a porni la atac. Totuşi, se mai lăsă alintat o vreme, se mai delectă cu sânii ei superbi, deosebit de plăcuţi la pipăit, şi abia în cele din urmă îşi vârî degetele în părul bogat, strângând pumnul şi trăgându-i capul spre el. Mai bine-zis, spre abdomenul lui, de unde fata îi putea admira în voie organele sexuale.

De fapt, Tavad înţelesese imediat ce i se cerea şi nu ezită nici măcar o fracţiune de secundă înainte de a se apuca de treabă.

El îi ridică fusta şi constată cu plăcere că „soţia” sa nu purta chiloţi. Îi mângâie încântat fesele tinere, admirându-le cu plăcere, în vreme ce recunoscu în sinea lui că alinta cea mai frumoasă crupă pe care a văzut-o vreodată. Dar limba şi buzele cărnoase ale arăboaicei, care îl „lucrau” cu o patimă nedisimulată, îl treziră din visare. Adora felaţia din cale-afară şi, cu siguranţă, priceperea fetei la acest capitol nu cunoştea margini. Ridicându-se puţin în capul oaselor, Rahman o prinse din nou de părul căruia îi dăduse drumul puţin mai devreme şi o apăsă cu putere spre membrul lui.

Tavad reacţionă spontan şi îi cuprinse mai bine mădularul cu buzele, ca apoi să i-l înghită cu totul, scâncind satisfăcută de erecţia ce i se datora. Apoi capul ei începu să execute alene mişcări ritmice în sus şi în jos, sporind progresiv satisfacţia erotică a bărbatului.

Cu toate că se simţea minunat, musulmanul acuza încă tensiunea psihică a ultimelor zile. Din acest motiv, ejacularea lui se apropia ameninţător înainte de vreme. O ejaculare precoce.

Dar lui nu-i mai păsa de asta. În acel moment esenţial, important era să termine ceea ce începuse cu Tavad, ca apoi să-şi încropească un plan pentru a doua zi.

În sfârşit, după câteva încordări generale, arabul simţi cum o imensă căldură îl cuprinse şi, concomitent, presiunea din zona pântecelui îl aduse în pragul extazului. Cu o mână o prinse pe fată de ceafă, pe cealaltă şi-o insinuă între fesele ei superb arcuite şi, învăluit în acea ciudată îmbrăţişare, ejaculă cu ochii închişi.

Murmurul ei de plăcere se amestecă în chip fericit cu icnetele lui, ce semnalau o acută dorinţă de eliberare. Era unul dintre momentele acelea pe care nimeni nu le poate uita cu una, cu două.

Rahman El-Aşari abia începuse să se destindă, cu sufletul şi toate simţurile împăcate, când i se făcu din nou dor de ea. Mare păcat că, în curând, aveau să se despartă…

Când fata îşi ridică privirea, el îi observă buzele umede, zâmbetul din colţul gurii şi ochii uşor înlăcrimaţi, ce trădau o plăcere pasională fără seamăn. Era atât de frumoasă în acea ipostază… Dar bărbatul nu-şi putea permite prea multe sentimentalisme faţă de ea, date fiind împrejurările. De aceea zise:

— Mâine mă voi întâlni cu ziariştii. Le-am trimis deja o scrisoare.

— Da? făcu ea surprinsă, mai mult ca să zică ceva. Şi mie ce rol mi-ai pregătit?

— De data asta vom proceda puţin altfel. Eu voi fi cel care va intra în contact cu ei, iar tu ne vei urmări de la distanţă, fiind gata să mă alertezi în caz că suntem urmăriţi. Ai înţeles?

— Nu-ţi face griji în privinţa mea! Spune-mi cum să procedez şi-atât!

— Totul la timpul potrivit, dragă mea. Totul la timpul potrivit…

*

Ajunşi la locul întâlnirii, pe Hill Street, cu 20 de minute mai devreme decât ora stabilită, detectivii identificară telefonul public indicat şi începură să răsfoiască ziarul de dimineaţă. Manifestul irakianului se afla la loc de cinste pe prima pagină, împreună cu articolul scris de Goldblum şi semnat cu pseudonimele de jurnalişti ale poliţiştilor. Redactorul nu modificase nimic din ceea ce le citise detectivilor cu o zi înainte şi asta le mai demonstră o dată bunele sale intenţii.

— Crezi că am procedat bine venind neînarmaţi? îşi întrebă Jane partenerul.

— Riscul este acelaşi, cred eu. Dacă ne luam armele şi eram descoperiţi, poate că riscam chiar mai mult.

— Să dea Dumnezeu să ai dreptate!

Eric Black îşi scoase din buzunar pachetul de ţigări Camel fără filtru, alese una la întâmplare şi o aprinse, trăgând apoi cu sete din

ea. Era total de acord cu colega lui în ceea ce priveşte necesitatea… invocării Celui De Sus.

În acel moment, sunetul telefonului public îi scoase pe amândoi din amorţeală. Se uitară unul la celălalt nedumeriţi. Care dintre ei să răspundă? Nu se gândiseră la acest lucru. În fine, Jane dădu dovadă de mai multă prezenţă de spirit şi se apropie cu paşi hotărâţi de cabina telefonică, ridicând receptorul grăbită.

— Alo!

— La 30 de metri distanţă, pe aceeaşi parte a străzii, se află un automobil Toyota gri metalizat. Îl vezi?

— Da.

— Urcaţi-vă în el şi luaţi-o la stânga pe Olive Street, cu o viteză de 50 km pe oră. Cheile sunt în contact.

— Şi cum vom comunica în continuare?

— În torpedou se află un telemobil la care vă voi suna eu, adăugă vocea bărbătească, după care legătura se întrerupse.

În drum spre maşina cu pricina, Jane îi relată lui Eric întreaga convorbire.

— Se teme că am montat un dispozitiv de urmărire pe maşina cu care am venit, remarcă detectivul. E al naibii de prudent arăboiul ăsta!

— Aşa se pare. Conduci tu?

— Da.

În timp ce poliţistul porni motorul şi aruncă o privire asupra aparatelor de bord, partenera lui scoase celularul de la locul ştiut. Apoi automobilul se puse în mişcare, conform instrucţiunilor.

În foarte scurt timp, ajunseră pe Midway Avenue şi fură ghidaţi spre autostrada ce ducea la Long Beach. Indicatorul de benzină al Toyotei aproape că era pe roşu, aşa că nu se punea problema efectuării unei curse prea obositoare.

Celularul ţârâi din nou.

— Peste cinci kilometri se află o parcare. Opriţi în colţul cel mai îndepărtat şi coborâţi! Apoi aşteptaţi fără să vă îndepărtaţi unul de celălalt.

Detectivii se conformară întocmai instrucţiunilor. Ce altceva ar fi putut face? Să cheme întăriri? Ar fi fost mult prea riscant. Dacă erau

supravegheaţi fără întrerupere?

Peste cinci minute, un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu bej şi având pe cap un fes negru se apropie de ei. Venea pe jos, prudent, şi ţinea mâna dreaptă cufundată în buzunar, privind bănuitor în toate părţile. Când ajunse la trei metri de ei, se opri şi le vorbi:

— Am în mână un automat Uzi armat şi sunt gata să apăs pe trăgaci la cea mai mică mişcare suspectă. Aşa că nu vă jucaţi cu mine şi ţineţi-vă mâinile la vedere!

— Aşa vom face, îl încredinţă Jane. De ce ai vrut să ne întâlneşti?

— Am de gând să mai dau o lovitură de proporţii, pentru a mă reabilita în ochii şefilor mei după eşecul suferit cu avionul de Berna. Pentru ca tot ce se va întâmpla să fie relatat cu fidelitate în presă, am nevoie de un ziarist la faţa locului. De aceea v-am ales pe voi.

— Şi de unde ştii că nu vom alerta autorităţile? îl întrebă Eric făcând un pas înainte, gest care nu rămase nesesizat de interlocutorul lor. Alergăm noi după senzaţional, e adevărat, dar ne interesează şi soarta oamenilor.

— Dacă veţi accepta propunerea mea, nu veţi avea cum să mă trădaţi, vă asigur! Nu veţi şti decât în ultimul moment unde va avea loc lovitura.

— Şi dacă refuzăm oferta chiar acum? Avem de ales?

— Da. În situaţia în care nu acceptaţi să colaboraţi, vă voi trimite pe lumea cealaltă! N-am încotro, deoarece acum mă puteţi recunoaşte.

Apoi arabul îndreptă spre ei arma pe care o ţinea ascunsă sub pardesiu.

Cei doi tăcură mâlc, fiind conştienţi că se aflau la cheremul teroristului. Vieţile lor atârnau acum de un fir de păr.

— Ei, ce ziceţi, colaboraţi sau nu? O să vă alegeţi cu un articol pe cinste, fără îndoială.

— Despre ce obiectiv este vorba? vru să ştie Jane.

— Despre o grădiniţă de copii.

Poliţista se uită îngrozită la arab, apoi la partenerul ei. Trebuia neapărat să intre în joc, indiferent de riscurile la care se expuneau. Nu aveau cum să mai dea înapoi. Dacă ar fi stabilit un plan bine pus la punct, ar mai fi fost ceva, dar aşa…

Nu-i nimic! gândi fiecare dintre ei. Vom improviza în funcţie de modul în care se vor desfăşura evenimentele.

— Colaborăm, zise Eric făcând încă un pas spre terorist, dar fără intenţia clară de a-l ataca.

Acesta reacţionă imediat:

— Treci imediat lângă ea, altfel trag!

Detectivul se execută fără comentarii şi zise:

— Te ascultăm! Cum vom proceda?

— Îţi voi pune la dispoziţie o parte a planului meu scris negru pe alb, cu indicaţiile de care vei avea nevoie. De asemenea, vei primi manifestul ce va trebui să apară exact cu o zi înaintea atentatului.

Restul îl vei afla la momentul oportun. Poţi face şi fotografii, dar nu vei mai chema pe nimeni care să te însoţească!

Sesizând că arabul i se adresase doar lui, Eric întrebă arătând din bărbie spre partenera lui:

— Şi ea?

— Va fi ostatica mea până la sfârşitul operaţiunii. Dacă vei respecta cu stricteţe instrucţiunile, va rămâne în viaţă. Dacă nu, o voi ucide fără remuşcări, la fel cum voi proceda ulterior şi cu tine. E clar?

Înmărmurit din cauza diabolicului plan pus la cale de nebun, detectivul vorbi:

— Şi ce garanţie avem noi că te vei ţine de cuvânt?

— Niciuna. Repet, n-aveţi de ales!

— Când va avea loc atentatul?

— Mâine dimineaţă la ora 9.30, răspunse Rahman El-Aşari, scoţând la iveală un plic. Iar ea vine cu mine chiar acum!

Poliţistul îşi privi întrebător partenera. Resemnată, Jane ridică din umeri a neputinţă:

— Ai auzit ce-a spus! N-avem de ales, aşa că mă voi duce cu el.

— Nu crezi că e prea periculos?

— Ba da, dar pare un om de cuvânt, adăugă ea ceva mai tare, ca nu cumva tocmai această apreciere să nu fie auzită de islamist, căruia i se adresă în continuare: Voi merge cu tine!

— În acest caz, ia-o înainte! o îndemnă bărbatul, făcând doi paşi în lături şi întinzând plicul lui Eric. Tu mai rămâi aici 10 minute,

după care te vei întoarce pe Hill Street şi vei lăsa maşina aproximativ în acelaşi loc. Apoi te vei putea pregăti pentru marele eveniment de mâine, dar nu uita: cea mai mică informaţie furnizată autorităţilor este echivalentă cu condamnarea la moarte a colegei tale! Ne-am înţeles?

Cum nu ştia ce ar mai fi putut spune, Eric rămase ţintuit locului, încordat la maximum. Un atac prin surprindere asupra teroristului n-ar fi avut prea mari şanse de izbândă în acel moment.

Poate că ar fi fost mai bine să-şi fi luat arma cu el. Chiar dacă ar fi riscat enorm într-un schimb de focuri, tot ar mai fi avut o şansă de reuşită. Dar cu mâna goală nici nu se punea problema.

Detectivul îi urmări pe cei doi plecând şi simţi că îi venea să urle a neputinţă. Dar nici de data aceasta nu schiţă vreun gest pentru a nu o pune pe Jane în pericol.

La rândul ei, poliţista se gândi să-l atace pe arab chiar acolo, ca să se termine o dată totul. Dar bărbatul era din cale-afară de prudent. O urma la o distanţă de doi metri şi, chiar dacă privea din când în când înapoi, în acelaşi timp o supraveghea cu cea mai mare atenţie.

Când ieşiră din parcare şi o luară pe banda de refugiu a autostrăzii, lui Jane i se ordonă să se oprească.

— Rămâi întoarsă cu spatele! Am să-ţi pun o pereche de cătuşe pentru mai multă siguranţă. Nu face prostii!

CAPITOLUL XXII

Convins că nu mai poate fi urmărit dar luându-şi, totuşi, unele măsuri de precauţie, detectivul Black se duse direct la sediul Departamentului Poliţiei L.A., divizia „Cazuri Speciale”, şi ceru să-l vadă de urgenţă pe căpitanul West. Acesta îl primi deîndată ce fu anunţat de frumoasa secretară Melanie Pullman.

— Ce-i cu tine? se arătă şeful surprins să-l vadă, mai ales că era singur. Ai renunţat să mai lucrezi sub acoperire?

— E o întreagă poveste, boss! Am luat contactul cu teroristul, iar acesta mi-a dezvăluit o parte din următorul său plan. Are de gând să arunce în aer o grădiniţă de copii.

— Nu se poate!

— Ba mai mult, vrea ca presa să fie de faţă prin intermediul meu.

— Şi detectiv Heron unde e?

— A luat-o ostatică pentru a se asigura că nu voi divulga planul său poliţiei.

— Cum aţi putut să faceţi aşa ceva? aproape că strigă la el Corky West.

— N-am avut încotro, iar Jane a fost de părere că trebuie să meargă cu el.

— Despre ce grădiniţă e vorba?

— Asta nu mi-a spus. Voi fi anunţat în ultimul moment. Dar problema nu este asta, ci cum vom proceda. Dacă dăm alarma în clipa în care aflăm unde va avea loc lovitura, o va ucide pe partenera mea.

— Iar în caz contrar îl completă căpitanul vom privi cum zeci de copii vor fi sfârtecaţi de explozia bombei acestui dement. A naibii încurcătură!

Eric era la fel de nervos ca şeful lui.

Oare ce e mai bine să facem? se întrebă el. *Oricum, noi, poliţiştii, suntem plătiţi ca să ne riscăm vieţile în interesul comunităţii, iar copiii aceia nu au nicio vină pentru că un ticălos şi-a propus să-i extermine. În*

concluzie, cred că va trebui să riscăm şi, mai mult ca sigur, Jane şi-a dat deja seama de asta...

— Black, avem de luat o decizie destul de dificilă.

— Ştiu, şefu'!

— Melanie, fă-mi de urgenţă legătura cu directorul Tillman! rosti West în receptorul telefonului, pe care tocmai îl ridicase.

După două minute secretara băgă capul pe uşă.

— V-a rugat să mergeţi la el în birou. M-a întrebat dacă sunteţi singur şi i-am spus că nu. A zis că vă *a*şteaptă să veniţi împreună cu detectivul Black.

*

Jane recunoscu străzile pe care le străbăteau în drum spre ascunzătoarea teroristului. Cum arabul nu părea deloc îngrijorat din acest motiv, ea trase concluzia că acesta va părăsi adăpostul, cât de curând, probabil imediat după lovitura de a doua zi. Totuşi, bărbatul dădu ocol bârlogului său mai mult de o oră până când se convinse că nu era urmărit.

Ce bine ar fi fost să am o armă la mine! se gândi poliţista. L-aş împuşca pur şi simplu şi gata. Totul s-ar termina...

Imediat după ce intrară pe Washington Road, automobilul viră la stânga pe o străduţă laterală şi opri în faţa unui imobil cu cinci etaje.

— Rămâi pe locul tău. Am să-ţi scot cătuşele şi o vei lua înainte spre blocul în faţa căruia am oprit. Să ştii că nu voi ezita să te împuşc la cea mai mică mişcare greşită, aşa că nu risca! Ai înţeles?

Cum Jane se rezumă la a da afirmativ din cap, Rahman coborî de la volan şi ocoli maşina.

Ajunseră fără niciun incident în dreptul apartamentului ocupat de terorist, apoi bărbatul sună la uşă. Prin vizor îi studie un ochi curios, după care uşa se deschise. Poliţista nu se miră când dădu cu ochii de Tavad Zubair. Fu condusă în sufragerie şi întrebată:

— Ai nevoie la toaletă?

— Dacă se poate, răspunse Jane cu gândul de a studia atent locuinţa în care se afla.

— Foarte bine, te va conduce ea, dar laşi uşa deschisă!

Înăuntru nu găsi nicio fereastră şi nici vreun obiect pe care să-l poată folosi ca armă, aşa că se prefăcu a întrebuinţa WC-ul, după care trase apa şi ieşi.

— Dă-mi celularul tău! îi ceru Tavad. Nu se poate să nu ai unul.

Ostatica se conformă, după care fu din nou încătuşată ca o măsură de prevedere. De astă dată, şi la mâini şi la picioare. Apoi fu imobilizată pe un pat cu ajutorul unor lanţuri nu prea solide, dar care făceau zgomot la cea mai mică mişcare.

Cei doi începură să vorbească în arabă:

— Ce ai de gând cu ea?

— Am luat-o ca să avem o garanţie că amicul şi colegul ei nu ne va trăda.

— Şi după aceea?

— O ucid. Nu-mi pot permite să las martori în urma mea.

— Deci, ai de gând să pleci, nu-i aşa?

— Imediat după ce îmi termin treaba aici. Aşa sună ordinele. Voi acţiona în altă metropolă până când vom obţine ce ne-am propus.

Lui Tavad îi stătea pe limbă o întrebare care o privea în mod direct. Şi anume ce se va întâmpla cu ea. Însă nu îndrăzni să deschidă gura.

Mai mult ca sigur că mă va suprima şi pe mine! îşi zise ea cu sufletul trist. *Păcat că sunt atât de tânără. N-ar trebui să mor. Ba mai mult, nici nu vreau să mor! Poate că, totuşi, mă va lăsa în viaţă. Pot dispărea cu uşurinţă în Mexic sau în altă ţară, astfel încât nimeni să nu dea vreodată de urma mea…*

La rândul lui, Rahman regreta decizia pe care era nevoit să o ia. În ultima vreme se ataşase atât de mult de Tavad! Dar ordinele erau ordine şi ştia că fata nu va muri degeaba. Va urca în cer pentru ca el să poată trăi în siguranţă, astfel încât să poată duce în continuare lupta sfântă pentru libertatea poporului şi a ţării sale. Aşadar, murea pentru un ţel nobil… În cele din urmă, bărbatul alungă aceste gânduri şi îşi zise că n-ar fi rău să profite de ultima noapte pe care o mai aveau de trăit împreună. Dar mai întâi trebuia să distrugă toate urmele compromiţătoare care l-ar fi putut da de gol după dispariţia sa din L.A. De aceea, se aşeză în faţa computerului şi începu să

şteargă absolut toate fişierele, inclusiv programele cu care era echipat.

*

— Deci, concluzia voastră e că trebuie să riscăm, vorbi directorul Tillman.

— Din păcate n-avem alternativă, răspunse detectivul Eric Black după câteva clipe de tăcere destui de stânjenitoare. Să sperăm că o vom descoperi pe partenera mea la timp pentru a o putea salva.

— La ce plan v-aţi gândit?

— Din instrucţiunile pe care teroristul mi le-a pus la dispoziţie nu putem trage prea multe concluzii. Mi s-a spus să fiu la ora 9.00 a.m. în piaţa Lincoln. Neînsoţit. Presupun că obiectivul ales de el nu este prea departe.

— Pe ce forţe ne bazăm, domnule director? vru să ştie căpitanul West.

— Întregul departament se va afla în stare de alertă maximă.

— În acest caz, vom instala posturi de supraveghere mascate la toate grădiniţele din împrejurimi, pe o rază de 15 kilometri, iar alte trupe SWAT îl vor urmări pe detectivul Black cât mai discret cu putinţă.

— Veţi avea şi trei elicoptere la dispoziţie.

— Cum vom proceda pentru ca F.B.I.-ul să nu afle nimic?

— Îi voi informa chiar acum că vom efectua un exerciţiu amplu, ca să nu le dăm de bănuit.

Cred că vor muşca momeala. Bine ar fi dacă am putea lua legătura cu detectiv Heron chiar şi numai pentru câteva secunde…

— Ştiu, dar e mult prea riscant. Mai mult ca sigur că partenerei mele i-a fost luat telemobilul.

Dacă ar putea să ne sune, cu siguranţă ar face-o!

— Crezi că ai putea să-l descrii pe terorist pentru a-i face un portret-robot? îi veni o idee căpitanului.

— Da, dar la ce-ar folosi?

— Poliţiştii care vor supraveghea grădiniţele încă de la revărsatul zorilor l-ar putea identifica din timp. Cine ştie, poate că n-a amplasat încă bomba?!

— Aveţi dreptate! Merită încercat.

— Atunci, la treabă! îi mobiliză directorul. Vom ţine în permanenţă legătura. Să ţi se monteze la gulerul hainei un aparat minuscul de emisie-recepţie! Trebuie să diminuăm riscurile cât mai mult posibil. Dacă ne vom coordona mişcările, sunt sigur că vom reuşi, îi îmbărbătă Tillman marcând astfel sfârşitul întrunirii.

CAPITOLUL XXIII

Rahman se trezi cu noaptea în cap şi trase cu urechea. Din camera alăturată nu răzbătea niciun zgomot. Jane aţipise de circa o oră, după ce îşi măcinase mintea încontinuu pentru a găsi o cale de scăpare. Era conştientă că, după calculele arabului, nu mai avea mult de trăit.

Teroristul aprinse veioza de pe noptiera sa şi îşi privi cu regret partenera, de care avea să se despartă în curând. Dormea cu buzele uşor desfăcute şi parcă zâmbea în somn. Făcuseră dragoste de două ori în timpul nopţii şi amândoi se simţiseră minunat.

O mângâie pe frunte, urmări conturul buzelor ei, apoi coborî spre sâni, spre abdomen şi mai jos de acesta, de parcă ar fi vrut să-i reţină formele pentru totdeauna.

Fata simţi că era dezmierdată şi se trezi, închipuindu-şi că este solicitată pentru o nouă partidă de amor. Dar când întâlni privirea lui severă şi, totuşi, melancolică, realiză că îi sosise ceasul.

Nu vreau să mor! gândi Tavad cu disperare. Nu e drept să mi se întâmple aşa ceva. Doar n-am greşit cu nimic. Oricum, ce altceva aş putea face decât să mă împac cu fatalitatea, resemnându-mă?!

Poate că doar atâtea zile mi-a fost dat să trăiesc… îşi mai zise ea, închizând ochii şi aşteptând să fie sugrumată.

Din fericire, acest lucru nu se întâmplă. Rahman se ridică sprinten din pat şi se îndreptă spre camera de baie. Poate că, totuşi, Tavad mai avea o şansă de supravieţuire.

Bărbatul se îmbrăcă în tăcere, îşi verifică bagajul ucigaş pe care urma să-l transporte şi îi vorbi complicei lui tot în arabă:

— Voi lipsi cam o oră. Ai grijă de ziaristă! Te-a mai atacat o dată, aşa că ar putea încerca din nou.

— Aşa am să fac.

— Când mă întorc, ne încheiem socotelile cu ea şi plecăm. Ai vreo neclaritate?

— Niciuna, dragul meu. Îţi urez succes!

Pe drum, Rahman El-Aşari se gândi că n-are de ce să-şi facă prea multe probleme. Îi spusese reporterului că avea să arunce în aer o grădiniţă, dar de fapt era vorba despre o şcoală. Până la acest obiectiv, din locul în care îi ordonase ziaristului să aştepte semnalul său, acesta nu putea face mai puţin de 20 de minute. Mai rămâneau zece minute, timp în care bomba lui nu putea fi dezamorsată în niciun caz.

*

— Toţi oamenii se află la posturi? întrebă Eric îngrijorat, consultându-şi ceasul.

Era ora 7.00 dimineaţa şi până atunci nimeni nu semnalase vreo mişcare.

Comandamentul general se afla chiar în bârlogul căpitanului West. Acesta răspunse scurt:

— Conform planului. Totul e O.K.!

— Mai puţin soarta partenerei mele care se află în mâinile acestui nebun…

— Nu e vina noastră că am fost nevoiţi să procedăm astfel. Cred că-ţi dai seama!

Eric tăcu, simţind că se enerva din ce în ce mai tare.

*

Se pare că reporterul s-a ţinut de cuvânt şi a păstrat secretul privind această operaţiune! îşi zise Rahman după ce trecu de două ori cu maşina prin dreptul şcolii vizate, pe 7-th Av. nr. 200. Nu-mi rămâne decât să parchez în apropiere, să pătrund în curtea interioară prin spate, departe de ghereta portarului, şi să deschid un lacăt banal. De acolo până la primul WC nu mai e decât un pas.

Arabul alesese acest loc pentru a-şi amplasa bomba pe bază de plastic dintr-un considerent foarte simplu. Toaletele se curăţau seara, la sfârşitul programului, şi era puţin probabil să fie folosite dimineaţa la prima oră.

Fără a întâmpina vreun obstacol, îşi duse planul la îndeplinire mai rapid decât se aşteptase.

Pentru mai multă siguranţă, după ce amplasă bomba într-o cabină, blocă uşa acesteia şi lipi un mic afiş pe care scria „defect”. De-acum nu mai trebuia decât să părăsească locul la fel de discret

precum venise şi să-l anunţe pe reporter unde să se deplaseze. Între timp, avea să se „despartă” de complicea lui şi pe urmă de cealaltă fată. Nimeni nu va descoperi cele două cadavre înainte de câteva zile.

*

— Hei, am nevoie la toaletă! strigă Jane la supraveghetoarea sa deîndată ce îşi dădu seama că rămăseseră singure, judecând după lipsa dialogurilor în arabă şi a celorlalte zgomote.

Tavad se aştepta la o asemenea solicitare, astfel că era pregătită.

— Te voi elibera doar de cătuşele de la mâini. Sunt convinsă că te vei descurca. Nu mă pune în situaţia de a folosi forţa, devenind violentă! adăugă ea agitând cunoscutul cuţit prin faţa ochilor poliţistei.

— În regulă, n-am s-o fac! răspunse Jane docilă, cu gândul la cu totul altceva.

Peste câteva minute, ieşind din baia a cărei uşă rămăsese în permanenţă deschisă, la fel ca în ziua anterioară, poliţista zise:

— Crezi că ai putea să-mi oferi o cafea? Sunt sigură că stăpânul tău nu ar avea nimic împotrivă…

— … Dar nu e stăpânul meu! reacţionă Tavad iritată.

— Aşa e cum spui tu, însă n-am ştiut cum să mă exprim, încercă Jane să dreagă busuiocul.

— Bine, hai să mergem la bucătărie! Ia-o înainte!

— Dacă tot trebuie să-mi pui cătuşele, lasă-mi mâinile în faţă, o mai rugă prizoniera, iar arăboaica nu văzu niciun lucru rău în asta.

— Să ştii că, dacă ai de gând să încerci ceva, am ordin să te omor. Să nu zici că nu te-am prevenit!

— Bine. Dar asta mă face să cred că oricum soarta mea e pecetluită. Voi muri, nu-i aşa?

Fata lăsă ochii în podea, iar tăcerea ei fu un răspuns cat se poate de elocvent. Îşi văzu în continuare de prepararea cafelei, propunându-şi să nu se lanseze într-o discuţie inutilă cu ziarista. În orice caz, nici soarta ei nu se afla sub auspicii tocmai favorabile, aşa că de ce s-ar preocupa de cea a prizonierei sale?!

— Draga mea, poate că n-ai să mă crezi, dar eu am o simpatie faţă de tine. Crezi că e bine ce faci?

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la atentatele astea halucinante.

— Acum nici eu nu mai ştiu, răspunse fata dând dovadă de un moment de slăbiciune.

— Şi-atunci de ce nu pui capăt masacrelor? Crezi că americanii de rând nu sunt şi ei oameni?

Crezi că nu se închină tot unui Dumnezeu?

— Poate, însă nu există Allah în afară de Allah, iar Mohamed este profetul său! Singurul adevărat.

— Lasă asta! Ştiu câte ceva despre religia căreia i te închini. Dar aici este vorba despre viaţă şi moarte. Orice religie din lumea asta interzice ca un om să ia viaţa altuia. Şi, în plus, de unde ştii că, după ce voi fi ucisă, tu vei rămâne în viaţă? Aşa cum eu sunt considerată un martor incomod, şi tu poţi fi.

Era cât se poate de evident că Jane atinsese o coardă sensibilă a sufletului arăboaicei. Dându-şi seama de acest lucru, continuă în aceeaşi notă:

— De ce să mori atât de tânără? Sunt sigură că vinovăţia ta nu este atât de mare ca a lui. Tu, poate, n-ai omorât pe nimeni în viaţa ta, deşi ai fost antrenată s-o faci. Gândeşte-te! Ai avea şansa să începi o nouă viaţă fără teama că poţi fi suprimată în orice moment.

După ce rămase o clipă pe gânduri, Tavad răspunse cu glasul stins:

— Eu ştiu?!

Sorbiră amândouă din cafea în linişte, apoi arăboaica întrebă într-o doară:

— Şi ce crezi că ar trebui să fac pentru a mă reabilita?

— Mai multe. În primul rând, să-mi permiţi să dau un telefon. Ştii care este obiectivul?

— Da, e vorba despre şcoala de pe 7-th Av. Nr. 200. Dar nu văd la ce ţi-ar folosi această informaţie. După ce se va întoarce el, vei pleca spre tărâmul celor drepţi… Şi este foarte posibil ca eu să te urmez foarte curând!

— Poate nu-i încă totul pierdut dacă vrei să colaborezi cu noi!

— Ce vrei să spui? Consideri că ar trebui să-mi trădez neamul pentru a supravieţui?

— La această întrebare ar trebui să găseşti singură un răspuns. Nu crezi?

— Poate că ai dreptate. Important pentru mine este faptul că vreau să trăiesc. Sunt prea tânără pentru a părăsi deja această lume.

— Vezi! Tocmai asta îţi spuneam şi eu. Hai, mai bine adu-mi celularul şi lasă-mă să dau un telefon!

— Cui?

— Poliţiei, bineînţeles! Mai precis, partenerului meu, preciză Jane, hotărându-se brusc să fie sinceră.

— Aşadar, sunteţi poliţişti?

— Detectivi. Lucrăm sub acoperire de mai mult timp pentru a pune mâna pe cel ce ucide oameni paşnici, inclusiv femei şi copii.

— Nu ştiu ce să fac…

— Caută în sufletul tău şi încearcă să găseşti bunătatea care zace ascunsă acolo. Nu se poate să nu alegi calea cea bună!

Tavad tăcu, într-adevăr impresionată de vorbele prizonierei sale şi cuprinsă de remuşcări.

Poate că americanca are dreptate, iar eu m-am înşelat în toate privinţele până acum! îşi zise ea. Trebuie să iau o decizie înainte de a se întoarce Rahman. Altfel totul se va duce de râpă… În cele din urmă, fata se hotărî:

— Bine, voi merge pe mâna ta. Mai rău decât să mor n-are ce să mi se întâmple, iar cu această soartă m-am împăcat oricum. Sper să nu mă fi înşelat! mai spuse ea ridicându-se de la masa din bucătărie şi îndreptându-se spre living, de unde se întoarse cu celularul poliţistei.

— Ia-l şi fă ceea ce trebuie să faci!

Fără a mai pierde timpul, Jane îşi activă telemobilul şi formă numărul de celular al lui Eric.

Acesta răspunse la al doilea apel:

— Unde eşti? întrebă el îngrijorat.

— Taci şi ascultă! Atentatul va avea loc la şcoala de pe 7-th Av. Nr. 200, iar eu mă aflu împreună cu partenera lui într-un imobil cu cinci etaje, pe prima străduţă la stânga cum intri pe Washington Road dinspre Templul Mormon. Poţi ajunge la timp? Mai ai circa oră până la deflagraţie!

— Am să încerc!

CAPITOLUL XXIV

Totul decursese conform planului dinainte stabilit, aşa că Rahman El-Aşari n-avea motive de îngrijorare. Pe drumul de întoarcere spre domiciliul pe care urma să-l părăsească în curând, îşi permise chiar să fredoneze o melodie. Aceasta vorbea despre o fată bogată care, în ciuda opoziţiei părinţilor săi, se căsătorise cu un băiat sărac.

Bărbatul intră în apartament şi vru să ştie mai întâi ce făcea ostatica lui. „Ziarista" se afla întinsă pe acelaşi pat unde o lăsase mai devreme. Îşi privi aşa zisa soţie cu severitate, după care formă numărul de telefon al lui Eric de pe mobilul său.

— Ai respectat instrucţiunile mele?

— Întocmai. Îmi spui unde va avea loc atentatul? Până la sorocul indicat nu mai e decât o jumătate de oră.

— Da. Este vorba despre şcoala de pe 7-th Av. Nr. 200.

— Bine, dar ziceai ceva de o grădiniţă! făcu detectivul pe neştiutorul, în ciuda faptului că trupele SWAT ajunseseră deja la locul cu pricina, după cum îl informase căpitanul West.

— Am schimbat planul. Mai bine gândeşte-te la ce ai de scris. Sper să nu mă dezamăgeşti, altminteri vei avea de suferit!

Eric încerca să mai tragă de timp, în vreme ce gonea cu viteză spre adresa dictată mai devreme de Jane. Ştia că orice secundă era extrem de preţioasă, viaţa partenerei lui atârnând de un fir de păr.

Întrebă:

— Judith e în regulă?

— Da.

— N-ai vrea să mi-o dai puţin la aparat pentru a mă convinge?

— De ce, nu mă crezi?

— Ba da, minţi poliţistul. Dar mi s-a făcut dor de vocea ei aşa, dintr-o dată…

Arabul se gândi o clipă, după care se apropie de Jane şi îi puse mobilul la ureche, spunându-i:

— Colegul tău vrea să ştie dacă eşti bine. Spune-i două vorbe!

— Hello, Jeff!

— Eşti bine? Ai păţit ceva?

— Nu încă, dar…

Teroristul îi smulse telefonul şi i se adresă bărbatului:

— Acum eşti mulţumit? Grăbeşte-te ca să nu scapi evenimentul!

Şi Rahman El-Aşari întrerupse convorbirea, destul de iritat.

Ce avea să facă în continuare nu-i plăcea deloc. Cu ziarista din faţa lui ştia că nu-i va fi greu, însă îi părea rău să o ucidă pe Tavad, de care se ataşase destul de mult în ultima vreme şi care îl slujise cu credinţă. În cele din urmă, se hotărî s-o suprime mai întâi pe complicea sa. Până la ora fatală mai erau doar 25 de minute.

Îşi scoase automatul Uzi din interiorul hainei, îl reglă la foc cu foc şi îi montă un amortizor.

Jane se îngrozi de spaimă. Oare acesta să fie sfârşitul?

— Ce ai de gând? aproape că strigă ea pentru a atrage atenţia arăboaicei, care nu se afla în acel moment în cameră. Dacă mă omori, nu va mai apărea niciun articol în presă, ceea ce nu ţi-ar conveni deloc, nu-i aşa?

— Taci, femeie!

— Dar nu aşa ne-a fost înţelegerea!

— Şi credeai că voi face vreo înţelegere cu vreunul dintre voi, după ce ne-aţi cotropit ţara şi ne-aţi înfometat poporul?

— Bine, dar eu n-am nicio vină!

Între timp, în pragul uşii îşi făcu apariţia Tavad.

— Ai venit la timp, îi zise bărbatul. Vei fi prima care va scăpa de chinuri! adăugă el, armând automatul.

— Rahman, dar n-aş vrea să mor! Sunt încă prea tânără! îl imploră ea.

— Îmi pare sincer rău, dar astea sunt ordinele pe care le-am primit de la Bagdad. Ştii foarte bine că n-am de ales.

— Aş putea să mă fac nevăzută, iar tu să zici că m-ai îngropat undeva. Nimeni nu va afla adevărul vreodată!

— Nu se poate. E prea riscant. N-am încotro. Trebuie să înţelegi! mai zise Rahman, parcă pentru a se justifica pentru ce avea să facă.

Apoi începu să ridice încet ţeava armei înspre pieptul lui Tavad, cu o grimasă de ură pe chip.

Fata, care rămăsese în pragul uşii, făcu o eschivă spre stânga, dar nu înainte ca pieptul ei să fie lovit în plin de glonţul ucigaş slobozit de arab. Sângele ţâşni din corpul victimei, pătându-i bluza, apoi canatul uşii, după care Tavad se prăbuşi la podea cu un zgomot sec.

Jumătate din această dificilă misiune, cea mai importantă parte a ei, s-a terminat! îşi zise

Rahman, privind fix la ţeava automatului care fumega încă. *N-am avut încotro!* se justifică el în faţa propriei conştiinţe, întorcându-se încet cu faţa spre Jane Heron.

Trebuia să ducă treaba la bun sfârşit înainte ca bomba să explodeze. Îşi consultă ceasul. Mai erau doar opt minute până la ora fatală.

— Nu mă omorî! strigă poliţista la el în încercarea disperată de a-i distrage atenţia. Dacă dispari, n-am cum să te trădez!

Părând a nu o băga în seamă, Rahman înaintă doi paşi, apoi se pregăti să tragă. În acel moment, Jane, pe care Tavad n-o mai legase de pat după ce se înţeleseseră să colaboreze, făcu un salt şi îl izbi pe arab drept în faţă cu pumnii încătuşaţi, dezechilibrându-l pentru moment. O nouă lovitură de picior făcu ca automatul acestuia să-i scape din mâini. Dar arma cu pricina nu ajunse atât de departe pe cât şi-ar fi dorit poliţista.

După o secundă de stupefacţie, teroristul îşi reveni şi, cu un dos de palmă, o trânti pe Jane pe pat. Apoi îşi căută arma, se aplecă repede, o culese şi zâmbi în colţul gurii, de unde i se prelingea un firicel de sânge din pricina loviturii primite.

Teroristul se apropie de marginea patului şi zise:

— Şi-acum, dacă ţi-ai încheiat socotelile pe această lume, poţi să mori!

În acel moment, cu un ultim şi disperat efort de voinţă, Jane se arcui şi îşi proiectă ambele călcâie în gâtul agresorului, făcându-l să se deplaseze doi metri în spate. Apoi observă cum faţa acestuia se congestiona puternic, într-o grimasă nefirească. Sângele care se scurgea din gura arabului rănit deveni dintr-o dată mai abundent, iar faţa i se făcu pământie. Încercând să se ferească de un eventual glonţ care s-ar fi putut îndrepta spre ea, Jane îl văzu pe terorist cum se îndoia spre spate, ducând o mână la şale, pentru ca apoi să se

aplece în faţă. Avea un cuţit înfipt în rinichi. Cuţitul lui Tavad. Bărbatul era muribund.

Jane trase adânc aer în piept, mirosind izul de pulbere arsă amestecat cu cel de sânge, şi încercă să fie cât mai lucidă. Privi la trupul arabului întins nefiresc pe podea în faţa sa, după care o zări pe arăboaică, exact în spatele acestuia, aflată în patru labe. Sări din pat şi se îndreptă spre fată, prinzând-o de umeri şi obligând-o să se întindă pe spate.

— Trăieşti?

Tavad abia mai putea respira. Glonţul îi provocase o rană urâtă în piept, în partea dreaptă.

După paloarea cadaverică a feţei ei, Jane îşi dădu seama că pierduse mult sânge. Prea mult…

În acel moment, o bubuitură care poliţistei i se păru a fi un tunet foarte apropiat făcu uşa de la intrare să zboare din ţâţâni. Tocmai se aşezase alături de muribundă şi pusese capul acesteia pe genunchii ei, când Eric îşi făcu apariţia în raza ei vizuală, secondat de trei luptători din trupele speciale SWAT.

Poliţistul se aruncă asupra teroristului şi, după ce îi smulse arma, îi controlă pulsul. Decedase.

Imediat după aceea, telemobilul detectivului sparse tăcerea ce se instalase în cameră şi pe care nimeni nu îndrăznea s-o tulbure. Era căpitanul Corky West.

— Black, bomba a fost dezamorsată şi toată lumea se află în siguranţă. Voi?

— Jane e bine, iar teroristul e mort. Trimiteţi repede o ambulanţă! Poate că reuşim s-o mai salvăm pe complicea lui.

Poliţista încercă să oprească sângerarea lui Tavad, însă fără prea mult succes. Aceasta din urma vru să spună ceva, dar vorbele i se opriră în gât.

Jane îi aranjă şuviţele de păr transpirate de pe frunte şi, realizând că nu mai avea ce face pentru a o ajuta, îi spuse încet:

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, străino!

CAPITOLUL XXV

Goldblum fu singurul ziarist informat în amănunt despre ultimele evenimente, conform înţelegerii dintre el şi cei doi detectivi. Şi asta în ciuda faptului că numeroşi reprezentanţii ai mass-media exercitaseră presiuni asupra autorităţilor pentru a afla adevărul în legătură cu recentele evenimente.

Aşadar, toată lumea se putea declara mulţumită. Aproape toată lumea...

— Alo, Jane? auzi poliţista în receptor vocea redactorului de la „L.A. Times”.

— Da, amice. Sper că te declari mulţumit de colaborarea noastră, nu-i aşa?

— A mai rămas doar să ieşi într-o seară cu mine. Cred că n-ai uitat!

— Nu n-am uitat… răspunse Jane, reluând după o scurtă pauză: În seara asta, la ora opt, ţi-ar conveni?

— De minune! Mai am puţin şi îmi termin articolul pentru mâine. Va fi o adevărată bombă, te asigur! Cum ne întâlnim?

— Vin eu să te iau de la redacţie. Ştiu un loc deosebit de intim care îţi va plăcea cu siguranţă. De acord?

— Aşa rămâne! La opt.

Poliţista închise telefonul zâmbind în colţul gurii, foarte satisfăcută.

— Să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit din nou de Peter, că nu te cred! zise partenerul ei, detectivul Black.

— Nici nu-ţi spun. Ce faci diseară?

Eric se gândi că încă o noapte cu frumoasa secretară Ursula era exact ceea ce-şi dorea. Cu toate acestea, nu voia să-şi dezamăgească colega de serviciu, alături de care trecuse prin grele încercări în ultima vreme. De aceea răspunse:

— Vrei să mă inviţi undeva?

— Dacă o fac, vei veni?

— Cu o condiţie. Renunţi la ideea aceea cu transferul.

— Care transfer?

— Ah, ai şi uitat? Cu atât mai bine!

*

Fericit nevoie mare şi cu o mină extrem de victorioasă, Peter Goldblum intră în barul Monica's. Întreaga asistenţă începu să-l aplaude, mai puţin „Specialistul", care sorbea morocănos dintr-o bere într-un colţ mai retras al cafenelei. Directorul Tillman îi convocase pe toţi în acest stabiliment, bineînţeles la sugestia şi rugăminţile lui Jane Heron. După rezolvarea unui asemenea caz, întreaga echipă merita o mică petrecere.

— Ce-i asta?! exclamă Goldblum privind la fosta lui amantă.

— Cum ce? O seară împreună. N-ai spus niciodată că vrei să fim doar noi doi. Lasă mutra asta plouată şi încearcă să te simţi bine! Ce-ar fi dacă le-ai arăta şi celorlalţi printurile paginii de ziar de mâine?

Şi Jane luă sulul de hârtie pe care redactorul îl ţinea la subraţ, îndreptându-se spre directorul departamentului şi spunându-i zâmbitoare:

— Domnule, misiunea a fost îndeplinită!

— Felicitări! Dar unde este partenerul tău?

— Trebuie să apară dintr-un moment într-altul. O aşteaptă pe cea mai recentă dintre cuceririle lui.

— Presupun că ăsta e tot un aranjament de-al tău…

— Şi nu greşiţi deloc, domnule director! Eric Black crede că urmează să se întâlnească cu mine… Va avea o mică surpriză când va da cu ochii de Ursula!…

[{1}] Nu există Dumnezeu afară de Dumnezeu şi Mohamed este trimisul lui! (n.t.)